roman

john carter

IX: mars'ın yapay adamları

edgar rice burroughs

fihrist kitap

çevirmen: emir etkin

fihrist

CLV

Mars'ın Yapay Adamları
Fihrist Kitap

Edgar Rice Burroughs
The Synthetic Men of Mars
2023 © Fihrist Kitap

Bu kitabın tüm hakları Fihrist Ajans ve Yayıncılık Hizmetleri Ticaret Limited Şirketi'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

Fihrist 155
Genel Yayın Yönetmeni: Ömer Alkan
Editör: Kübra Yaşın
Çevirmen: Emir Etkin
Kapak ve Dizgi: Fihrist Tasarım

2. Basım: Haziran 2023
ISBN: 978-625-6438-30-9

Matbaa Adres: Repar Tasarım Matbaa, Yenibosna Merkez Mh. Cemal Ulusoy Cd. No: 43 Bahçelievler/İstanbul (Sertifika no: 40675)

Tüm Bilgilendirme, Yazı ve Dosya Gönderimleri İçin
fihristkitap.com

roman

John Carter
ve
Mars'ın yapay adamları

Edgar Rice Burroughs

çevirmen: emir etkin

Edgar Rice Burroughs

1 Eylül 1875'te Chicago'da dünyaya gelmiş; çeşitli işlerde çalışmış bir işadamı ve başarılı bir kuramsal kurgu yazarıdır. Edgar Rice Burroughs'un en çok ses getiren serisi Tarzan, ilk olarak 1912'de *The All Story* dergisinde basılmış, ardından o da 1914'te roman haline getirilmiştir. Burroughs'un en meşhur üç serisi *Tarzan*, *Mars Prensesi* ile başlayan *Barsoom* ve *Amtor* dizileridir; fakat bunlar haricinde yine popüler bilimkurgu, fantezi ve batı tarzında birçok eser vermiştir. Özellikle Barsoom serisi ile kendinden sonra gelen birçok bilimkurgu yazarını etkilemeyi başarmıştır. Burroughs 19 Mart 1950'de geçirdiği bir kalp krizi sonucunda hayatını kaybetmiştir.

ütopya | distopya
bilimkurgu

0
4
2

edgar rice burroughs
|mars'ın yapay adamları|

john carter | barsoom dizisi

	mars prensesi	I
	mars tanrıları	II
	mars komutanı	III
	thuvia, mars kızı	IV
	mars satrancı	V
VI	mars dehası	
VII	mars askeri	
VIII	mars kılıçları	
IX	mars'ın yapay adamları	

ÜTOPYA | DİSTOPYA | BİLİMKURGU ÜZERİNE

Bu seride yer alan kitaplar, fihrist gözlüğüyle bakıldığında bambaşka anlamlar içeriyor; bu klasikler, günümüzdeki bilindik hızlı tüketim bilimkurgu metinlerinin birliğinden fazlasını vadediyor. Üç önemli başlık, "ütopya, distopya ve bilimkurgu" tarihî akışı içerisinde birlikte düşünülebilecek bütünlüğü taşıyan bir eksenin temsilcileri ve birlikte düşünüldüğünde bizim bu seride neyi amaçladığımızın ana fikrini veriyor. Bu seri, geleceğin tahayyülünün sınırlarını zorlayan bir çabanın geleceği yaratma telaşının zıt kutuplarını, en iyisi ve en kötüsünü, öznel ve nesnel yorumlarını dile getiriyor. İnsanın zihnin geleceğe yönelik sınırları aşan yorumlarını sergilemeyi amaçlıyor. Bu kitaplar, özellikle ilk örnekleri temsil eden "proto-bilimkurgu" kitapları, ne denli geniş hayal gücü ile geleceğe baktığımızı bize gösterirken aynı zamanda, gerçekleşenin ne denli yalın ve beklenenden farklı olduğunu da bize gösteriyor. Gelecek üzerine kurulan yargıların, ideolojik planlamaların, naif hayalciliklerin ne denli gerçek dışı olduklarını bugünün gözünden görmek müthiş bir deneyim sunuyor bizlere. O yüzden, ütopya, distopya ve 19. yüzyıl bilimkurgu çalışmalarının ilk örnekleri, bize bizim geleceğe bakışımızı da sorgulatıyor.

Bilimkurgu denilince, teknolojinin hükmünün geçtiği diyarların mekanik hallerini, metalik renklerini akla getiriyoruz. Bu, modern bir kopuşun en büyük göstergesidir aslında, tekniğin kendi başına bir kimliğinin oluşuna temelden iman edişimizin göstergesidir. Teknik, sayıların araçsal çıkarlar doğrultusunda

sonsuz bir mükemmeliyet zincirinde idealize oluşu... Bu kurgu dünyalar, ideolojisini bile tekniğe bağımlı bir şekilde dile getiriyor. Bu arada evet, madde, özdek, nesnenin temas edilebilir en yalın hali geleceğimizin sınırlarını belirliyor; metalin kimliği, plastiğin doğası bir şekilde bizim doğamız oluyor, bunu reddetmiyoruz. Ama kaderci-determinist olan bu teknolojik-materyalist koşullamanın genişletilmesi ve geliştirilmesi gerekiyor. İşte burada insani zihinlerin yansımaları, dünyayı algılayış biçimleri, ideolojik saplantıları ve kültürel yansımaları devreye giriyor. Kısacası madde, insani bir şekilde, insanca ve insani ihtiyaçlara odaklı bir şekil alıyor.

Bu felsefi temelin altının çizilmesinin bizim serimiz için ne gibi bir önemi var demeyiniz, önemi apaçık: ütopya ve distopyanın bilimkurgu ile kopartılmış olan o sağlam bağının tekrar kurulması. Ütopya ve distopya (ki distopyanın teknolojik baskıcı sistem tasavvurları, bilimkurgu ile doğrudan ilişkilidir) fikirsel, felsefi ve ideolojik yansımalar ile yeni bir dünya kurma telaşının yansımasıdır. Ayrıca, ilk ütopyaların teknolojik birikimle ilişkilerini de küçümsememek gerekir. Dolayısıyla bu eksen, insan zihninin geleceği yaratma hevesi ve teknolojiyi bunun bir aracı olarak görme çabası, bu üç disiplinde de görülür. Bu çalışmaları birlikte vermemizin; kimi zaman kurgu dışı fikirsel ütopya hayallerini hikâye ve romanlarla ve hatta şiirlerle birlikte verme niyetimizin bir bütün olarak düşünülmesi gerekir. Hayaller, geleceği yaratır, hayal edildiğinin aksine varsa da gerçeklik, insan zihninde gerçekleşir. Dünyalar içinde, nesne ile etkileşim, etken-edilgen ilişkiler içinde gerçekleşir insani hayaller. Ve işte böyle, gerçek dışı hayaller, gerçeğin zıt kutbu bir vazifede gerçeği törpüleyerek gerçekleşir. Hayal etmeli bu yüzden, geleceğe dair konuşmalı.

Bu çalışmalar bizlere yeni dünyalar yaratmanın keyfini yaşatırken, yeninin tasavvurunun yüzyıllar sonraki gerçekten ne kadar uzağa düştüğünü göstermesi nedeniyle de kendimizi, hayallerimizi sorgulatacak. Diğer yandan, her altı dolu fikrin geleceğe bakan özgün ve "mümkün olabilecek dünyalardan birini" imgelediğini unutmamalı. Dolayısıyla bu çalışmalar; fütursuz hayaller değil, belirli dünya görüşünün yansımaları, hatta ideolojik yol haritalarının gelecekteki dünyaya dikte ettiği kurallar bütünü. Hatta, "Ey yeni nesil, şunları şunları yapacak, şunlardan kaçınacaksınız!" tonunda dinsel mizaçlı çağrılar bu metinlerin bazıları. Dünyanın sonunu hayal eden dinsel metinler bu anlamda bir distopya değil midir zaten? 19. yüzyıldaki "Son Adam" furyasında yazılan kitaplara baktığımızda bunu net algılarız (En bilineni Frankenstein, bu furyanın sadece bir örneğidir). Bu çalışmaların çoğu Hristiyan düşüncesinin belli yansımalarını içerir. Kısacası gelecek, zihnimizin doğru bir sistematik içerisinde inşa çabası sonucunda şekillenir. Ama bu bizi "ütopik sosyalistler" gibi veya pozitivist kolaycılıkta ifadesini bulan bir toplum mühendisliğine götürmesin. Toplumu şekillendirdim oldu, fikrinin yansımasıdır bu çalışmalardan birçoğu, evet. Ama toplum, bireyinin üzerindedir, ki bu fikir açık bir şekilde, ütopyacı düşüncenin fikirlerinin neden hayat bulmadığının da ispatıdır. Açıkça itiraf edelim: hayalinizdeki toplum, hayalinizdeki şekliyle hayat bulmayacak. Biz de kendi kulağımıza fısıldamayı ihmal etmeyelim: Fihrist'in tasavvur dünyası, Fihrist'in hayal ettiği haliyle gerçekleşmeyecek. Acı bir şekilde itiraf edelim kendimize. Kabullenelim bu ezici gerçeği.

Yine bu acı gerçek, düşünmeyelim ve kurgulamayalım fikrine tekabül eden bir sonuca götürmüyor bizi. Fikir üretmenin kolay sonuçlara varmayacağının bilincinde bir şekilde, üretmenin önemine götürüyor. Bu düşünce, zihinsel üretimin kısa vadede

ve yüksek tutarlılıkla karşılık bulacağı naifliğini yıkarken, kendimizi birey olarak topluma fikirsel yaratı çabamızı sadece bir "katkı" niteliğinde sunduğumuzu hatırlatır. Bireycilik bu anlamda "az gelişmiş tanrıcılık" oynamaktan farklıdır, zayıflığının bilincinde bir özgüvene sahip olmaktır. Dediğimiz gibi, özellikle eskilerin ütopya yazma çabası, bu "tanrıyı oynamak" tavrıyla doğrudan ilişkilidir. Toplum mühendisliği de denilebilir buna ama bu bireycilik üzerinden okunduğunda, "tanrıyı oynamak" terimi daha anlamlıdır. Çünkü bu daha çok şişirilmiş egoyu ve en tepe mertebede olma fikrini de yansıtır. Ama buna rağmen, ütopyaları reddedelim demiyoruz, "buna rağmen" yaratalım diyoruz. Fikirler, gelecek dünya tasavvurları... Yaratalım, ama bir yandan, dikte etmenin anlamsızlığını da görelim diyoruz. İşte bu metinlerin tutarsızlığını okuduğumuzda, kendi küçük dairemizde dünyalar yapıp yıkma tavrımızı biraz törpüleyebiliriz, sanıyoruz.

İşte bu yüzden, "başka bir dünya mümkün" kolaycılığını şu şekilde açıyoruz: başka bir dünyayı hayal etmek mümkün, yaratmak değil, diyoruz. Yine de hayal etmenin güzelliğini ve mutluluğunu vurguluyoruz. O yüzden yazıyoruz ve o yüzden okuyoruz bunca kitabı. O yüzden okuyacağız çokça, okuyacağız.

Ömer Alkan

EDGAR RICE BURROUGHS

Edgar Rice Burroughs, 1 Eylül 1875'te Binbaşı George Taylor Burroughs ve eşi Mary Evaline Burroughs'un dördüncü oğlu olarak Chicago'da dünyaya gelmiş, çeşitli işlerde çalışmış bir işadamı ve başarılı bir kurgu yazarıydı. Döneminin önemli isimleri arasında bulunan ve sonraki dönemlerde de birçok isme ilham olan Burroughs, en çok macera, bilimkurgu ve fantezi türünde eserleriyle öne çıkmıştır. Bu alanlardaki başarıları sayesinde ölümünden sonra, 1975 yılında İnkpot ödülünü kazanmıştır. Oldukça geniş bir soyağacına sahip olan Burroughs'un babası Amerikan İç Savaşı gazisiyken, yakın kuzenleri arasında Amerikan Bağımsızlık Bildirgesi'ni imzalayan isimler olmak üzere, Amerika'nın ikinci başkanı ve kurucularından olan John Adams bulunuyordu. Ayrıca Burroughs'un birçok atası da Amerikan Devrimi'nde savaşmıştı. Buradan da anlaşıldığı üzere Edgar Rice Burroughs oldukça savaşçı kökenleri olan önemli bir aileden geliyordu ve söylediği üzere, ailesinin bu savaşçı kesimine kendisini oldukça yakın ve bağlı hissediyor, onlara karşı büyük bir sevgi besliyordu.

Birkaç farklı yerel okulda eğitim gördükten sonra Phillips Akademisi'ne katılan Burroughs, ardından Michigan Askeri Akademisi'nde eğitim almış ve buradan 1895'te mezun olmuştu. Amerikan Askeri Akademisi'ne giriş sınavlarını geçemeyen Edgar Rice Burroughs, sonrasında Arizona bölgesindeki 7. Süvari ordusuna gönüllü asker olarak katılmıştı; 1897'de ise kalp rahatsızlığından dolayı emekli olup askeriyeden ayrıldı. Burroughs askeriyeden emekli olduktan sonra uzun bir süre birçok farklı işte çalıştı; 1899'da babasının fabrikasında çalışmaya başlayan Burroughs, 1900 yılında çocukluk aşkı Emma Hulbert ile evlendi. 1903 yılında Sweetser-Burroughs

Madencilik Şirketinin ortakları olan iki kardeşi George ve Harry'nin yanına gitti ve burada Yılan Nehri'nde altın arama projesinin başına geçti. Bu madenin başarısız olmasının ardından kardeşleri Burroughs için Salt Lake şehrinde bulunan Oregon Kısa Hatlı Demiryollarında bir iş ayarladı ama Burroughs buradan da 1904 yılında ayrıldı. Yedi yıl boyunca düşük bütçeyle kalemtıraş toptancılığı yapan Edgar Rice Burroughs, 1911 yılında kurgu yazmaya; 1920 yılında ise pilotluk yapmaya başladı ve kendisine bir Security Airster S-1 aldı. Şüphesiz ki Burroughs'un bu karmaşık iş hayatının izleri yazdığı eserlerde karşımıza çıkıyor.

Barsoom Dizisi'nin başkahramanı olan John Carter'ın da Edgar Rice Burroughs'a olan benzerliğini göz ardı etmek neredeyse imkânsız. Dizinin ilk kitabı olan *Mars Prensesi*'nin başında, başkarakter John Carter, Mars'a götürülmeden önce, iç savaşın bitiminin ardından memleketine döner ve arkadaşı ile Arizona'da maden arar; Mars'a götürüldükten sonra orada, savaşçı Mars halkı arasında çok başarılı bir asker olur ve ardından Mars üzerinde bulunan başka bir şehre giderek burada da bir hava keşif eri olarak görev yapar, yani pilottur ve tek kişilik bir uçak kullanır. Dolayısıyla, buradan yola çıkarak Burroughs'un kişisel hayatının izlerinin eserlerine net bir şekilde yansıdığı söylenebilir. Özellikle de hayatının bir kısmında orduda askerlik yapmış olması *Mars Prensesi*'ni, *Mars Tanrıları*'nı ve *Mars Komutanı*'nı en çok etkileyen faktörlerden biridir. Romanın içinde hem başkarakter hem de genel olarak hikâye üzerinden çeşitli metaforlarla, birçok yerde askerî hayatın onda bıraktığı izleri ve düşünceleri yansıtmıştır. Burroughs'un yazarlık kariyerine başlamasına yol açan şey ise boş zamanlarında sık sık okuduğu, dönemin 'ucuz dergilerinde' basılan meşhur kurgu hikâyeleriydi. Zaman içerisinde kendisinin de başarıyla bu tarz şeyler yazabileceğine inanarak, ilk hikâyesini 1912 yılında bu dergilerden biri olan *The All Story*'de *Mars'ın Ayları Altında* başlığıyla, dizi halinde yayınladı. *Mars'ın Ayları Altında* dizisi ilk olarak A.C McClurg tarafından, 10 Ekim 1917'de, roman türünde ve *Mars Prensesi* başlığı altında basıldı. Edgar Rice Burroughs'un en çok ses getiren dizisi *Tarzan* ise yine ilk olarak 1912'de *The All Story* dergisinde basılmış, ardından da 1914'te roman haline getirilmişti. Burroughs'un en meşhur üç dizisi *Tarzan*, *Mars Prensesi* ile başlayan *Barsoom* ve *Amtor*

dizileridir fakat bunlar haricinde yine popüler bilimkurgu, fantezi ve western türünde pek çok eser vermiştir. Özellikle *Barsoom* dizisi ile kendinden sonra gelen birçok bilimkurgu yazarını etkilemeyi başarmıştır. Burroughs, 19 Mart 1950'de geçirdiği bir kalp krizi sonucunda hayatını kaybetti ve şu anda -bizzat satın alıp Tarzan karakterinin anısına ismini koyduğu- California'nın Tarzana mahallesindeki mezarında yatıyor.

MARS'IN YAPAY ADAMLARI

-I-

RAS THAVAS NEREDE?

Batı sınırında Phundahl, doğu sınırında Toonol olan Büyük Toonol Bataklıkları, ölmekte olan gezegenin yüzeyinde 2 bin 800 kilometre boyunca pis, zehirli ve dev bir sürüngen gibi uzanır. Bu çamurlu bataklığın içinden, yer yer bulunan açık su kütlelerini ve en büyüğü yalnızca birkaç dönüm alan kaplayan küçük gölleri birbirine bağlayan dar su kanalları geçer. Bataklık, orman ve sulardan oluşan bu tekdüzeliği, kadim sıradağların kalıntıları olan kayalık adalar bazı yerlerde bozar.

Barsoom'un diğer kısımlarında Büyük Toonol Bataklıkları hakkında çok az şey bilinir çünkü bu yaşamaya elverişsiz bölge, vahşi hayvanlara ve korkunç sürüngenlere, uzun süredir izole yaşayan yabani ilkel kabilelere ev sahipliği yapar. İki sınırı da barışçıl olmayan, diğer uluslarla etkileşime geçmeyi engelleyen ve sürekli birbirleriyle savaşta olan Phundahl ile Toonol krallıkları tarafından korunur.

Toonol yakınlarındaki bir adada Mars Dehası Ras Thavas, Toonol'un Jeddak'ı Vobis Kan ona düşman olup onu adadaki yuvasından sürene ve daha sonrasında Toonol'un Suikastçısı Gor Hajus liderliğindeki Phundahllı savaşçılardan oluşan bir birliği geri püskürtene kadar neredeyse bin yıl boyunca laboratuvarında çalışmıştı. Gor Hajus'un amacı ise adayı yeniden ele geçirerek yeteneklerini ve araştırmalarını açgözlülük ve günah için değil, insanlığın acılarına şifa olmak için kullanacağına söz vermesi şartıyla Ras Thavas'ı adasına döndürmekti.

Küçük ordusunun yenilgisi üzerine Ras Thavas ortadan kaybolup, tıpkı bir ölü gibi unutulmuş ve onu tanıyanlar tarafından öldüğü varsayılmıştır ancak onu asla unutamayan bazıları kişiler vardır. Bunlardan biri, Duhor'un prensesi Valla Dia'dır. Ras Thavas, onun

beynini Phundahl'ın çirkin ve yaşlı Jeddara'sı Xaxa'nın kafasına aktarmıştır ki Xaxa, Valla Dia'nın genç ve güzel bedenine sahip olabilsin. Bir diğer kişi, onun kocası ve bir zamanlar Ras Thavas'ın asistanlığını yapmış olan Vad Varo'dur. O, Valla Dia'nın beynini kendi bedenine geri döndürmüştür.

Vad Varo, Amerika Birleşik Devletleri'nde Ulysses Paxton adıyla doğmuştur ve Fransa'da bir top mermisinin kraterinde öldüğü zannedilmiştir. Ayrıca, Ras Thavas'ı unutamayan kişiler arasında Mars'ın Büyük Komutan'ı, Helium'un prensi John Carter da vardır ve Vad Varo'nun dünyanın en büyük biliminsanı ve cerrahının olağanüstü yeteneği hakkında ona anlattığı hikâyeler, hayal gücünü canlandırmıştır.

John Carter, Ras Thavas'ı unutmamıştı ve cerrahların en büyüğünün yeteneklerinin tek ümit olduğu bir acil durum ortaya çıkınca, onu arayıp eğer hâlâ hayattaysa bulmaya karar verdi. Prensesi Dejah Thoris, hızla giden iki uçağın çarpıştığı bir kazada korkunç bir şekilde yaralanmıştı ve haftalardır bilinçsiz bir şekilde yatıyordu; omurgası kırılmış ve sakatlanmıştı, Helium'un en iyi cerrahları artık bütün umutlarını yitirmişti. Becerileri yalnızca onu hayatta tutmaya yetiyordu, iyileştiremiyorlardı.

Ancak Ras Thavas nasıl bulunabilirdi? Mesele buydu. Ama sonra John Carter, Vad Varo'nun büyük cerrahın asistanlığını yaptığını hatırladı. Belki de usta bulunamıyorsa onun çırağının yetenekleri yeterli olabilirdi. Ayrıca, Barsoom'daki bütün insanlar arasında Ras Thavas'ın nerede olduğunu bilmesi en olası kişi de Vad Varo'ydu. Bu nedenle John Carter, ilk önce Duhor'a gitmeye karar verdi.

Donanmasından saatte 650 kilometre hıza ulaşabilen, yeni türde hızlı ve küçük bir uçak seçti. Bu uçak, Mars'ın ince atmosferinde daha önce bildiği ve uçurduğu eski tür uçaklara göre iki kattan daha hızlı gidiyordu. Tek başına yola çıkacaktı ancak Carthoris, Tara ve Thuvia ona bunu yapmaması için ısrar ettiler. Sonunda boyun eğdi ve şahsi birliklerinden bir subayı yanına almaya razı geldi; bu, Vor Daj adında genç bir Padwar'dı. Mars gezegeninde geçen bu tuhaf maceranın inanılmaz hikâyesi için ona teşekkür borçluyuz. Ona ve Gridley Dalgası'nı keşfederek benim bu hikâyeyi, burada Tarzana'da kurduğu özel Gridley radyo alıcısı sayesinde

kaydetmemi sağlayan Jason Gridley'e ve de hikâyeyi İngilizceye çevirip uzayda yaklaşık 65 milyon kilometre uzağa gönderen Ulysses Paxton'a...

Size hikâyeyi, anlaşılır olduğu sürece Vor Daj'ın sözlerine mümkün olduğunca sadık kalarak aktaracağım. Birtakım Marslı kelimeleri ve deyimlerini tercüme etmek mümkün değil, zaman ve mesafe birimleri genellikle benim kelimelerimle ifade edilecek ve bazen, kaynakları okuyucu için açıkça belli olacağından bana ait olduğunu belirtmeye zahmet etmediğim kendi eklentilerim olacaktır. Bunlar dışında, Vad Varo tarafından da muhakkak bazı değişiklikler yapılmış olması gerekmektedir.

İşte, Vor Daj'ın anlattığı şekilde o ilginç hikâye...

-II-

BÜYÜK KOMUTAN'IN GÖREVİ

Ben, Vor Daj. Büyük Komutan'ın Muhafızları arasında bir Padwar'ım. Dünyalı insanların ölçütlerine göre -ki söz konusu maceralardan oluşan bu hikâyeyi onlar için yazdığımın farkındayımuzun süre önce yaşlılıktan dolayı ölmüş olmalıydım fakat burada, Barsoom'da ben hâlâ oldukça genç bir adamım. John Carter bana, bir Dünyalı'nın yüz yıl yaşamasının toplumun büyük kısmının ilgisini çekecek bir mesele olduğunu söylemişti. Bir Marslı'nın normal yaşam süresi, beş yıl boyunca kuluçkada kaldığı ve fiziksel olgunluğa erişmeden hemen önce yumurtasının kabuğunu kırıp, insanların evcilleştirdiği alt sınıf canlıların yavruları gibi ehlileştirilmesi ve eğitilmesi gereken vahşi bir yaratık olarak çıktığı andan

itibaren bin yıldır. Bu eğitimin o kadar büyük bir kısmı askeridir ki bazen bana, yumurtadan dışarı bir savaşçının kayış takımları ve silahları ile adım atmışım gibi gelir. Bu, benim giriş konuşmam olarak kayda geçsin. Adımı ve hayatını Mars'ın John Carter'ının hizmetine adamış bir asker olduğumu bilmeniz yeterli.

Görevim, doğası gereği tekdüze durmasına ve Büyük Komutan'la birlikte olmak, ona ve prensesine, eşi benzeri olmayan Dejah Thoris'e hizmet etmek için bir fırsat olması dışında çok az şey sunuyor gibi görünmesine rağmen Büyük Komutan, Ras Thavas'ı arayışında ona eşlik etmem için beni seçtiğinde doğal olarak oldukça gurur duydum.

John Carter'ın niyeti ilk önce Duhor'a uçmaktı. Duhor, Helium'un İkiz Şehirleri'nin 10 bin 500 haad ya da Dünya'daki birimlerle 6 bin 500 kilometre kuzeydoğusundaydı. John Carter, burada Vad Varo'yu bulmayı hedefliyor ve ondan Ras Thavas'ın nerede olduğunu öğrenmeyi umuyordu. Ras Thavas, belki Vad Varo haricinde, bilgisi ve yetenekleri Dejah Thoris'i haftalardır kıyısında

yattığı mezardan kurtarabilecek ve onu sağlığına kavuşturabilecek dünyadaki tek insandı.

Derli toplu ve hızlı uçağımız, Büyük Komutan'ın sarayının çatısındaki iniş pistinden havalandığında saat 8:29.5'ti.[1] Thuria ve Cluros, yıldızlarla parlak bir şekilde aydınlanmış gökyüzünde hızla hareket ediyor ve altımızdaki zemine sürekli değişen çifte gölgeler düşürerek, durmadan huzursuzca hareket eden sonsuz sayıda canlı var ya da dalgalanan, fokurdayan ve girdaplar oluşturan sıvı bir dünya var gibi bir göz yanılgısı oluşturuyorlardı. John Carter, bana bunun Dünya'da benzer bir biçimde gökyüzünden bakıldığında görünenden oldukça farklı olduğunu söylemişti. Dünya'nın tek uydusu, gökkubbede heybetli ve ağır bir tempoda hareket ediyormuş.

Yön veren pusulamız Duhor'a ayarlanmıştı ve sessizce kusursuzlukla işliyor olduğundan, uçağı yönetmekle ilgili vakit harcayacağımız sorunlar yoktu. Öngörülemez bir acil durum yaşanmadığı takdirde gemi, Duhor'a giden bir hatta uçacak ve şehrin üzerinde duracaktı. Hassas altimetremiz, 300 ad[2]lik bir irtifayı koruması ve asgari güvenli irtifa olarak 50 ad için ayarlanmıştı. Diğer bir deyişle, gemi normalde deniz seviyesinin 300 ad üzerinde bir irtifayı koruyacaktı ancak dağlık bölgelerden geçerken yer yüzeyinin, geminin omurgasının 50 ad[3]ten daha az bir mesafe altında olması durumunda gemiyi kontrol eden hassas bir cihaz, geminin 50 addan daha alçaktan uçmasına müsaade etmeyecek şekilde ayarlanmıştı. Sanırım bu mekanizmayı tarif etmemin en iyi yolu, sizden herhangi bir uzaklığa ayarlanabilecek ve bu uzaklık ötesinde daima net bir odak sağlayacak, kendi kendine odaklanan bir kamerayı hayal etmenizi istemek olur. Ayarlandığından daha az uzaklıktaki bir nesneye yaklaştığı zaman otomatik olarak odağını düzeltir. Geminin kontrollerini sağlayan da bu değişikliktir. Tekrar odaklanma sağlanana kadar geminin yükselmesini sağlar. Bu alet o kadar hassastır ki yıldızların ışığında bile en aydınlık gün ışığında olduğu kadar isabetli bir şekilde işler. Yalnızca zifiri karanlıkta çalışmayı durdurur

1 Dünya saatiyle sabah 12:13. (y.n.)
2 Yaklaşık 900 metre. (y.n.)
3 Yaklaşık 150 metre. (y.n.)

ancak Mars'ın gökyüzünün tamamen bulutlarla kaplı olduğu nadir durumlardaki bu tek yetersizliği bile, geminin omurgasından aşağı yansıtılan küçük bir ışık aracılığıyla aşılır.

Yön veren pusulamızın yanılmazlığına olan inancımızın verdiği güvenle tetikte olmayı bıraktık ve gece boyunca uyuduk. Sunacak hiçbir bahanem yok, ayrıca John Carter da beni kınamadı çünkü kendisinin de hemen kabul ettiği üzere benim kadar onun da hatası vardı. Hatta sorumluluğun tamamen ona ait olduğunu söyleyerek bütün suçu üstlendi.

Gün doğduktan sonra uzun bir vakit geçene kadar konumumuzda veya zamanlamamızda bir şeylerin oldukça yanlış olduğunu fark etmedik. Duhor'u çevreleyen, karlarla kapı Artolia Tepeleri apaçık karşımızda duruyor olmalıydı ancak değillerdi; yalnızca göz alabildiğine uzanan, koyu sarı bir bitki örtüsüyle kaplı kuru deniz dibi ve uzaklarda alçak tepeler vardı.

Çabucak konumumuzu belirledik ve Duhor'un 4500 haad güneydoğusunda olduğumuzu ya da daha ayrıntılı bir şekilde Exum'a göre 150 derece batı boylamı, 15 derece kuzey enleminde olduğumuzu keşfettik. Bu da bizi Büyük Toonol Bataklıkları'nın batı sınırında olan Phundahl'ın 2600 haad güneydoğusunda yapıyordu.

John Carter, yön veren pusulayı inceliyordu. Bu gecikmeden dolayı ne kadar acı verici bir hayal kırıklığı yaşadığını biliyordum. Bir başkası olsa kaderine sövebilirdi ancak o yalnızca şunları söyledi: "Pusulanın ibresi hafif eğilmiş, yalnızca bizi rotamızdan çıkarmaya yetecek kadar. Ama belki de böylesi daha iyidir. Phundahllılar'ın, Ras Thavas'ın nerede olduğunu bilmesi Duhol'daki herhangi birine göre çok daha olası. Doğal olarak önce Duhol'u düşünmüştüm çünkü orada bize uzanan bir dost eli bulacağımız kesindi."

"Onlar hakkında duyduğum kadarıyla Phundahl'dan aynısını bekleyemeyiz."

Başıyla onay verdi. "Yine de Phundahl'a gideceğiz. Jeddak Dar Tarus, Vad Varo'ya dostça davranıyor ve bu yüzden Vad Varo'nun bir arkadaşına da aynı şekilde davranabilir. Fakat yine de temkinli olmak için şehre Panthanlar olarak gireceğiz."

"İnanılmaz başarılı olduğumuzu düşünecekler," dedim gülümseyerek, "Büyük Komutan'ın asil hanesine ait bir gemiyle gelen iki Panthan!"

Panthan, gezgin bir paralı askerdir; hizmetini ve kılıcını, ona para verecek herhangi birine satar ancak bu para genellikle azdır çünkü herkes bir Panthan'ın savaşmayı yemek yemeye tercih edeceğini bilir. Bu yüzden de ona yüklü miktarda para vermezler. Verdiklerini ise bir Panthan savurganlıkla harcar, bu yüzden kısa süre içerisinde tekrar fakir kalır.

"Gemiyi görmeyecekler," diye cevapladı John Carter. "Oraya varmadan önce onu saklayacak bir yer bulacağız. Phundahl'ın kapılarına, basit kayış takımlarıyla yürüyeceksin, Vor Daj." Gülümsedi. "Gemilerimdeki subayların yürümeyi ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

Phundahl'a doğru uçarken kayış takımlarımızdan nişanları ve süsleri çıkardık ki şehrin kapılarına, bağımsız Panthanlar'ın sade deri kılık kıyafetiyle gidebilelim. Buna rağmen, biliyorduk ki şehre alınmama ihtimalimiz vardı çünkü casuslar bazen Panthan kılığına girdiğinden Marslılar yabancılara daima şüpheyle yaklaşırlar. Benim de yardımımla John Carter, herhangi bir acil durumda kimliğini gizlemesi ve Barsoom yerlisi bir kırmızı adam rolünü oynaması gerekmesi ihtimaline karşı daima yanında taşıdığı bakır kırmızısı pigmentle tenini boyadı.

Uzakta Phundahl'ı görerek, zemine teğet geçecek bir şekilde alçaktan uçtuk ve bizi şehrin duvarlarındaki nöbetçilerden gizlemesi için tepelerden yararlandık. Hedefimize birkaç kilometre kala Büyük Komutan, küçük bir vadideki sompus ağaçlarından oluşan küçük bir korunun yanında gemiyi yere indirdi ve onu buraya soktuk. Kontrol kollarını sökerek onları gemiden biraz uzağa gömdük, etraftaki dört ağacı gemiye döndüğümüz zaman zulamızın yerini kolayca bulabileceğimiz bir şekilde işaretledik; eğer geri dönebilirsek tabii. Ardından da yürüyerek Phundahl'a doğru yola koyulduk.

-III-

YENİLMEZ SAVAŞÇILAR

Virginialı paralı askere, Mars'a vardıktan kısa bir süre sonra ona eline düştüğü Marslı yeşil Tharklar tarafından Dotar Sojat adı verilmişti ancak yıllar ilerledikçe bu isim neredeyse tamamen unutuldu çünkü yalnızca kısa bir süre için o vahşi kabilenin birkaç üyesi tarafından kullanılmıştı. Şimdi ise Büyük Komutan, bu macerası için bu ismi kullanmaya karar verdi, ben ise dünyanın bu kısmında bilinmeyen kendi adımı kullanmaya devam ettim. Böylece Dotar Sojat ve Vor Daj, iki gezgin Panthan, o sakin Barsoom sabahında uzun ve zor bir yürüyüşle Phundahl'ın batısındaki alçak tepeleri aştı. Doğuya doğru adımlarımızı takip eden, karanlık ve belirgin gölgelerimiz kadar sessizce hareket ettik. Skeel ve sorapus ağaçlarının dallarındaki tüyleri güzel renklerde, ötmeyen kuşlar, bizi Barsoom'un az miktardaki nemini en uzun süre tutan tepelerin her yanında çiçek açmış göz kamaştırıcı pimalia ve glorestalar üzerinde gezinen güzel böcekler kadar sessiz bir şekilde izlediler.

Mars, büyük sessizliklerle dolu, sesi olan canlıların bile sanki yaklaşan ölümün bilincindelermiş gibi sustuğu bir dünyadır. Çünkü Mars, ölmekte olan bir dünyadır. Gürültüden tiksiniriz, bu yüzden de seslerimiz tıpkı müziğimiz gibi yumuşak ve kısıktır, konuşkan insanlar değilizdir. John Carter bana, Dünyalı şehirlerin curcunasını ve Dünyalı müziğindeki üflemeli çalgıları, davulları ve zilleri; hiçbir şey söylemeyen milyonlarca sesin kesintisiz ve anlamsız gevezeliklerini anlattı. Bunlar bir Marslıyı delirtir diye düşünüyorum.

Hâlâ tepelerdeydik ve şehir henüz görüş alanımıza girmemişti, o esnada üstümüzden ve arkamızdan gelen sesler dikkatimizi çekti. Aynı anda bakmak için arkamızı döndük ve gördüğümüz manzara o kadar hayret vericiydi ki duyularımızın bizi yanıltmadığına zar

zor inanabiliyorduk. Neredeyse yirmi kuş bize doğru kanat çırpıyordu. Bu başlı başına yeterince hayret vericiydi çünkü bunların malagor oldukları gayet net bir şekilde belliydi. Bu, uzun zamandır nesli tükenmiş zannedilen bir türdü ancak gözlerimizin önündeki bu manzaranın inanılmazlığı, bu dev kuşların her birinin üzerinde onu süren bir asker olmasıyla katlanıyordu. Bizi görmüş olmalılardı, bu yüzden onlardan saklanmaya çalışmak gereksizdi. Çoktan alçalmaya başlamışlardı ve şu anda etrafımızda daireler çiziyorlardı. Onları daha yakından incelemek için bulduğum bu fırsat sonucunda askerlerin görünümündeki bir tür grotesklik beni etkiledi. Biraz insan dışı bir halleri vardı fakat yine de bizim gibi insan oldukları gayet ortadaydı. Bir tanesi önünde, bineği olan dev kuşun boynunda bir kadın taşıyordu fakat sürekli hareket halinde oldukları için ne kadını ne de diğerlerini düzgünce görebiliyordum.

Ardından yirmi malagor bir çember şeklinde etrafımıza kondu ve askerlerden beş tanesi üzerlerinden inip bize yaklaştılar. Artık onlara tuhaf ve anormal görünümleri neyin verdiğini görebiliyordum. Başarısız bir tasarımcının hatalı eserleri vücut bulmuş gibi görünüyordu, canlanmış insan karikatürleri gibiydiler. Simetrik bir tasarımları yoktu. Bir tanesinin sol kolu ancak 30 santim uzunluğundaydı, öte yandan sağ kolu o kadar uzundu ki yürürken eli yere sürünüyordu. Bir tanesinin yüzünün beşte dördü gözlerinin üstündeydi, bir diğerinde ise aynı oran yüzünün altında vardı. Gözleri, burunları ve ağızları genellikle yanlış yerlerdeydi ve bitişiklerindeki organlarla uyumlu olabilmek için ya çok küçük ya da çok büyüklerdi. Ancak tek bir istisna vardı: Bineğinden şimdi inen ve diğer beşlinin arkasından bize doğru yaklaşan asker. Bu yakışıklı, düzgün vücutlu bir adamdı; kılık kıyafeti ve silahlarının tasarımı ile kalitesi mükemmeldi. Bunlar savaşçı bir adamın kullanışlı teçhizatlarıydı. Kayış takımında bir Dwar nişanı vardı, bu sizin Dünya'daki askeri teşkilatlanmanızda yüzbaşına denk gelen bir rütbedir. Ondan gelen bir emir üzerine beş adam bize ulaşmadan önce durdular.

"Phundahllı mısınız?" diye sordu.

"Helium'danız," diye cevapladı John Carter. "Son işimiz oradaydı. Biz Panthan'ız."

"Siz benim tutsaklarımsınız. Silahlarınızı yere atın."

Büyük Komutan'ın dudaklarına oldukça belli belirsiz bir gülümseme kondu. "Gel ve al onları," dedi. Bu bir meydan okumaydı.

Diğer adam omuz silkti. "Nasıl istersen. Sizden sayıca on kat üstünüz. Sizi ele geçireceğiz ancak bu esnada sizi öldürebiliriz. Teslim olmanızı tavsiye ederim."

"Senin de bizim yolumuza gitmemize izin vermen akıllıca olur çünkü sizinle bir sorunumuz yok. Ancak sorun çıkarırsanız yalnız ölmeyeceğiz."

Dwar, bir şekilde gülümsedi. "Nasıl isterseniz," diye cevapladı ve sonra da beş adama dönüp dedi ki "Yakalayın onları!" Ancak adamlar üzerimize ilerlerken onlarla birlikte gelmeyip arkada kaldı. Bu, Marslı subayların davranışlarını belirleyen etik kurallarına oldukça tersti. Onlara liderlik etmesi, kendisinin de bizimle çarpışması ve adamlarını yüreklendirecek bir örnek teşkil etmesi gerekiyordu.

Hızla uzun kılıçlarımızı kınından çıkardık, o beş korkunç yaratıkla yüzleştik. Onlar etrafımızda dolanırken sırt sırta duruyorduk. Büyük Komutan'ın kılıcı önünde jilet kadar keskin kenarları olan çelikten bir ağ ördü, ben ise prensimi savunmak ve zırhımın şerefine layık olmak için elimden gelenin en iyisini yaptım ve iyi bir iş çıkardım. Ne de olsa bizzat John Carter, silahşorların en ustası beni iyi bir silahşor saymıştır.

Rakiplerimiz bizimle boy ölçüşemediler. Canlarını hiçe sayarak dövüşmelerine, kendilerini kılıcımızın üzerine atıp ardından daha fazla cezalandırılmak için tekrar üzerimize gelmelerine rağmen savunmamızı aşamadılar. Bu korkunç çarpışmanın cesaret kırıcı yanı buydu. Defalarca bir adamı kılıçtan geçiriyordum ancak kılıcım bedeninden çıkana kadar geri gidiyor ve tekrar üstüme geliyordu. Görünen o ki ne şoktan ne de acıdan mustariplerdi ve korku nedir bilmiyorlardı. Kılıcım, onlardan birinin kolunu omzundan ayırdı ve bir diğeri benimle mücadele ederken adam eğilip kılıcını diğer eliyle geri aldı, kopmuş kolunu bir kenara itti. John Carter, rakiplerinden birinin kellesini uçurdu ancak bedeni, Dwar diğer askerlerinden birkaçına onu yakalayıp silahını almalarını emredene kadar kontrolsüz bir öfkeyle keserek ve savurarak etrafta koşuşturdu ve tüm bunlar olurken kafası toprağın üzerinde homurdanıyor

ve suratını buruşturuyordu. Bu, rakiplerimiz içinde kalıcı olarak savaş dışı kalan ilk kişiydi ve galip gelmemizin tek yolunu ortaya sundu.

"Kafalarını kes, Vor Daj!" diye yönlendirdi Büyük Komutan ve konuştuğu esnada bile bir diğerinin kellesini uçurdu.

Size bunun gerçekten dehşet verici bir manzara olduğunu söyleyebilirim. O şey savaşmaya devam ediyordu ve kafası yerde durmuş, bağırıyor ve küfürler ediyordu. John Carter'ın onun elinden silahını alması gerekiyordu. Biraz sonra o şey öne atılıp kafasız bedeninin ağırlığıyla onun tam dizlerinin altına vurdu ve dengesini bozdu. Neyse ki ben neler yaşandığını gördüm çünkü eğer görmeseydim bir başka yaratık Büyük Komutan'ı kılıçtan geçirecekti. Tam zamanında davranmış ve o şeyi temiz bir kesikle yakalayarak kafasını uçurup yere düşürmüştüm. Bu sayede rakiplerimizden geriye yalnızca iki kişi kalmıştı. Dwar bunları geri çağırdı.

Bineklerine doğru geri çekildiler. Subayın emirler verdiğini gördüm ancak ne dediğini duyamıyordum. Artık pes edip gideceklerini düşündüm çünkü birkaç tanesi dev malagorları üzerinde yerden havalandılar ancak Dwar malagoruna tekrar binmedi bile. Yalnızca orada durup izledi. Havada uçuyor olanlar üzerimizde daireler çizdiler, kılıçlarımızın uzanabileceğinden daha yüksekteydiler ve arkadaşlarından birkaçı bineklerinden inip bize yaklaştı ancak onlar da mesafelerini korudular. Üç tane kesilmiş kafa yerde duruyor, bize küfürler yağdırıyordu. İki tanesinin bedeninden silahlar alınmıştı ve bağlanmışlardı. Üçüncünün bedeni ise bir o yana bir bu yana koşturuyordu ve iki arkadaşı onu, yeterince yaklaştıkları zaman üzerine attıkları ağlarla yakalamak için peşinden takip ediyorlardı.

Etrafta olup bitenleri hızlı bakışlar atarak gördüm çünkü dikkatimi daha ziyade bir sonraki saldırılarına karar vermeye çalışarak tepemizde uçanlar çekiyordu. Merakımın giderilmesi için uzun süre beklememe gerek kalmadı. Daha önce yalnızca kıyafetlerinin bir parçası zannettiğim, bellerinin etrafına dolanmış bir şekilde giydikleri ağları çıkardılar ve onları bizi yakalamaya çalışarak etrafta ve üstümüzde sürüklediler. Boşuna uğraştığımız hissi giderek artarken kılıçlarımızı kumaşlara savurduk fakat yer yer kesmiş olsak

bile onlardan kurtulamadık. Maharetli bir şekilde onlardan birkaçını üstümüze attıkları zaman çaresizce ağlara dolanmıştık. Ardından da bizi yayan olarak çevreleyenler üstümüze koştular ve bizi bağladılar. Mücadele ettik ancak Büyük Komutan'ın kudretli gücü bile ağların dolanan iplerine ve sayıca ondan çok daha fazla olan o çirkin yaratıkların vahşi gücüne karşı yenik düştü. Muhtemelen şimdi bizi öldürecekler diye düşündüm ancak Dwarlar'ından gelen bir emir sözcüğü üzerine geri çekildiler. Havadakiler yere inip ağlarını topladılar. Bir dizi kafa ve kol toplandı ve aynı kafasız bedenler gibi malagorların arkasına bağlandı, bu işler halledilirken subay bize yaklaşarak konuştu. Askerlerine verdiğimiz zarardan ötürü bize karşı bir garezi varmış gibi durmuyordu ve cesaretimiz ve silahşorluğumuz için bize iltifat edecek kadar kibardı.

"Yine de," diye ekledi, "Tavsiyeme uyup başından teslim olmanız akıllıca olurdu. Öldürülmemeniz veya en azından feci bir şekilde yaralanmamanız bir mucize. Sizi yalnızca mucizevi silahşorluğunuz kurtardı."

"Söz konusu olan tek mucize," diye cevapladı John Carter, "askerlerinden bir tanesinin bile kafaları yerine kurtulabilmiş olması. Silahşorlukları berbat."

Dwar gülümsedi. "Sana oldukça hak veriyorum ancak becerilerinin zayıflığını vahşi güçleri, korkusuzlukları ve de zararsız kılınmak için uzuvlarının kopması gerektiği gerçeğiyle fazlasıyla telafi ediyorlar. Fark ettiğiniz üzere, onlar öldürülemiyorlar."

"Artık tutsağınız olduğumuza göre," diye sordu Büyük Komutan, "Bizimle ne yapmayı amaçlıyorsunuz?"

"Sizi üstlerime götüreceğim. Onlar karar verecekler. Adlarınız nedir?"

"Bu, Vor Daj. Ben de Dotar Sojat."

"Helium'dan geliyorsunuz ve Phundahl'a gidiyordunuz. Neden?"

"Size söylediğim gibi biz Panthan'ız. İş arıyoruz."

"Phundahl'da arkadaşlarınız mı var?"

"Yok. Daha önce hiç oraya gitmedik. Yolumuzun üzerinde başka bir şehir olsaydı hizmetimizi orada sunardık. Panthanlar için durum nasıldır bilirsin."

Adam başıyla onayladı. "Belki de hâlâ önünüzde başka dövüşler vardır."

"Söyler misiniz bana," diye sordum, "askerleriniz ne tür yaratıklar? Daha önce hiç onlar gibi adamlar görmedim."

"Kimse görmedi," dedi. "Onlara hormad deniyor. Onları ne kadar az görürseniz o kadar seversiniz. Artık benim tutsaklarım olduğunuzu kabul etmeniz gerektiğine göre size bir önerim var. Bu şekilde bağlıyken Morbus'a seyahat etmek oldukça rahatsızlık verici olacak ve ben, sizin gibi cesur iki savaşçıyı gereksiz yere huzurunuzdan etmek istemiyorum. Bana, Morbus'a varmadan önce kaçmaya çalışmayacağınızın güvencesini verirseniz bağlarınızı çözeceğim."

Dwar'ın oldukça düzgün bir adam olduğu belliydi. Teklifini memnuniyetle kabul ettik ve düğümlerimizi bizzat çözdü, sonra da bizi iki askerinin arkasına bindirdi. Malagorlar'dan birinde, bir hormadın önünde giden kadına yakından bakma fırsatını ilk kez o anda yakaladım. Gözlerimiz buluştu, onunkilerden dehşet ve çaresizlik yansıdığını gördüm. Ayrıca, gözlerinin güzelliği de ilgimi çekmişti. Ardından dev kuşlar devasa kanatlarının çıkardığı feci bir çırpma sesiyle havalandılar ve Morbus'a doğru yola koyulduk.

-IV-

BATAKLIKLARIN SIRRI

Bindirildiğim malagorun bir yanındaki ağda, hormadlarla olan savaşımızda kopardığımız kafalardan biri sallanıyordu. Böylesine korkunç bir hatırayı neden sakladıklarını merak ettim ancak bunun, bedenin defnedilmesi için anavatanına götürülmesini gerektiren bir gelenek veya batıl inançla ilgili olduğunu düşündüm.

Rotamız Phundahl'ın güneyine doğruydu ve liderleri belli ki Phundahl'dan kaçınmaya çabalıyordu. Uzaklarda göz alabildiğine uzanan Toonol Bataklıkları'nı görebiliyordum. Burası, ıssız bataklıklar arasından geçen kıvrımlı su kanallarından oluşan bir labirentti ve bazen içinden sağlam zemine sahip adalar yükseliyordu. Yer yer ise ormanlarla kaplı karanlık bölgeler ve ufak göllerin mavilikleri vardı.

Önümüzde belirginleşen bu manzarayı izlerken aninden söylenen bir bağırış duydum. "Çevir beni. Bu kuşun karnından başka bir şey göremiyorum." Ses altımdan geliyor gibiydi ve aşağı baktığımda konuşanın altımdaki ağda sallanan kafa olduğunu gördüm. Ağın içinde, yüzü malagorun karnına bakar bir şekilde duruyordu, kendini çevirmesi veya hareket etmesi mümkün değildi. Berbat bir görüntüydü, bu ölü şey konuşuyordu ve itiraf etmeliyim ki içim ürperdi.

"Seni çeviremem," dedim, "çünkü sana uzanamıyorum. Ayrıca, ne fark eder ki? Gözlerinin hangi yöne baktığı neyi değiştirir? Sen ölüsün ve ölüler göremez."

"Eğer ölü olsaydım konuşabilir miydim, seni beyinsiz ahmak? Ölü değilim çünkü ben ölemiyorum. Yaşam kaynağı benim özümde var, her bir zerremde. Tamamen yok edilmediği sürece, mesela ateşle, yaşamaya devam ediyor ve yaşayan şey daima büyür. Bu

doğanın kanunudur. Çevir beni, seni sersem! Ağı salla ya da yukarı topla ve beni çevir."

Bu şeyin tavrı oldukça kabaydı ancak kafam kesilmiş olsaydı muhtemelen ben de asabi oldurdum diye düşündüm. Ardından, kafa bir yana dönüp de malagorun karnından uzağa bakana kadar ağı salladım.

"Adın ne?" diye sordu.

"Vor Daj."

"Bunu hatırlayacağım. Morbus'ta bir arkadaşa ihtiyacın olabilir. Seni hatırlayacağım."

"Teşekkürler," dedim. Bedeni olmayan bir arkadaşın bana ne yararı dokunabilir diye merak ettim. Ayrıca bu şey için ağı sallamış olmam, kafasını koparmış olduğum gerçeğine ağır basar mı diye de merak ettim. Sadece nezaketen adının ne olduğunu sordum.

"Ben, Tor-dur-bar," diye cevapladı. "Ben Tor-dur-bar'ın ta kendisiyim. Benim gibi bir arkadaşın olduğu için çok şanslısın. Ben gerçekten özel biriyim. Morbus'a geldiğinde ve biz hormadlardan birçok kişiyi tanıdığında bunun kıymetini bileceksin."

Tor-dur-bar, Dünyalılar'ın dilinde dört milyon sekiz demektir. Bu tuhaf bir isim gibi duruyordu. Öte yandan, bu hormadlarla ilgili her şey tuhaftı. Önümdeki hormad belli ki konuşmamızı dinliyordu çünkü kafasını arkaya doğru çevirip aşağılayıcı bir şekilde dedi ki, "Tor-dur-bar'a kulak asma. Kendini beğenmişin tekidir. Asıl kayda değer kişi benim. Eğer güçlü bir arkadaş istiyorsan, eh, daha fazla arama. Daha fazlasını söyleyemem, fazla mütevazıyım. Ancak herhangi bir anda gerçek bir arkadaşa ihtiyaç duyarsan, doğruca Teeaytan-ov'a[4] gel."

Tor-dur-bar tiksintiyle alay etti, "Gerçekten de 'kendini beğenmiş'! Ben bir milyon kültürün son haliyim hatta daha doğrusu, dört milyondan fazlasının. Teeaytan-ov ise yalnızca bir deneyden ibaret."

"Eğer ağımı gevşetirsem o zaman son halini görürsün," diye tehdit etti Teeaytan-ov.

Tor-dur-bar çığlık atmaya başladı, "Sytor! Sytor! Cinayet!"

---

4 Bu, sizin dilinizde bin yüz yedi demektir. (y.n.)

Bu acayip birliğinin başında uçmakta olan Dwar malagoruyla bir daire çizdi ve uçarak yanımıza geldi. "Sorun ne?" diye sordu.

"Teeaytan-ov beni Toonol Bataklıklar'ına atmakla tehdit ediyor," diye bağırdı Tor-dur-bar. "Beni onun yanında al, Sytor."

"Yine dalaşıyorsunuz, öyle mi?" diye sordu Sytor. "Birinizin bile sesini duyarsam Morbus'a döndüğümüzde ikiniz de yakma fırınına gidiyorsunuz. Bu arada Teeaytan-ov, Tor-dur-bar'a hiçbir şey olmadığından emin ol. Anladınız mı?"

Teeaytan-ov homurdandı ve Sytor yerine geri döndü. Bundan sonra sessizce uçtuk ve ben ellerine düştüğümüz bu tuhaf yaratıkların kökeni üzerine tahminlerde bulundum. Büyük Komutan benim önümde gidiyordu, kız ise biraz solumda kalıyordu. Gözlerim sık sık ona doğru kaydı ve onun haline acıdım çünkü onun da bir tutsak olduğundan emindim. Nasıl korkunç bir kadere götürülüyordu? Halimiz bir erkek için bile oldukça kötüydü, bir kadın için ne kadar daha kötü olduğunu yalnızca tahmin edebiliyordum.

Malagorlar, süratli ve sarsıntısız bir şekilde uçtular. Benim tahminime göre zode'da 400 haad'dan[5] daha hızlı uçuyorlardı. Asla
-30- yorulmuyor gibi görünüyorlardı ve saatler boyunca dinlenmeden uçmaya devam ettiler. Phundahl'ın etrafından dolandıktan sonra doğuya doğru uçmuştuk ve öğleden sonra geç saatlerde onu çevreleyen bataklıkların arasından yükselen büyük bir adaya yaklaştık. Sayısız kıvrımlı su kanallarından bir tanesi kuzey sınırında uzanıyor, burada genişleyerek küçük bir göl oluşturuyordu. Gölün kıyısında, surlarla çevirili küçük bir şehir vardı. Göle bakan ana kapısının önüne alçalmadan önce bu şehrin üstünde bir tur attık. Alçalmamız esnasında şehrin duvarları dışında görebildiğim her yere saçılmış ufak kulübe kümeleri fark ettim, bu oldukça fazla bir nüfus olduğu anlamına geliyordu ve bir hayli büyük olan adanın yalnızca küçük bir bölümünü görebildiğim için fazla sayıda insana ev sahipliği yaptığı çıkarımına vardım. Daha sonra öğrenecektim ki benim en uçuk tahminim bile gerçeğe eşdeğer olamazdı.

Malagorlardan indikten sonra biz üç tutsak bir arada götürüldük, günün erken saatlerindeki savaşımızdan sonra toplanan kollar,

---

5 Yaklaşık olarak saatte yüz kilometre. (y.n.)

bacaklar, kafalar ve bedenler rahatça taşınabilmeleri için ağlara toplanmışlardı; kapılar açıldı ve Morbus şehrine girdik.

Kapıdan sorumlu subay oldukça normal görünümlü bir insandı ancak askerleri ürkütücü, çirkin hormadlardı. Subay, Sytor ile selamlaştı, ona bizim hakkımızda birkaç soru sordu ve sonra da o iğrenç yükleri taşıyanlara ellerindekileri "Üç Numaralı Geri Dönüşüm Laboratuvarı'na" götürmelerini emretti. Bundan sonra Sytor bizi kapıdan güneye doğru uzanan caddeden yukarı götürdü. İlk kavşakta parçalanmış vücutları taşıyanlar sola döndüler ve bizden uzaklaşırlarken bir ses yükseldi, "Unutma, Vor Daj, Tor-dur-bar senin arkadaşın ve o Teeaytan-ov bir deneyden daha fazlası değil."

Arkamı dönerek Dört-milyon-sekiz'in ürkütücü kafasının ağın dibinden yan gözle bana baktığını gördüm. "Unutmayacağım," dedim ve niyeti her ne kadar arkadaşça olsa da bedensiz bir kafanın bana yardımcı olabileceğinden şüphe duymama rağmen bunun korkunçluğunu asla unutamayacağımı biliyordum.

Morbus, daha önce bulunduğum bütün Mars şehirlerinden farklıydı. Binalar büyük ve süslemesizdi ancak hatlarının yalınlığında onlara kendilerine has bir güzellik veren bir asalet vardı. İyi tasarlanmış bir plana göre inşa edilmiş yeni bir şehir olduğu izlenimi veriyordu. Böyle bir şehrin burada, Büyük Toonol Bataklıkları'nda asıl bir amaca hizmet ettiğini merak etmekten kendimi alıkoyamadım. Kim kendi tercihiyle böylesine ücra ve iç karartıcı bir çevrede yaşamak isterdi ki? Böyle bir şehir marketler ve ticaret olmadan nasıl var olabilirdi?

Düz bir duvarın önüne varmamızla düşüncelerim yarım kaldı. Sytor, kılıcının kabzasıyla vurarak kapıyı çaldı. Bunun üzerine kapıdaki küçük bir bölme açıldı ve bir yüz belirdi.

"Ben, Sytor; III. Jed'in Muhafızlarının I. Dar'ı, X. Utan'ın Dwar'ıyım. Yedi Jed Konseyi'nin arzusunu beklemeleri için tutsaklar getirdim."

"Kaç kişi?" diye sordu açıklıktan bakan adam.

"Üç. İki adam ve bir kadın."

Kapı açıldı ve Sytor içeri girmemizi işaret etti. Kendisi bize eşlik etmedi. Kendimizi belli ki muhafızların odası olan bir yerde bulduk,

bizi içeri alan, gördüğümüz diğer subaylar gibi bize benzer normal bir kırmızı insan olan subay dışında burada yaklaşık yirmi hormad asker vardı. Subay bize isimlerimizi sordu ve bunları, işlerimiz ve geldiğimiz şehirler gibi başka bilgilerle birlikte bir deftere kaydetti. Kızın ismini bu sorgulama sırasında öğrendim. Adı, Janai'ydi ve Amhor'dan, yani Morbus'un yaklaşık bin kilometre kuzeyindeki bir şehirden geldiğini söyledi. Burası, Jal Had adında, Helium'a kadar ulaşacak derecede kötü bir şöhreti olan bir prens tarafından yönetilen küçük bir şehirdir. Amhor hakkındaki bilgilerim bunlardan ibaretti.

Bizi sorgulamayı bitirdikten sonra subay, hormadlardan birine bizi götürmesini emretti ve bir koridordan geçirilerek içinde bazı kırmızı Marslıların olduğu geniş bir avluya götürüldük. "Çağırılana kadar burada kalacaksınız," dedi hormad. "Kaçmaya çalışmayın." Sonra da yanımızdan ayrıldı.

"Kaçmak!" dedi John Carter acı bir gülümsemeyle. "Çok yerden kaçtım ve muhtemelen bu şehirden de kaçabilirim ancak Toonol Bataklıkları'ndan kaçmak başka bir mesele. Yine de göreceğiz."

Öyle oldukları kanıtlanmış olan diğer tutsaklar bize yaklaştılar. Beş kişilerdi. Bizi "Kaor!" diye selamladılar. Birbirimizin isimlerini öğrendik ve sanki yıllardır tutsaklarmış gibi bize dışarıdaki dünya ile ilgili birçok soru sordular. Ancak öyle değillerdi. Morbus'un bu kadar izole olması gerçeği onlarda uzun süredir dünyadan ayrı kaldıklarını hissini oluşturmuş gibi duruyordu. İkisi Phundahllıydı; biri Toonollu, diğeri Ptarthlı ve öteki de Duhorluydu.

"Tutsakları ne için tutuyorlar?" diye sordu John Carter.

"Bazılarını, askerlerini eğitmesi ve yönetmesi için subay olarak kullanıyorlar," diye açıkladı Phundahllılar'dan biri olan Pandar. "Diğerlerinin bedenleri yüksek rütbelerde hizmet edecek kadar akıllı olan hormadların beyinlerine ev sahipliği yapması için kullanılıyor. Diğerlerinin bedenleri ise kültür laboratuvarlarına gidiyor ve bunların dokuları Ras Thavas'ın lanetli işlerinde kullanılıyor.

"Ras Thavas!" dedi Büyük Komutan heyecanla. "O burada, Morbus'ta mı?"

"Burada. Kendi şehrinde bir mahkûm, yarattığı iğrenç yaratıkların hizmetçisi," diye cevapladı Toonollu Gan Had.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi John Carter.

"Ras Thavas, Toonol'un Jeddak'ı Vobis Kan tarafından büyük laboratuvarından sürüldükten sonra," diye açıkladı Gan Had, "yıllardır üzerinde çalıştığı bir keşfi kusursuzlaştırmak için bu adaya geldi. Bu keşif, insan dokularından insanlar yaratmaktı. İçinde dokunun sürekli olarak büyüdüğü bir kültür geliştirmişti. Canlı bir dokudan alınan ufacık bir parça, büyüyerek laboratuvarında bütün bir odayı kaplıyordu ancak biçimsizdi. Koptuğunda vücutlarının ayak parmakları, kuyruk ve uzuvlar gibi belirli kısımlarını yenileyen çeşitli sürüngenler üzerinde deneyler yaptı ve sonunda temel ilkeyi keşfetti. Bunu, oldukça özelleştirilmiş bir kültürde insan dokusunun büyümesini kontrol etmek için uyguladı. Hormadlar, bu keşiflerin ve deneylerin ürünü. Morbus'taki binaların yüzde yetmiş beşi, Ras Thavas'ın muazzam sayılarda ürettiği bu iğrenç yaratıkların kültürlerine ve oluşturulmalarına adanmış durumda.

"Hemen hemen hepsinin zekâsı inanılmaz düşük ancak birkaçı normal beyinler geliştirdi ve bunlardan bazıları bir araya gelerek adayı ele geçirip kendilerine ait bir krallık kurdular. Ras Thavas'ı ölümle tehdit ederek bu yaratıklardan fazla sayıda üretmeye devam etmesi için zorladılar çünkü milyonlarca hormaddan oluşan bir ordu yaratarak dünyayı fethetmekten oluşan dehşet verici bir plan hazırladılar. Önce Toonol'u ve Phundahl'ı ele geçirecekler ve sonra da giderek gezegenin tamamına yayılacaklar."

"İnanılmaz," dedi John Carter, "ama sanırım hesaplamalarını böyle bir girişimin karşılaşacağı bütün sorunları tam olarak anlamadan yapmışlar. Mesela, Barsoom'un böyle bir orduyu sahada besleyebilmesi hayal bile edilemez, ayrıca bu küçük ada kesinlikle böyle bir ordunun çekirdeğini besleyemez."

"Burada hatan var," diye cevapladı Gan Had. "Hormadların yiyeceği, kendilerini yaratanla neredeyse aynı yöntemle üretiliyor. Yalnızca farklı bir kültürle, hepsi bu. Bu kültür içerisinde hayvan dokusu büyük bir çabuklukla büyüyor ve bu kültür, tanklar aracılığıyla bir orduyla birlikte taşınarak sürekli olarak yeterli gıdayı ve oldukça fazla olan su oranı sayesinde yeterli suyu sağlayabilir."

"Peki ama bu yarı insanlar; iyi eğitimli, modern savaşa uygun donanımlı, akıllı birlikler karşısında galip gelmeyi umabilir mi?" diye sordum.

"Öyle olduğunu düşünüyorum," dedi Pandar. "Bunu sayıca ezici üstünlükleriyle, tamamen korkusuz olmalarıyla ve savaş dışı kalmaları için kafalarının kopartılması gerektiği gerçeği ile yapacaklar."

"Ne kadar büyük bir orduları var?" diye sordu John Carter.

"Adada birkaç milyon hormad var. Kulübeleri adanın tamamına yayılmış durumda. Bu adanın onlardan yaklaşık yüz milyon adede yetebileceği tahmin ediliyor ve Ras Thavas onlardan yılda iki milyon tanesini savaşa hazırlayabileceğini, bunların hepsini kaybetse bile esas gücünün bir adam bile azalmayacağını iddia ediyor. Bu fabrika onlardan muazzam miktarlarda üretiyor. Belirli bir oranları o kadar kusurlu oluyor ki bu, onları tamamen kullanışsız kılıyor. Bunlar yüz binlerce ufacık parçaya kesilip kültür tanklarına geri atılıyorlar ve burada o kadar inanılmaz bir hızla büyüyorlar ki dokuz gün içerisinde her bir parça tam boyda bir hormad haline geliyor; bunların çok büyük bir kısmı da silah tutabilecek ve savaşa gidebilecek hale gelmiş oluyor."

"Tek bir şey olmasa durum olukça ciddi görünürdü," dedi John Carter.

"Nedir o?" diye sordu Gan Had.

"Ulaşım. Bu denli devasa bir orduyu nasıl taşıyacaklar."

"Önceleri bu, onlar için bir sorundu. Ancak artık Ras Thavas'ın bunu çözdüğüne inanıyorlar. Uzun bir süredir malagor dokusu ve özel bir kültür ortamı ile deneyler yapıyordu. Bu kuşlardan yeterli sayıda üretebilirse ulaşım sorunu çözülmüş olacak. İhtiyaç duyacakları savaş gemileri için ise Phundahl'ı ve Toonol'u fethettiklerinde ele geçirmeyi umduklarına güveniyorlar, bu gemiler daha fazla ve daha büyük şehirleri fethettikçe büyüyecek dev bir donanmanın çekirdeğini oluşturacak."

Konuşmamız, akşam yemeğimiz olarak hayvan dokusu içeren bir tas taşıyan iki hormadın gelmesi ile kesildi. Ellerindeki, hiç de iştah açıcı görünmeyen bir karışımdı.

Görünürde aşçılık görevi için gönüllü olan Duhorlu mahkûm, avlunun binanın cepheleri tarafından kaplı olmayan tek tarafındaki 5 metrelik duvarın bir kısmını oluşturan fırında bir ateş yaktı. Bir süre sonra akşam yemeğimiz, kızgın bir ateşin üzerindeki ızgarada pişiyordu.

Kurt gibi aç olmama rağmen yemeğimizin içeriğini iğrenmeden düşünemiyordum ve yerleşkeye girdiğimizden beri duyduklarımın körüklediği kuşkular zihnimi kaplıyordu. Bunun üzerine bir soru ile Gan Had'a döndüm. "Bunun insan eti olma ihtimali var mı?" diye sordum.

Omuz silkti. "Olmaması gerek ancak bu kendimize bile sormadığımız bir soru çünkü hayatta kalmak için yememiz lazım ve bize yalnızca bunu getiriyorlar."

-V-

JEDLERİN HÜKMÜ

Amhorlu kız Janai, bizden ayrı oturuyordu. Onun hali bana aşırı iç karartıcı görünüyordu, iğrenç düşmanlarla dolu bir şehirde, yedi yabancı adamla birlikte hapsedilmiş yalnız bir kadındı. Biz, Barsoom'un kırmızı adamları doğası gereği centilmen bir ırkızdır ancak yine de adamlar, bildiğiniz gibidir. Gelgelelim burada bulduğumuz beş adama dair hiçbir bilgim yoktu. John Carter ve ben onunla birlikte tutsak olduğumuz sürece güvende olurdu, bunu biliyordum ve o da bunu bilirse hissediyor olabileceği herhangi bir endişenin biraz hafifleyebileceğini düşünüyordum.

Onunla sohbet etme niyetiyle yanına yaklaşırken muhafızların odasında bizi sorgulayan subay yanında iki subayla ve birkaç hormadla içeri girdi. Bizi bir araya topladılar ve o subayın yanındaki diğer iki subay bizi inceledi. "Fena bir grup değil," dedi bir tanesi.

Diğeri omuz silkti. "Jedler aralarından en iyilerini seçecek ve Ras Thavas ona verilen malzeme hakkında söylenecek. Hep böyle yapar."

"Kızı istemiyorlar, değil mi?" diye sordu muhafızların subayı.

"Bize tutsakları getirmemiz emredildi," diye cevapladı diğerlerinden biri.

"Kızın kalmasını isterim," dedi muhafızların subayı.

"Kimin istemez ki?" diye sordu bir diğeri kahkaha atarak. "Suratı bir ulsio gibi olsaydı onu alabilirdin ancak güzel olanlar Jedlere gider ve bu kız fazlasıyla çekici."

Janai yanımda duruyordu ve sanki ürperdiğini hissedebiliyordum. Ani bir dürtüyle elini tuttum ve o da korunma içgüdüsüyle bir an benim elimi sıktı, ardından elimi bıraktı ve kızardı.

"Keşke sana yardım edebilsem," dedim.

"İyi birisin. Bunu görebiliyorum ama kimse yardım edemez. Sen, yalnızca bir erkek olduğun için daha iyi durumdasın. Sana yapabilecekleri en kötü şey seni öldürmek olur."

Berbat görünümlü hormadlar etrafımızı sardı ve tekrar muhafızların odasından geçirilerek dışarıya, caddeye çıkarıldık. John Carter subaylardan birine bizi nereye götürdüklerini sordu.

"Yedi Jed Konseyi'ne," dedi subay. "Orada, sizin ne için kullanılacağınıza karar verilecek. Bazılarınız kültür tanklarına atılacaksınız. Şanslı olanlarınız birlikleri eğitmek ve yönetmek için tutulacak, benim gibi. Dört gözle beklenecek bir iş değil ancak ölmekten iyidir."

"Yedi Jed Konseyi nedir?" diye sordu Büyük Komutan.

"Morbus'un yöneticileri. Onlar, beyinleri normal bir şekilde gelişen ve kontrolü Ras Thavas'ın elinden alan yedi hormad. Her biri lider olmayı hedefledi ve hiçbiri, kendi hakkı olarak gördüğü için bundan vazgeçmedi, dolayısıyla da herbiri kendini Jed ilan etti ve burayı müşterek yönetiyorlar."

Hapishanemizden kısa bir mesafe uzaktaki büyük bir binanın önüne geldik, buranın girişinde iki tane subay tarafından yönetilen hormad askerlerinden muhafızlar duruyordu. Burada kısa bir konuşma yaşandı. Ardından binanın içine alındık, uzun bir koridordan geçirilerek geniş bir odaya götürüldük ve bir kapının girişindeki bir başka muhafız alayı tarafından birkaç dakika bekletildik. Kapı açıldığında içeride ayakta duran bir dizi hormad ve subay gördük. Odanın öbür ucundaki bir platformun üzerinde işlemeli sandalyelerde oturan yedi kırmızı adam vardı. Bunlar belli ki Jedler'di ancak daha önce gördüğümüz hormadlara benzemiyorlardı. Aksine oldukça normallerdi ve çoğu iyi görünümlü adamlardı.

Platformun yanına götürüldük ve burada bizi incelediler, hapishaneye götürülürken muhafızların subayının bize sorduğu soruların aynılarını sordular. Tıpkı birkaç thoat veya calot satın almayı değerlendiren adamlar gibi bizim hakkımızda uzun uzadıya görüştüler. Birkaç tanesi Janai'yle oldukça ilgilenmiş görünüyordu ve sonunda üç tanesi onu talep etti. Bunun üzerine onu kimin alacağına dair bir oylama ile sonuçlanan bir münakaşa başladı.

Ancak asla herhangi bir adamın lehinde oy çokluğu sağlanamadığı için onu birkaç gün daha tutmaya ve sonra da eğer talep edenler aralarında bir uzlaşmaya varamazlarsa Ras Thavas'a teslim etmeye karar verildi. Buna karar verilince Jedler'den biri, biz erkek tutsaklara hitap etti.

"Aranızdan kaç kişi yaşamasına izin verilirse birliklerimize subaylık ederek bize hizmet edecek?" diye sordu.

Diğer tek seçenek ölümdü, bu yüzden hepimiz subay olarak hizmet etmeye gönüllü olduğumuzu beyan ettik. Jedler başlarıyla onayladı. "Şimdi hangilerinizin savaşçılarımıza subay olarak hizmet etmeye uygun olduğuna karar vereceğiz," dedi bir tanesi ve yanımızda duran bir subaya, "En iyi askerlerimizden yedi tanesini getir," dedi.

Bunun üzerine beklemek için odanın bir kenarına götürüldük. "Dövüşeceğiz gibi görünüyor," dedi John Carter gülümseyerek.

"Eminim başka bir şey bu kadar hoşuna gitmezdi," diye cevapladım.

"Senin de öyle," dedi, ardından hapishaneden buraya gelirken konuştuğu subaya doğru döndü. "Yedi Jed'in hormad olduklarını söylediğini zannediyordum."

"Öyleler."

"Gördüğüm hormadların hiçbirine benzemiyorlar."

"Ras Thavas onları düzeltti," dedi subay. "Belki de Ras Thavas'ın Barsoom'daki en usta bilim insanı ve cerrah olduğunu bilmiyorsun."

"Öyle olduğunu duymuştum."

"Doğru duymuşsun. Beynini alıp bir başka adamın kafatasına yerleştirebiliyor. Bu operasyonu yüzlerce kez gerçekleştirdi. Yedi Jed, bunu duyduklarında en iyi görünümlü subaylarından yedi tane seçtiler ve Ras Thavas'ı beyinlerini bu subayların kafataslarına aktarması için zorladılar. Anlayacağın, onlar da çirkin yaratıklardılar ve yakışıklı olmak istediler."

"Peki ya yedi subaya ne oldu?" diye sordum.

"Kültür tanklarına gittiler, daha doğrusu yedi Jed'in orijinal bedenleriyle birlikte beyinleri gitti. İşte, dövüşecek yedi asker geliyor.

Birkaç dakika içerisinde aranızdan kimlerin tanklara gideceğini öğreneceksiniz."

Odanın ortasına götürüldük ve yedi dev hormadın karşısında dizildik. Bu yaratıklar, şu ana kadar gördüklerimiz arasında en biçimli olanlardı ancak yine de fazlasıyla itici görünümlüydüler. Kılıçlarla donatıldık ve bir subay bize talimatlarımızı verdi. Her birimiz karşımızdaki hormadla çarpışacaktık ve ciddi bir yaralanması olmadan hayatta kalanların yaşamasına izin verilecek ve bunlar Morbus'un ordusunda subay olarak hizmet edecekti.

Subaydan gelen bir emirle iki sıra ilerledi ve bir anda oda çeliklerin birbirine çarparak çınlaması ile doldu.

Biz Heliumlu adamlar, Barsoom'un en iyi silahşorları olduğumuza inanırız ve aramızda kimse John Carter kadar usta bir silahşor değildir. Bu yüzden onun ve benim adıma bu müsabakanın sonucunun ne olacağına dair hiçbir kaygım yoktu. Bana saldıran yaratık beni alt etmek için ağırlığına ve hayvani gücüne güveniyordu, zaten hepsi tarafından en sık başvurulan yöntem budur çünkü onlara bahşedilmiş zekâ hiç de fazla değildir. Belli ki benim savunmamı ağır kılıcının tek bir müthiş darbesiyle delmeyi ummuştu ancak elbette ben savaşta, böylesine inceliksiz bir saldırı tarzına kurban gitmeyecek kadar deneyimli biriyim. Hamlesini savuşturup yana adım atmamla hantalca yanımdan geçti ve onu kolayca kılıçtan geçirebilirdim ancak bu canavarlarla olan ilk karşılaşmamda, fani bir adam için ölümcül olacak bir yaralanmanın bir hormadı rahatsız bile etmeyeceğini öğrenmiştim. Onu dövüş dışı bırakmak için bir bacağını veya iki kolunu da kopartmam ya da kafası kesmem gerekiyordu. Bu tabii ki de ona, bana karşı muazzam bir avantaj sağlıyordu ancak bu başa çıkılmaz bir şey değildi. En azından çarpışmamızın başlarında böyle düşünmüştüm fakat kısa süre sonra içimde bir şüphe alevlendi. Bu adam, ele geçirildiğimiz zaman karşılaştıklarımızın hepsinden çok daha iyi bir silahşordu. Daha sonra öğrendiğim üzere, karşı karşıya getirildiğimiz bu yaratıklar üstün zekâları sayesinde seçilmişlerdi, yani kendi türlerinin ortalamasına göre biraz daha zekilerdi ve kırmızı Marslı subaylar tarafından kılıç kullanmada özel olarak eğitilmişlerdi.

Elbette normal bir insan olsa onu kolayca öldürebilirdim ancak şu anda çılgınca atılmalarından ve kılıcından kaçınmak ve kafasını kesmek öngördüğümden çok daha büyük bir iş gibi duruyordu. Her şey bir yana, çok tatsız bir rakipti çünkü yüzü kesinlikle berbattı. Bir gözü, alnının en uç köşesindeydi ve eşine göre iki kat iriydi. Burnu, kulaklarından birinin olması gereken yerde büyümüştü. Kulağı ise burnunun olması gerektiği yerde duruyordu. Ağzı, büyük sivri dişlerle dolu; iri ve çarpık bir yarıktı. Yalnızca çehresi bile bir rakibi alt etmek için gayet yeterli olabilirdi.

Ara sıra etrafımda gerçekleşen diğer düelloları göz ucuyla gördüm. Phundahllılar'dan birinin yere yığıldığını gördüm, neredeyse aynı anda John Carter'ın rakibinin kafası yere yuvarlandı ve bedeni delice etrafa sıçrayıp odadaki herkesi tehlikeye atarken orada küfürler edip bağırdı. Bir grup hormad ve subay, onu yakalayıp bağlamak için kementler ve ağlarla peşine düştüler; onlar bununla meşgulken o şey, rakibime çarparak dengesini bozdu ve bana beklediğim açıklığı sağladı. O anda feci bir hamle savurdum, adamı tam boynundan yakalayarak kafasını yerde yuvarlanmaya yolladım. Artık etrafta koşuşturan ve ağır kılıçlarıyla sağa sola saldıran iki kafasız beden vardı. Diğer hormadların ve subayların, nihayet o berbat şeyleri yakalayıp zapt edene kadar zor birkaç dakika geçirdiğini söyleyebilirim. Onlar yakalanana kadar dövüş bitmişti ama yerde çırpınan iki hormad daha vardı, ikisinin de birer bacağı eksikti. Bunlar Pandar ve Gan Had tarafından alt edilmişlerdi. Ptarthlı ve Duhorlu iki adamı öldürmüşlerdi. Yedi kişiden geriye yalnızca dördümüz kalmıştık. Yerdeki iki kafa bize hakaretler yağdırırlarken, diğer hormadlar savaşın enkazını toplayıp ağlarla götürdüler.

Şimdi bir kez daha Yedi Jed Konseyi'nin platformunun önünde getirilmiştik ve bizi bir kez daha, bu sefer daha dikkatlice sorguladılar. Sorgulamalarını bitirdikten sonra bir süre aralarında fısıldaştılar ve ardından bir tanesi hepimize yönelik konuştu.

"Subay olarak hizmet edecek, üstlerinizin ve Yedi Jed Konseyi'nin bütün emirlerine itaat edeceksiniz," dedi. "Morbus'tan kaçamazsınız. Sadık bir şekilde hizmet ederseniz yaşamanıza izin verilecek. Eğer itaatsizlikten veya ihanetten suçlu bulunursanız tanklara gönderileceksiniz. Bu, sizin sonunuz olur." John Carter'a

ve bana döndü. "Siz, Helium'dan gelen adamlar şu an için laboratuvar muhafızlarıyla birlikte hizmet edeceksiniz. Laboratuvar muhafızlarının görevi, Ras Thavas'ın kaçmadığından emin olmak ve ona hiçbir zarar gelmemesini sağlamak. Sizi iki sebepten ötürü bu görev için seçtik. İkiniz de fevkalade silahşorlarsınız ve çok uzaklardaki Helium'dansınız. Ras Thavas, Toonol veya Phundahl için herhangi bir taraflılık hissetmez ve böylelikle bu düşmanlara karşı tamamen bizim çıkarlarımız doğrultusunda hareket edebilirsiniz. Ras Thavas, kaçmak ya da Morbus'un kontrolünü tekrar ele geçirmek ister. Phundahl onu kurtarmak ister. Toonol ise onu yok etmek ister. İki taraf da daha fazla hormad üretememesi için onu bizden uzaklaştırmaktan memnun olur. Phundahllı ve Toonollu adamlar tanklardan çıktıklarında askerlerimizi eğitmeleri için kullanılacaklar. Yedi Jed Konseyi böyle buyurdu, size düşen de emre itaat etmektir." Bizi içeri getiren subaya başıyla işaret verdi. "Götür onları."

Subaylar bizi götürmeden önce Janai'ye doğru baktım. Bakışlarımı yakaladı ve bana gülümsedi. Bu çok cesurca küçük bir gülümsemeydi. Çaresiz bir kalpten gelen acınası, küçük bir gülümseme...

-VI-

MARS DEHASI RAS THAVAS

Bizi koridordan binanın ana girişine götürürlerken aklım, o gün yaşanan inanılmaz olayları düşünmekle meşguldü. Bu birkaç saat bir ömür gibi geçmişti. En çılgınca hayallerimde dahi yer bulamayacak maceralardan geçmiştim. Birkaç saat önce var olduğunu bile hayal edemediğim bir şehrin o berbat ordusunda bir subay olmuştum. Amhorlu tuhaf bir kızla tanışmıştım, hayatımda ilk defa âşık olmuştum ve neredeyse aynı saat içerisinde onu kaybetmiştim.

Aşk acayip bir şey. Neden bu şekilde âşık olmuştum, bu nasıl olmuştu açıklamam mümkün değildi. Yalnızca, Janai'ye âşık olduğumu ve onu daima seveceğimi biliyordum. Onu bir daha asla göremeyecektim. Onun aşkını kazanıp kazanamayacağımı asla bilemeyecektim. Onu sevdiğimi ona asla söyleyemeyecektim. Bu andan sonra bütün hayatım sevgimin, onun hatırasının düşüncesiyle boyanacak ve hüzünlenecekti; yine de elimde olsaydı bile onu sevmekten vazgeçmezdim. Evet, aşk acayip bir şey.

Ana koridorun bir başkasıyla kesiştiği noktada John Carter ve ben sağa yönlendirildik. Pandar ve Gan Had ana girişe doğru devam ettiler. Birbirimize veda ettik ve ayrıldık. Ortak bir tehlikenin içindeyken arkadaşlıklar gerçekten inanılmaz çabuk kuruluyor. Bu adamlar, genelde Helium'un düşmanı olan yabancı şehirlerdendi ancak birlikte tehlikelere direndiğimiz için onlara karşı yadsınamaz bir dostluk bağı hissediyordum ve onların da John Carter'a ve bana karşı duyguları beslediklerinden şüphem yoktu. Bir daha karşılaşacak mıydık merak ediyordum.

Bizi bu yeni koridordan aşağı götürdüler, büyük bir avludan geçirerek girişinin üstünde benim için yabancı hiyeroglifler olan bir binaya soktular. Bütün ulusların alimlerinin kullandığı ortak bir bilimsel dil olmasına rağmen Barsoom'un hiçbir ulusu aynı yazı dilini

kullanmaz yine de Barsoom'da ölü diplerinde yaşayan yabani yeşil insanlar dahil herkesin kullandığı ve anladığı tek bir dil konuşulur. Ancak John Carter çok bilgilidir ve birçok dili okumayı bilir. Bana, hiyerogliflerde Laboratuvar Binası yazdığını söyledi.

Orta büyüklükte bir kabul salonuna alındık ve burada bir subay bize beklememizi, korumaya ve izlemeye yardım edeceğimiz adamla tanışmamız için Ras Thavas'ı getireceğini söyledi. Ayrıca bize kaçmaya kalkışmadığı sürece Ras Thavas'a saygılı ve düşünceli davranmamızı da söyledi. Laboratuvarında özgürdü ve bir bakıma oradaki mutlak güçtü. Tutsak olmasına rağmen Yedi Jed Konseyi'nin ona büyük bir ilgi gösterdiği ortadaydı ve onun için hayatı mümkün olduğunca rahat kılacak kadar mantıklılardı. Daha önce hakkında çok şey duyduğum Ras Thavas'ı görmek için sabırsızlanıyordum. Ona, Mars Dehası deniyordu ve muazzam yeteneklerini çoğunlukla düzenbazlık için kullanmış olsa da üstün bilgisi ve becerileri sayesinde ona hayranlık duyuluyordu. Bin yaşını geçtiği biliniyordu ve yalnızca bu yüzden bile onu görmeyi merakla isterdim çünkü Barsoom'da böyle bir yaşam süresi çok nadirdir. Bin yıl üst sınır kabul edilir ancak savaş dolu doğamızdan ve suikastların sıklığından dolayı çok az kişi buna ulaşabilir. O gerçekten de büzülüp küçülmüş, mumya gibi bir adam olsa gerek diye düşündüm ve uğraştığı bu dev işi sürdürebilecek gücü var mıdır diye merak ettim.

Biz kısa bir süre bekledikten sonra subay yanında bize kibirli ve burnu büyük bir tavırla bakan inanılmaz yakışıklı genç bir adamla geri döndü. Tavrına bakılırsa bizi insan artıkları, kendisini ise bir tanrı olarak görüyordu.

"Beni gözetleyecek iki casus daha," dedi alaycı bir şekilde.

"Sizi koruyacak iki savaşçı daha, Ras Thavas," diye düzeltti bizi diğer binadan buraya getiren subay.

Demek Ras Thavas buydu! Gözlerime inanamıyordum. Bu, şüphesiz genç bir adamdı; yaşlanmanın oldukça hızlandığı ömrümüzün son dönemine kadar biz Marslılar'ın ilerleyen yaşımızın belirtilerini çok az gösterdiğimiz doğruydu ancak yine de burada gençliğin çok bariz belirtileri vardı.

Ras Thavas bizi dikkatlice incelemeye devam etti. Gözleri John Carter'ın üzerinde sabitlendiği zaman kaşlarının düşünceli bir biçimde

çatıldığını gördüm, sanki yarım yamalak hatırladığı bir yüzü çıkarmaya çalışıyordu. Ras Thavas'ın aklından neler geçiyordu?

Aniden sesini yükseltti. "Morbus'a bana suikast düzenlemek üzere sızmadıklarını nereden bileceğim?" diye sordu. "Toonol'dan ya da Phundahl'dan olmadıklarını nereden bilebilirim?"

"Heliumlular," diye cevapladı subay. Ras Thavas'ın çatık kaşlarının bir anda bir sorunun çözümünü bulmuşçasına gevşediğini gördüm. "Bunlar, iş aramak için Phundahl'a gitmekteyken bulduğumuz iki Panthan," diyerek subay lafını bitirdi.

Ras Thavas başıyla onayladı. "Onları laboratuvarda bana yardım etmeleri için kullanacağım," dedi.

Subay şaşırmış görünüyordu. "Bir süreliğine muhafız olarak hizmet etmeleri daha iyi olmaz mı?" diye öneride bulundu, "Bu size, onları gözetlemeniz ve laboratuvarda onlarla yalnız kalmanın güvenli olup olmadığını anlamanız için zaman tanır."

"Ben ne yaptığımı biliyorum," diye parladı Ras Thavas. "Benim için neyin daha iyi olduğuna karar vermek için beşinci kalite bir beynin yardımına ihtiyacım yok. Ama belki de seni fazla övüyorum."

Subayın yüzü kızardı. "Bana verilen emir bu adamları size teslim etmekti sadece. Onları nasıl kullanacağınız beni alakadar etmez. Yalnızca sizin güvenliğinizi düşünüyordum."

"O halde emirlerine uy ve kendi işine bak. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim." Ses tonu da kelimeleri kadar tersti. Yanında çalışmak pek keyifli olmayacak biri diye öngörüyordum.

Subay omuz silkti, bize eşlik eden hormad askerlere bir komut verdi ve onları kabul salonundan çıkardı. Ras Thavas bize başıyla işaret etti. "Benimle gelin," dedi. Bizi duvarları kitaplar ve defterlerle dolu raflarla tamamen kaplı olan küçük bir odaya götürdü. Üzerinde kağıtlar ve kitaplar saçılmış bir masa vardı, buraya oturdu ve aynı zamanda bize de yakındaki banka oturmamızı işaret etti.

"İsimleriniz ne?" diye sordu.

"Ben, Dotar Sojat," diye cevapladı John Carter, "ve bu da Vor Daj."

"Vor Daj'ı iyi tanıyor ve ona şüphesiz güveniyor musun?" diye sordu Ras Thavas. Ras Thavas ikimizi de tanımadığından bu tuhaf bir soru gibi duruyordu.

"Vor Daj'ı yıllardır tanırım," diye cevapladı Büyük Komutan. "Herhangi bir konuda onun sadakatine ve zekâsına, bir asker olarak becerisine ve cesaretine güvenirim," dedi.

"Gayet güzel," dedi Ras Thavas. "O halde ikinize de güvenebilirim."

"Peki ya bana güvenebileceğinizi nereden biliyorsunuz?" diye sordu John Carter kafası karışmış bir şekilde.

Ras Thavas gülümsedi. "Helium Prensi, Barsoom'un Büyük Komutanı John Carter'ın dürüstlüğü bütün dünyada biliniyor," dedi.

Ona hayretle baktık. "Size benim John Carter olduğumu düşündüren nedir?" diye sordu Büyük Komutan. "Onu hiç görmediniz."

"Kabul salonundayken senin aslında kırmızı bir Marslı olmadığın gerçeğini fark ettim. Seni daha dikkatli inceledim ve cildini boyadığın pigmentin bazı yerlerde biraz silinmiş olduğunu keşfettim. Mars'ta yalnızca iki Jasoom yerlisi var. Bunlardan biri Dünya'daki adı Paxton olan Vad Varo. Onu iyi tanırım çünkü Toonol'daki laboratuvarlarımda asistanım olarak çalıştı. Hatta kendi yaşlı beynimi bu genç bedene aktarabilmesi için gerekli seviyede eğittiğim kişi oydu. Bu yüzden, senin Vad Varo olmadığını biliyordum. Diğer Jasoomlu ise John Carter olduğuna göre, bu çıkarımı yapmak oldukça basitti."

"Kuşkuların sağlam temellere dayanıyor ve yürüttüğün mantık hatasız," dedi Büyük Komutan. "John Carter benim. Bunu kısa bir süre içerisinde sana kendim de söyleyecektim çünkü hormadlar tarafından ele geçirildiğimizde Phundahl'a seni aramak üzere gidiyordum."

"Barsoom'un Büyük Komutanı, Ras Thavas'ı hangi amaçla aramaktaydı?" diye sordu usta cerrah.

"Prensesim, Dejah Thoris iki uçağın çarpıştığı bir kazada ağır yaralandı. Günlerdir bilinçsiz yatıyor. Barsoom'un en iyi cerrahlarının gücü bile onu iyileştirmeye yetmiyor. Ras Thavas'ı, onu sağlığına kavuşturmasını dilemek için aradım."

"Şimdi de beni Büyük Toonol Bataklıkları'ndaki ücra bir adada bir tutsak olarak buldun, tıpkı senin gibi."

"Yine de seni buldum."

"Peki, bunun prensesine ne gibi bir faydası olacak?" diye sordu Mars Dehası.

"Mümkün olsa benimle gelip ona yardım eder misin?" diye sordu John Carter.

"Elbette. Vad Varo'ya ve Phundahl'ın Jeddak'ı Dar Tarus'a, becerilerimi ve bilgimi insanlığın dertlerine şifa olmaya ve onları iyileştirmeye adayacağıma söz verdim."

"O halde bir yolunu bulacağız," dedi John Carter.

Ras Thavas kafa salladı. "Bunu söylemek kolay ancak başarmak imkânsız. Morbus'tan kaçmak mümkün değil."

"Yine de bir yolunu bulmak zorundayız," diye cevapladı Büyük Komutan. "Bu adadan kurtulmanın zorluklarının aşılmaz olmadıklarını öngörüyorum. Beni asıl endişelendiren Büyük Toonol Bataklıkları'nda seyahat etmek."

Ras Thavas kafa salladı. "Adadan asla çıkamayız. Bir kere, çok sıkı bir şekilde denetleniyor ve fazlasıyla casus ve muhbir var. Kırmızı Marslılar gibi duran subayların çoğu aslında beyinlerini normal insanların bedenlerine aktarmaya zorlandığım hormadlar. Bunların kim olduklarını ben bile bilmiyorum çünkü operasyonlar yalnızca Yedi Jed Konseyi'nin gözetiminde gerçekleştirildi ve kırmızı adamların yüzleri örtülüydü. Bu yedi Jed'in bazıları sivri zekâlı. Benim peşimde, güvenebilecekleri kişilerin casusluk yapmasını istediler ve eğer hormad beyinleri aktardığım kırmızı adamların yüzlerini görseydim planları etkisiz olurdu. Şimdi ise etrafımdaki subayların hangilerinin hormad, hangilerinin normal insan olduklarını bilmiyorum; iki kişi haricinde. John Carter'dan eminim çünkü bir Jasoomlu'nun beyaz derisine sahip bir adama beyin nakli gerçekleştirseydim bunu bilirdim ve sana dair de John Carter'ın güvencesine sahibim, Vor Daj. Üçümüz dışında güvenebileceğimiz kimse yok, bu yüzden kimle arkadaşlık kurduğunuza ve başkalarının duyabileceği yerlerde ne dediğinize dikkat edin. Siz..."

O anda binanın başka bir kısmında kopan büyük bir tantanadan dolayı lafı yarım kaldı. Çığlıklardan, böğürmelerden, inlemelerden, homurtulardan oluşan korkunç bir karmaşaydı bu, sanki vahşi hayvanlardan oluşan bir sürü bir anda çılgına dönmüştü.

"Gelin," dedi Ras Thavas, "canavarların doğumuna gidiyoruz. Bize ihtiyaç olabilir."

-VII-

HAYAT TANKLARI

Ras Thavas bizi geniş bir odaya götürdü ve burada muhtemelen daha önce bütün evrenin hiçbir yerinde sahnelenmemiş bir manzaraya şahit olduk. Odanın ortasında yaklaşık 1.5 metre yüksekliğinde kocaman bir tank vardı ve içinden neredeyse insanın hayal gücünü bile zorlayacak kadar iğrenç canavarlar çıkıyordu. Tankı çevreleyen çok sayıdaki hormad asker ile subayları o berbat yaratıklara doğru koşuşturuyorlardı, onları zapt edip bağlıyorlar ya da savaşçı olarak başarılı bir şekilde işlev göremeyecek kadar deforme haldelerse onları yok ediyorlardı. En az yüzde ellisinin bu şekilde yok edilmesi gerekiyordu, bunlar ne insan ne hayvan olan korkunç canlı müsveddeleriydiler. Bir tanesi yalnızca canlı deriden oluşan iri bir yığındı ve bir yerinde bir gözü ve tek bir eli vardı. Diğer bir tanesi kolları ve bacakları ters yerlerde gelişmişti, bu sebeple yürüdüğü zaman başı bacaklarının arasında kalacak şekilde ters duruyordu. Çoğunun yüzündeki organlar berbat bir biçimde yanlış yerlerdeydi. Burunlar, kulaklar, gözler ve ağızlar gövdelerinin veya uzuvlarının herhangi bir yerine rastgele saçılmış olabiliyordu. Bunların hepsi yok edilmişti, sadece iki kolu ve bacağı olan ve yüz organları en azından kafalarında bir yerlerde olanları tutmuşlardı. Burun, bir kulağın altında ve ağız, gözlerin üzerinde olabilirdi ancak işlev görüyorlarsa görünümün hiçbir önemi yoktu.

Ras Thavas onlara bariz bir gururla baktı. "Onlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Büyük Komutana.

"Oldukça berbatlar," diye cevapladı John Carter.

Ras Thavas incinmiş görünüyordu. "Henüz güzellik elde etmek için bir girişimde bulunmadım," dedi, "Ve itiraf edeyim, şu ana kadar simetri bile elde edemedim ancak bunların ikisi de olacak. Ben, insanlar yarattım. Bir gün mükemmel insanı yaratacağım

ve Barsoom'da yeni bir üstün insan ırkı yaşayacak. Güzel, zeki ve ölümsüz..."

"Bu süre içerisinde bu yaratıklar bütün dünyaya yayılmış ve onu fethetmiş olacaklar. Senin üstün insanlarını yok edecekler. Sadece seni değil, bütün bir dünyanın medeniyetini yok edecek Frankenstein benzeri bir varlık yarattın. Bu ihtimal hiç aklına gelmedi mi?"

"Evet, geldi ancak ben asla bu yaratıkları böylesine büyük sayılarda üretme niyetinde değildim. Bu, yedi Jed'in fikri. Ben, yalnızca küçük bir ordu oluşturmaya yetecek kadar üretmeyi amaçladım, bununla Toonol'u fethedecektim ve böylece adamı ve eski laboratuvarımı yeniden ele geçirecektim."

Odadaki gürültü artık öyle bir artmıştı ki artık konuşmaya devam etmek imkânsızdı. Çığlık atan kafalar yerde yuvarlanıyordu. Hormad askerler yaşamaya uygun bulunan yeni yaratılmış yaratıkları sürükleyerek götürdüler ve onların yerine odaya yeni askerler akın etti. Yeni hormadlar tıpkı bir cadının devasa kazanı gibi kıvranan hayatla dolup taşan kültür tankından durmaksızın çıkıyorlardı. Ve bu tablonun aynısı Morbus şehrine yayılmış bu gibi kırk odada kopyalanıyordu; aynı zamanda yeni hormadlardan oluşan bir sel, subaylar ile daha akıllı hormadlar tarafından eğitilmek ve ehlileştirilmek üzere şehirden dışarı taşıyordu.

Ras Thavas, işinin başka bir aşamasını incelememizi önerdiğinde ve sahiden dehşetlerle dolu odayı terk etmemize müsaade edildiğinde sevinmiş ve rahatlamıştım. Bizi yeniden oluşturma işleminin gerçekleştiriliyor olduğu başka bir odaya götürdü. Burada kafalardan yeni bedenler ve kafasız bedenlerden yeni kafalar büyüyordu. Kollarını veya bacaklarını kaybetmiş hormadlar yenilerini çıkarıyorlardı. Bazen bu faaliyet ters gidiyordu, kopmuş bir kafanın boynundan yalnızca tek bir bacak türüyordu. Bu odada gördüklerimiz arasında tam da böyle bir vaka vardı. Kafa buna çok sinirlenmişti ve ağzını bozarak Ras Thavas'a hakaretler etmeye başlamıştı.

"Sadece bir kafa ve bir bacak ile ne işe yarayacağım ben?" diye sordu. "Sana Mars Dehası diyorlar! Palavra! Sende bir sorak kadar beyin yok. Onlar kendi türlerinden ürettiklerinde ona bir beden

ve altı bacak veriyorlar, kafadan bahsetmiyorum bile. Şimdi ne yapacaksın bu konuda? Ben bunu bilmek istiyorum."

"Bakalım," dedi Ras Thavas düşünceli bir şekilde, "Seni parçalarına ayırabilir ve bu parçaları kültür tankına geri atabilirim."

"Hayır! Hayır!" diye çığlık attı kafa. "Yaşamama izin verin ama bu bacağı kesin ve bırakın tekrar bir beden oluşturmayı deneyeyim."

"Pekâlâ," dedi Ras Thavas, "Yarın."

"Onun gibi bir şey neden yaşamayı diler ki?" diye sordum oradan uzaklaştıktan sonra.

"Bu bir canlılık özelliği, her ne kadar alt bir türden olsa da," diye cevapladı Ras Thavas. "Hayattaki tek zevki çiğ hayvan derisi yemek olan bu cinsiyetsiz yaratıklar bile yaşamak istiyorlar. Sevginin veya dostluğun varlığının hayalini bile kurmuyorlar, tatmin olmak ya da keyif almak için kullanacakları ruhani veya zihinsel bir kapasiteleri yok ancak yine de yaşamak istiyorlar."

"Arkadaşlıktan bahsediyorlar," dedim. "Tor-dur-bar'ın kafası bana, benim arkadaşım olduğunu unutmamamı söyledi."

"Kelimeyi biliyorlar," diye cevapladı Ras Thavas, "ancak bunun daha ayrıntılı çağrışımlarını anlayabildiklerinden emin değilim. Öğretildikleri ilk şeylerden biri itaat etmek. Belki de sana itaat ve hizmet edeceğini söylemeye çalıştı. Şu anda seni hatırlamıyor bile olabilir. Bazılarının neredeyse hiç hafızası yok. Bütün tepkileri tamamen mekanik. Sık sık tekrar edilen uyaranlara tepki veriyorlar; yürümek, dövüşmek, gelmek gitmek ve durmak için komutlara... Haydi! Tor-dur-bar'ın kafasını bulalım ve seni hatırlayacak mı görelim. Bu ilginç bir deney olacak."

Yeniden oluşturma işleminin devam ettiği bir başka odaya geçtik ve Ras Thavas oradaki yetkili subayla konuştu. Adam bizi odanın karşı ucuna götürdü, burada geniş bir tankın içindeki bedenler yeni kafalar, kollar veya bacaklar; birkaç kafa ise yeni bedenler üretiyordu.

Daha tankın yanına henüz varmıştık ki bir kafa bağırdı, "Kaor, Vor Daj!" Bu Dört-Milyon-Sekiz'in ta kendisiydi.

"Kaor, Tor-dur-bar!" diye cevapladım. "Seni yeniden gördüğüme sevindim."

"Morbus'ta bir arkadaşın olduğunu unutma," dedi. "Yakında yeni bir bedenim olacak ve o zaman eğer bana ihtiyacın olursa hazır olacağım."

"Bu hormad alışılmadık bir zekâya sahip," dedi Ras Thavas. "Onu gözlemlemem gerekecek."

"Benimki gibi bir beyne iyi görünümlü bir beden vermelisiniz," dedi Tor-dur-bar. "Vor Daj veya arkadaşı kadar yakışıklı olmak isterdim."

"Olabilir," dedi Ras Thavas ve sonra da yanına eğilip kafaya fısıldadı. "Şu anda bunun hakkında başka bir şey söyleme. Sadece bana güven."

"Tor-dur-bar için yeni bir beden üretmek ne kadar sürecek?" diye sordu John Carter.

"Dokuz gün fakat bu, kullanamayacağı bir beden de olabilir ve o zaman baştan yapılması gerekir. Birçok şey başardım ancak hâlâ bu bedenlerin veya herhangi bir parçalarının gelişimini kontrol edemiyorum. Normalde kafasının bir beden oluşturması gerekiyor. Bu tamamen işlevsiz olacak kadar deforme bir beden olabilir ya da bedenin yalnızca bir kısmı olabilir hatta başka bir kafa bile olabilir. Bir gün bunu kontrol etmeyi başaracağım. Bir gün kusursuz insanlar yaratabileceğim."

"Eğer yüce bir Tanrı varsa kendi kabiliyetlerinin böyle gasp edilmesine gücenebilir," diye gülümseyerek yorum yaptı Büyük Komutan.

"Yaşamın kökeni bilinmez bir gizem," dedi Ras Thavas, "ve bunun yüce bir varlık tarafından tasarlandığına işaret eden deliller kadar bir rastlantının sonucu olduğuna işaret edenler de var. Anladığım üzere senin geldiğin Dünya'daki bilim insanları, o gezegendeki bütün hayatın amip adı verilen, temel düzeyde bir bilinci veya zihinsel faaliyeti bile olmayan mikroskobik bir çekirdekli protoplazma kitlesi olan ilkel bir hayvandan evrildiğine inanıyorlar. Her şeye gücü yeten bir yaratıcı hayal edilebilecek en üstün canlı türünü, kusursuz bir yaratığı, en başta yaratabilirdi ancak iki gezegende de var olan canlıların hiçbiri ne kusursuz ne de kusursuza yakın.

"Mars'ta ise biz tamamen farklı bir yaratılış ve evrim teorisine sahibiz. Gezegen soğurken kimyasalların bir araya gelerek bir tür spor oluşturduğuna ve bunun da bitkisel hayatın temeli olduğuna inanıyoruz. Ardından, sayısız çağlar sonrasında Hayat Ağacı büyüdü ve serpildi, belki bu bazılarının inandığı gibi yirmi üç milyon yıl önce Dor Vadisi'nin merkezindeydi belki de başka bir yerde. Sayısız çağlar boyunca bu ağacın meyvesi evrimin kademeli değişimlerine uğradı, tam bir bitkiden farklı düzeylerde bir bitki ve hayvan karışımına dönüştü. İlk kademelerde ağacın meyvesi yalnızca bağımsız bir kas hareketi kabiliyetine sahipti ve sapı ana bitkiye bağlıydı, daha sonra ise meyvede bir beyin gelişti ve orada uzun saplarının ucunda sallanırken bireysel olarak düşündüler ve hareket ettiler. Ardından algıların gelişimiyle birlikte bunları mukayese etmeye başladılar, kanılara vardılar ve bunları kıyasladılar; bu sayede Barsoom'da mantık ve akıl yürütme gücü doğdu.

"Çağlar geçti. Hayat Ağacı üzerinden birçok canlı türü gelip geçti ancak bunların hepsi hâlâ çeşitli uzunluklardaki saplar ile ana bitkiye bağlıydı. Sonunda ağaçtaki meyveler ufak bitki adamlardan oluşuyordu, şu anda bunların çok daha büyük benzerleri Dor Vadisi'nde ürüyor. Yine de bunlar hâlâ kafalarının üzerinden uzayan saplarla Ağaç'ın kollarında ve dallarında asılıydılar.

"Açınca bitki adamları oluşturan tomurcukların çapı yaklaşık 30 santimetreydi ve iri cevizleri andırıyorlardı, iki duvar ile bölünerek dört kısma ayrılıyorlardı. Bir kısımda bitki adamlar yetişiyordu, bir diğerinde altı bacaklı bir solucan, üçüncüsünde beyaz maymunların atası ve dördüncüde ise Barsoom'un ilkel çağlardaki insanları. Tomurcuk yarıldığı zaman bitki adam sapının ucunda asılı kaldı ancak diğer üç kısım yere düştü ve içlerindeki hapsolmuş canlılar kurtulmak için çabalarken bunların her yöne sıçramasına sebep oldu.

"Böylece zaman geçtikçe bu hapsolmuş yaratıklar gezegenin yüzeyinde uzaklara, geniş alanlara saçıldılar. Çağlar boyunca uzun yaşamlarını sert kabuklarının içinde geçirdiler, oraya buraya sekerek hareket ettiler. O zamanlar Barsoom'da var olan nehirlere, göllere ve denizlere düştüler ve o yeni dünyanın yüzeyine daha fazla yayıldılar. İlk insan hapishanesinin duvarlarını kırarak gün ışığına

çıkmadan önce milyarlarcası öldü. Merakı tarafından harekete geçerek diğer kabukları da kırıp açtı ve Barsoom'da insanlar yaşamaya başladı. Hayat Ağacı ölü ancak o ölmeden önce bitki adamlar kendilerini ondan ayırmayı öğrendiler. Çift cinsiyetlilikleri, onların tıpkı birer bitki gibi kendi kendilerine üremelerine olanak tanıdı."

"Dor Vadisi'nde onları gördüm," dedi John Carter, "her bir kolun altında ufak bir bitki adam büyüyordu, kafalarının üzerindeki saplarla birer meyve gibi asılı duruyorlardı."

"Böylece, üstünkörü bir şekilde, şu anki canlı türleri evrildi," diye devam etti Ras Thavas, "ve ben bunların tümünü en ilkel türlerden başlayarak gelişmiş olanlara doğru araştırarak hayatı nasıl tekrar yaratacağımı öğrendim."

"Belki de senin zararına oldu," diye belirttim.

"Belki de," diye onayladı.

-VIII-

KIRMIZI SUİKASTÇI

Günler geçti ve bu süre boyunca Ras Thavas bizi neredeyse sürekli yanında tuttu ancak çoğu zaman etrafta başkaları da vardı ve kimin dost kimin casus olduğunu bilmediğimizden, plan yapmak için çok az fırsatımız oldu. Janai'yle ilgili düşünceler içimi kederle kaplıyordu ve daima onun başına neler geldiğini öğrenebilmenin bir yolunu bulmak için fırsat kolluyordum. Ras Thavas beni, bu kıza fazla ilgi duymaman konusunda uyarmıştı çünkü bu şüphe uyandırabilir ve benim sonumu getirebilirdi. Ancak dikkatleri üzerime çekmediği sürece bana elinden gelen her şekilde yardımcı olacağına söz vermişti ve bir gün bunun bir yolunu buldu.

Olağandan daha zeki bir grup hormad, her Jed'in hizmetinde olan muhafızlardan biri olarak hizmet etmeye uygun olup olmadıklarının incelenmesi için Yedi Jed Konseyi'nin huzuruna çıkarılacaktı ve Ras Thavas beni de onlara eşlik etmek için diğer subaylarla birlikte görevlendirdi. Bu, laboratuvar binasının dışına ilk çıkışımdı çünkü bu gibi resmi bir iş dışında hiçbirimizin oradan ayrılmaya iznimiz yoktu.

Yedi Jed'in sarayı vazifesini gören o büyük binaya girerken Janai'yle ilgili düşünceler ve onu bir an için görebilme ümidi bütün zihnimi kaplıyordu. Koridorlara bakındım, açık kapıların ardını gözetledim, ekipten ayrılıp yanından geçtiğimiz odalardan birine saklanmayı ve sonra da sarayı aramayı bile değerlendirdim ancak neyse ki mantığım imdadıma yetişti de diğerleri ile birlikte Yedi Jed Konseyi'nin oturduğu devasa odaya gitmeye devam ettim.

Hormadlar son derece derinlemesine inceleniyorlardı, bunu dinlerken ve her bir soruyu, cevabını ve cevapların Jedler üzerinde yarattığı etkiyi zihnime kazırken aklımda bir planın tohumları atıldı. Eğer Tor-dur-bar'ın bir Jed'in koruması olarak atanmasını

sağlayabilirsem bu sayede Janai'nin durumu hakkında bilgi edinebilirdim. Olaylar nasıl farklı gelişti ve nihayetinde ne kadar farklı bir plan gelişti, bunu zaman içerisinde öğreneceksiniz.

Biz hâlâ konseyin odasınayken bir grup asker yanlarında bir tutsakla içeri girdiler. Bu, kasıla kasıla yürüyen kırmızı bir adamdı, alaycı bir şekilde gülümseyen suratı ve burnu büyük, kibirli tavırları onu ele geçirenleri ve yedi Jedi'i aşağılamak için özellikle takınılmış bir tavır gibi görünüyordu. Kuvvetli bir adamdı ve yanındaki askerlerin çabalarına rağmen, askerler onu durdurmayı başarana kadar neredeyse platformun dibine kadar zorla ilerledi.

"Kim bu adam?" diye sordu Jedlerden biri.

"Ben, Gantun Gur; Amhor'un suikastçısıyım," diye bağırdı tutsak gür bir sesle. "Bana kılıcımı geri verin sizi kokuşmuş ulsiolar ve size gerçek bir savaşçının bu biçimsiz canavarlarınızı ve de sizi ne hale getireceğini göstereyim. Beni ağlarla yakaladılar ve onurlu adamlar bir askeri asla bu şekilde ele geçirmez."

"Sessizlik!" diye emretti bir Jed, öfkeden yüzü bembeyaz olmuştu ve pis kokulu hasta bir sıçan olarak anılarak hakarete uğradığı için canı yanmıştı.

"Sessizlik mi?" diye haykırdı Gantun Gur. "İlk atam aşkına! Bu dünyada Gantun Gur'un sesini kesebilecek bir kişi bile yok. İn buraya da dene, erkek erkeğe, seni sümüklü solucan."

"Götürün şunu!" diye bağırdı Jed. "Onu Ras Thavas'a götürün ve Ras Thavas'a onun beynini çıkarıp yakmasını söyleyin. Bedeniyle ne isterse yapabilir."

Gantun Gur bir şeytan gibi dövüştü, hormadları sağa sola devirdi ve sonunda onu ancak ağlarıyla dolayarak zapt edebildiler. Ardından, o küfürler ve hakaretler yağdırırken onu sürükleyerek laboratuvara götürdüler.

Bunun ardından kısa bir süre içerisinde Jedler tutacakları hormadları seçtiler ve biz diğerlerini odadan çıkardık, burada onları layık görüldükleri görevlere atanmaları için subaylara teslim ettik. Daha sonrasında ben Janai'yi bir an olsun göremeden ve onunla ilgili hiçbir şey öğrenemeden laboratuvar binasına

döndüm. Fazlasıyla hayal kırıklığına uğramıştım ve ümitsizliğe kapılmıştım.

Ras Thavas'ı şahsi küçük çalışma odasına buldum. John Carter ve nispeten düzgün biçimli bir hormad da onunla birlikteydi. Ben odaya girerken hormad, sırtı bana dönük duruyordu. Sesimi duyduğunda arkasını döndü ve bana adımı kullanarak selam verdi. Bu, yeni bedenindeki Tor-dur-bar'dı. Bir kolu diğerinden biraz daha uzundu. Gövdesi, kısa bacaklarıyla orantısızdı. Bir ayağında altı parmak ve sol elinde fazladan bir baş parmak vardı ancak bütün olarak bakıldığında bir hormada göre oldukça iyi bir numuneydi.

"İşte, yeni gibi karşındayım," dedi heyecanla, çirkin çehresi geniş bir gülümsemeyle yarılıyordu. "Beni nasıl buldun?"

"Arkadaşım olmandan memnunum," dedim. "Bu yeni bedenin bir hayli kuvvetli görünüyor. Kas yapısı muazzam." Gerçekten de öyleydi.

"Yine de seninki gibi bir bedenim ve yüzüm olmasını istiyorum," dedi Tor-dur-bar. "Ben de Ras Thavas'la tam da bununla ilgili konuşuyordum ve mümkünse bana bunu sağlayacağına söz verdi."

Anında Amhorlu suikastçı Gantur Gur'u ve ona Jed tarafından verilen o korkunç hükmü hatırladım. "Zannedersem laboratuvarda seni bekleyen iyi bir beden var," dedim ve ardından onlara Gantun Gur'un hikâyesini anlattım. "Artık bu karar Ras Thavas'a kaldı. Jed, bedenle ne isterse yapabileceğini söyledi."

"Şu adama bir bakalım," dedi Mars Dehası ve yeni kurbanların onun emirlerini bekleyerek tutulduğu giriş odasına doğru önümüzden ilerledi.

Gantun Gur'u sıkıca bağlanmış ve sıkı bir şekilde gözetleniyor vaziyette bulduk. Bizi gördüğü anda böğürmeye ve sövüp saymaya başladı, ayrım gözetmeksizin üçümüze de hakaretler etti. Son derece şeytani bir yaradılışı var gibi duruyordu. Ras Thavas, bir süre onu sessizce inceledi ve sonrasında onu getiren askerleri ve subayları gönderdi.

"Onunla biz ilgileneceğiz," dedi. "Yedi Jed Konseyi'ne beyninin yakılacağını ve bedeninin verimli bir şekilde kullanılacağını bildirin."

Bunun üzerine Gantun Gur öyle bir sövmeye başladı ki delirdiğini düşündüm. Belki de gerçekten delirmişti. Dişlerini gıcırdattı, ağzından köpükler fışkırdı ve Ras Thavas'a ağzına gelen her şeyi söyledi.

Ras Thavas, Tor-dur-bar'a döndü. "Onu taşıyabilir misin?" diye sordu.

Cevap olarak hormad, kızıl adamı sanki tüy kadar hafifmiş gibi kaldırdı ve onu geniş omuzlarından birine attı. Tor-dur-bar'ın yeni bedeni gerçekten de kudretli bir dağ gibiydi.

Ras Thavas, bizi tekrar şahsi çalışma odasına yönlendirdi ve küçük bir kapıdan geçirerek daha önce görmediğim bir odaya götürdü. Burada birbirinden yaklaşık 50 santimetre uzaklıkta duran iki masa duruyordu, ikisinin de üst kısmı güzelce cilalanmış ersite taşındandı. Masaların bir ucunda üzerinde iki tane cam kap ve bunlara benzer, içinde su gibi saydam, renksiz bir sıvı dolu iki kap daha olan bir raf vardı. İki masanın altında da küçük birer motor duruyordu. Titiz bir şekilde düzenlenmiş çeşitli cerrahi ekipman, renkli sıvılar içiren çeşitli kaplar ve bir laboratuvarda ya da hastanede bulunabilecek türde, ne işe yaradığına dair hiçbir fikrim olmayan alet edevatlar vardı. Ne de olsa ben, savaşçı bir adamdan başka bir şey değilim.

Ras Thavas, Tor-dur-bar'a Gantun Gur'u masalardan birine yatırmasını söyledi. "Şimdi de kendin diğerine yat," dedi.

"Bunu gerçekten yapacak mısın?" dedi heyecanla Tor-dur-bar. "Bana güzel bir yeni beden ve yüz verecek misin?"

"Ben, buna özellikle güzel demezdim," dedi Ras Thavas hafif bir gülümsemeyle.

"Ah, çok hoş bir vücut bu," diye bağırdı Tor-dur-bar. "Benim için bunu yaparsan sonsuza dek kölen olacağım."

Gantun Gur sıkıca bağlı olmasına rağmen Ras Thavas onun üzerinde biri kalın bir damarda, biri de atardamarda iki kesik açarken onu sabit tutmak için hem John Carter'ın hem de benim yardımım gerekti. Bu kesiklere biri boş bir cam hazneye, diğeri ise renksiz sıvıyı içeren benzer bir tanesine bağlı olan iki ince boruyu soktu. Bağlantıları tamamladıktan sonra masanın altındaki küçük

motoru çalıştıran bir düğmeye bastı ve Gantun Gur'un kanı boş kavanoza pompalanırken diğer kavanozun içindekiler boşalan damarlarına doldu. Elbette motor çalışır çalışmaz Gantur Gur'un bilinci kapanmıştı ve sesi kesildiğinde rahat bir nefes aldım. Renksiz sıvı, bütün kanın yerini aldıktan sonra Ras Thavas boruları çıkardı ve vücuttaki açıklıkları yapışkanlı bant parçalar ile kapattı. Ardından Tor-dur-bar'a döndü.

"Kırmızı bir adam olmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

"Hem de nasıl, sabırsızlanıyorum," diye cevapladı hormad.

Ras Thavas biraz önce Gantun Gur üzerinde gerçekleştirdiği operasyonu tekrarladı, sonra da etkili bir antiseptik solüsyon olduğunu söylediği bir şeyi hem iki vücuda hem de kendisine püskürtüp ellerini derinlemesine ovaladı. Aletler arasından keskin bir bıçak seçti ve kafaların saç hizasının tamamını takip ederek iki vücudun da kafa derisini yüzdü. Bunu yaptıktan sonra, döner bir milin ucuna takılı küçük, esnek ve dairesel bir testereyle kafa derilerini yüzdü, ortaya çıkardığı hattı takip ederek ikisinin de kafatasını kesti.

Bunu, uzun ve başarılı bir operasyon takip etti ve dört saat sonunda Tor-dur-bar'ın beynini eskiden Gantun Gur olan kişinin kafatasına yerleştirmiş, kesilen sinirler ile sinir düğümlerini ustaca bağlamış, kafatası ile kafa derisini geri yerleştirmiş ve kafayı hem antiseptik hem de iyileştirici olmanın yanı sıra lokal anestezi sağlayan bantlar ile sıkıca sarmıştı.

Şimdi de Gantur Gur'un vücudundan alınmış kanı ısıttı ve şeffaf bir kimyasal solüsyondan birkaç damla ekleyip damarlardaki renksiz sıvıyı çekerken bunun yerini alması için kanı geri pompaladı.

"Bir saat sonra," dedi, "Tor-dur-bar, yeni bir bedende, yeni bir hayata gözlerini açacak."

Bu büyüleyici operasyonu izlerken nihayet Janai'nin yanına ulaşabilmem ya da en azından başına ne geldiğini öğrenebilmem için aklıma delice bir plan geldi. Ras Thavas'a döndüm. "İstesen Gantur Gur'un beynini kafasına geri koyabilir misin?" diye sordum.

"Elbette."

"Peki ya onu Tor-dur-bar'ın boş kalan kafatasına koyabilir misin?"

"Evet."

"Bir beyni çıkardıktan sonra ne kadar süre içerisinde yerine bir başkasını koyman gerekiyor?"

"Vücudun damarlarına pompaladığım sıvı onu daima bozulmadan koruyor. Topladığım kan da aynı şekilde korunuyor. Ne elde etmeye çalışıyorsun?"

"Beynimi Tor-dur-bar'ın eski bedenine aktarmanı istiyorum," dedim.

"Delirdin mi sen?" diye sordu John Carter.

"Hayır. Aşk delilikse belki biraz. Bir hormad olarak Yedi Jed Konseyi'ne gönderilebilirim ve belki de onların hizmetine seçilebilirim. Seçilebileceğimi biliyorum çünkü sorularını nasıl cevaplamam gerektiğini biliyorum. Oraya ulaştıktan sonra Janai'ye ne olduğunu öğrenme fırsatı bulabilirim. Hatta belki onu kurtarabilirim bile. Ya başarılı ya da başarısız olacağım, sonra da Ras Thavas beynimi kendi bedenime geri yerleştirebilir. Bunu yapar mısın, Ras Thavas?"

Ras Thavas sorgulayan gözlerle John Carter'a baktı. "Herhangi bir itirazda bulunmaya hakkım yok," dedi Büyük Komutan. "Vor Daj'ın beyni ve bedeni kendisine ait."

"Pekâlâ," dedi Ras Thavas. "Yeni Tor-dur-bar'ı masadan kaldırmama yardım et ve sonra da onun yerine yat."

-IX-

İNSANDAN HORMADA DÖNÜŞÜM

Bilincim tekrar yerine geldiğinde karşılaştığım ilk manzara, benden birkaç santim uzaktaki ersite masa üzerinde yatan bedenim oldu. Kendi cesedime bakıyor olmak tüyler ürpertici bir deneyimdi fakat doğrulup yeni vücuduma baktığımda durum daha beter oldu. İğrenç bir yüz ve biçimsiz bir bedene sahip bir hormad olmanın ne kadar dehşet verici olacağını tam olarak kestirememiştim. Yeni ellerimle kendime dokunmaktan bile neredeyse tiksiniyordum. Ras Thavas'ın başına bir şey gelirse ne olurdu! Bunun düşüncesi bile soğuk terler dökmeme sebep oldu. John Carter ve usta cerrah durmuş bana bakıyorlardı.

"Sorun nedir?" diye sordu Ras Thavas. "İyi görünmüyorsun."

Bir anda üzerime akın eden korkuları anlattım. Omuz silkti. "Senin için çok fena olur," dedi. "Bana bir şey olursa beynini bedenine geri yerleştirebilecek bir adam daha var hatta belki de evrende bunu başarabilecek diğer tek kişi. Ancak hormadlar burada hüküm sürdüğü sürece onu asla Morbus'a getiremezsin."

"Kim o?" diye sordum.

"Şimdi Duhor'un bir prensi olan Vad Varo. Eskiden Jasoomlu Ulysses Paxton olarak biliniyordu ve Toonol'daki laboratuvarımda benim asistanımdı. Benim yaşlı beynimi bu yeni bedenime aktaran kişi oydu. Ancak endişelenme. Ben bin yıldan uzun süredir hayattayım. Hormadların bana ihtiyacı var. Bin yıl daha yaşamamam için hiçbir sebep yok. O zamana kadar beynimi yeni bir bedene aktarması için başka bir asistan yetiştirmiş olacağım. Anlayacağın, ben sonsuza dek yaşayacağım."

"Umarım yaşarsın," dedim. Hemen ardından da Amhorlu suikastçının yerde yatan bedenini fark ettim. "Tor-dur-bar'ın neyi var?" diye sordum.

"Benden önce uyanmış olması gerekmez miydi?"

"Uyanmamasını sağladım," dedi Ras Thavas. "John Carter'la ben, ikimiz dışında kimsenin senin beyninin bir hormadın bedenine aktarıldığını bilmemesinin daha iyi olacağına karar verdik."

"Haklısınız. Herkesin tamamen hormad olduğumu düşünmesine izin verelim."

"Tor-dur-bar'ı çalışma odama taşı. Orada ayılsın ama o ayılmadan senin gözden kaybolman gerekiyor. Laboratuvara git ve yeni hormadların doğumuna yardım et. Subaya, seni benim yolladığımı söyle."

"Peki ya Tor-dur-bar daha sonra beni gördüğünde tanımaz mı?"

"Zannetmiyorum. Kendi yüzünü, ona aşina olacak kadar sık görmedi. Morbus'ta çok az ayna var ve yeni bedeninde o kadar kısa bir süre bulundu ki onu tanıma ihtimali çok düşük. Eğer tanırsa ona da anlatmamız gerekecek."

Takip eden birkaç gün oldukça tatsızdı. Artık ben bir hormaddım. Hormadlarla vakit geçirmem ve çiğ hayvan eti yemem gerekiyordu. Ras Thavas, bana bir silah verdi ve onun iğrenç tanklardan hormad olarak kullanılmak için bile fazlasıyla biçimsiz bir halde çıkan insanların kötü birer taklidi olan bu yaratıkları yok etmem gerekti. Bir gün, bir malagorun sırtında Morbus'a birlikte uçtuğum Teeaytan-ov ile karşılaştım. Beni tanıdı ya da en azından tanıdığını zannetti.

"Kaor, Tor-dur-bar!" diye beni selamladı. "Demek yeni bir bedenin var. Arkadaşım, Vor Daj'a ne olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum," dedim. "Belki de tanklardan birini boylamıştır. Onun izini kaybetmeden önce bana sık sık senden bahsetti. Bizim arkadaş olmamızı çok istiyordu."

"Neden olmasın?" dedi Teeaytan-ov.

"Bence bu harika bir fikir," dedim çünkü mümkün olduğunca çok arkadaş edinmek istiyordum. "Şu sıralar ne yapıyorsun?"

"Üçüncü Jed'in korumalarından biriyim. Sarayda yaşıyorum."

"Çok güzel," dedim, "Herhalde orada olup biten her şeye şahit oluyorsundur."

"Çok fazla şey görüyorum. Bu, bir Jed olmak istememe sebep oluyor. Ben de onlarınki gibi bir bedenim olsun istiyorum."

"Acaba Vor Daj ile birlikte saraya getirdikleri kıza ne oldu?" diye sesli düşündüm.

"Hangi kız?" diye sordu.

"Adı Janai'ydi."

"He, Janai. Hâlâ orada. İki Jed onu istiyor ve diğerleri ikisinin de onu almasına müsaade etmiyor. En azından henüz değil. Yakın zamanda bu konuda bir oylama yapacaklar. Sanırım hepsi onu istiyor. O, çok uzun zamandır ele geçirdikleri en güzel kadın."

"O halde şu an için güvende, öyle mi?" diye sordum.

"Güvende derken neyi kastediyorsun?" diye sordu. "Jedlerden biri onu elde ederse çok şanslı olur. Her şeyin en iyisine sahip olur ve Ras Thavas'ın tanklarına atılmaktan kurtulur. Peki ya sen neden onunla bu kadar ilgilisin? Sanırım sen de onu kendine istiyorsun," dedi ve kahkaha attı. Nokta atışı yaptığını bilseydi gerçekten çok şaşırırdı.

"Bir Jed'in koruması olmaktan memnun musun?" diye sordum.

"Gayet memnunum. Bana iyi davranılıyor, bolca yiyeceğim ve uyumak için güzel bir yerim var. Çok yoğun çalışmam gerekmiyor. Ayrıca, yaptıklarıma karışan yok. Jedlerin daireleri haricinde Morbus adasında nereye istersem gidebiliyorum. Sen ise bu laboratuvarı terk edemiyorsun." Boynunda zincirle asılı duran bir madalyona dokundu. "İşte bu," dedi, "bana bu kadar özgürlüğü veriyor. Benim, Üçüncü Jed'in hizmetinde olduğumu gösteriyor. Kimse bana bulaşmaya cüret edemiyor. Ben, çok önemli biriyim, Tor-dur-bar. Yürüyebilen ve konuşabilen bir hayvan dokusundan ibaret olduğun için sana bir hayli acıyorum."

"Senin gibi önemli bir arkadaşa sahip olmak çok hoş," dedim, "özellikle de elinden gelirse bana yardım edebilecek birine."

"Ne konuda yardım etmekten bahsediyorsun?" diye sordu.

"Jedler öldürülenlerin yerini alması için daima yeni askerler arıyorlar. Ben, bir Jed'in koruması olmaya uygun bir askerim ve seninle birlikte çalışmak güzel olur. Bu yüzden eğer incelenmek için

onların huzuruna çağrılırsam beni kimin tanıdığını sorduklarında benim lehime bir şeyler söyleyebilirsin."

Yavaş çalışan kafasıyla bir dakikalığına bunu değerlendirdi ve sonunda, "Neden olmasın?" dedi. "Epey kuvvetli görünüyorsun ve Jed'in korumaları bazen kendi aralarında dövüşmeye başladıklarında güçlü bir arkadaşa sahip olmak iyi olur. Tamam, elimden gelirse sana yardım edeceğim. Zaman zaman bize akıllı, güçlü ve iyi bir asker tanıyor muyuz diye soruyorlar. Sonra da onu incelenmesi için çağırıyorlar. Elbette sen pek akıllı değilsin ama güçlü olduğun için seçilebilirsin. Tam olarak ne kadar güçlüsün?"

Aslında bunu ben de bilmiyordum. Bedenleri rahatlıkla kaldırabildiğim için oldukça güçlü olduğumu biliyordum. "Gerçekten de bilmiyorum," dedim.

"Beni kaldırabilir misin?" diye sordu. "Ben çok ağır biriyim."

"Deneyebilirim," dedim. Onu rahatlıkla kaldırdım. Tüy gibi hafifti bu yüzden onu havaya fırlatabiliyor muyum diye denemeye karar verdim. Beklentilerimin bile ötesinde başarılı oldum, o da bunu beklemiyordu. Onu neredeyse odanın tavanına kadar fırlattım ve düşerken geri yakaladım. Ayaklarını tekrar yere koyarken bana hayretle baktı.

"Sen, Morbus'taki en güçlü kişisin," dedi. "Hiçbir zaman senin kadar güçlü birisi olmadı. Üçüncü Jed'e senden bahsedeceğim."

Yanımdan ayrılırken epey umutlanmıştım. En iyi ihtimalle, bir gün Ras Thavas beni Jedler tarafından incelenecek hormadların arasına ekler diye düşünmüştüm ancak korumalar genellikle şehrin dışındaki köylerden seçildiği için böyle bir fırsat için ne kadar beklemem gerekeceğini söylemek mümkün değildi.

Ras Thavas, ayrı düşmememiz için beni John Carter'ın şahsi hizmetçisi olarak görevlendirmişti ve ikisi daima birlikte çalıştığı için üçümüz genellikle bir aradaydık. Başkalarının yanında bana, herhangi bir hormad gibi davranıyorlardı; aptal ve cahil bir hizmetçi gibi. Yalnız kaldığımızda ise beni tekrar denk olarak kabul ediyorlardı. İkisi de Tor-dur-bar'ın yeni bedeni üretilirken yaşanan bir tesadüften ibaret olan inanılmaz kuvvetime hayran kalmıştı. Aşırı

güçlü yeni bir hormad türü yaratma umuduyla beni parçalayıp tanklara atmanın Ras Thavas'ın hoşuna gideceğinden emindim.

John Carter, tanıdığım en insani kişilerden biridir. Her bakımdan harika bir adam, lider, asker ve belki de gelmiş geçmiş en büyük silahşordur ama daima mütevazı ve cana yakındır. Ayrıca asla mizah anlayışını yitirmemiştir. Baş başa kaldığımızda yeni edindiğim "zarafetim" üzerine benimle şakalaşır ve kendine has bir biçimde vücudu sarsılana kadar gülerdi. Gerçekten de ben hem korku hem de kahkaha saçan bir tabloydum. Dev gövdem kısa bacaklar üzerindeydi, sağ kolum dizlerimin altına kadar uzuyordu ve solum, bel hizamın hemen altında bitiyordu; tamamen orantısızdım.

Uzun bir süre bana baktıktan sonra, "Yüzün, en değerli varlığın," dedi. "Seni, bu halde Helium'a götürmeyi ve Jeddak'ın bir sonraki merasiminde sergilemeyi isterdim. Elbette, bildiğin üzere, sen Helium'daki en yakışıklı adamlardan biri olarak görülüyordun. Şöyle derdim, 'İşte, asil Vor Daj, Büyük Komutan'ın muhafızlarından bir Padwar!' sonrasında kadınlar nasıl da etrafında toplanırdı!"

Yüzüm gerçekten de dikkat çekiciydi. Hiçbir organ, olması gereken yerde değildi ve hepsinin boyutu orantısızdı. Kimisi fazla büyük, kimisi fazla küçüktü. Sağ gözüm ta alnımın üzerinde, saçlarımın hemen altındaydı ve sol kulağımın bir iki santim önünde duran sol gözümden neredeyse iki kat iriydi. Ağzım, çenemin altından başlıyordu ve yaklaşık 45 derecelik bir açıyla devasa sağ gözümün biraz altına kadar yukarı doğru uzuyordu. Burnum, bir tomurcuktan çok az daha büyüktü ve sol gözüm olması gereken yerde duruyordu. Bir kulağım kafama yakın ve minnacıktı, diğeri ise neredeyse omuzuma kadar sarkan, sallanan bir yığındı. Bu durum beni, Ras Thavas'ın aksine, normal insanlardaki simetrinin tamamıyla rastlantısal olmadığına inanmaya itti.

Yeni bedenindeki Tor-dur-bar, bir numara yerine bir isim istemişti; bunun üzerine John Carter ve Ras Thavas onu Tun-gan olarak adlandırdı. Bu Gantun Gur'un isminin hecelerinin yer değiştirilmiş haliydi. Onlara Teeaytan-ov'la aramda geçen konuşmadan bahsettiğimde Tor-dur-bar ismini kullanmaya devam etmem konusunda benimle hemfikir olmuşlardı. Ras Thavas, Tun-gan'a eski bedenine

yeni bir hormad beyni naklettiğini anlatacağını söylemişti ve ilk fırsatta bunu yaptı.

Bundan kısa bir süre sonra laboratuvarın koridorlarından birinde Tun-gan ile karşılaştım. Bir müddet inceledikten sonra beni durdurdu. "Adın nedir?" diye sordu.

"Tor-dur-bar," diye cevapladım.

Görünür bir biçimde ürperdi. "Gerçekten de göründüğün kadar korkunç musun?" diye sordu ve ardından benim cevap vermemi beklemeden, "Çöp fırınına ya da tanklara atılmak istemiyorsan gözüme gözükme," dedi.

John Carter'la Ras Thavas'a bunu anlattığımda epey güldüler. Zaman zaman gülmek iyi geliyordu çünkü burada eğlenceli çok az şey vardı. Janai ve aynı zamanda kendi bedenime asla geri dönememe olasılığım hakkında endişeleniyordum. Toonol'daki eski laboratuvarını yeniden ele geçirme ve Jedaak, Vobis Kan'dan intikamını alma planı başarısız olduğu için Ras Thavas'ın morali bozuktu. John Carter'ın ise prensesinin durumu yüzünden sürekli kederlendiğini biliyordum.

Biz Ras Thavas'ın özel çalışma odasında konuşurken, saraydan bir subay geldiği duyuruldu ve içeri davet edilmeyi beklemeden odaya girdi. "Tor-dur-bar denilen hormadı götürmeye geldim," dedi. "Oyalanmadan onu çağırtın."

"Bu, Yedi Jed Konseyi'nden gelen bir emirdir," dedi. Somurtkan, kibirli bir adamdı; şüphesiz kafatasına bir hormadın beyni yerleştirilen kırmızı adamlardan biriydi.

Ras Thavas omuz silkti ve beni işaret etti. "Tor-dur-bar bu," dedi.

-X-

JANAI'Yİ BULUYORUM

Yedi Jed'in oturduğu platformun önünde benim dışımda yedi hormad daha dizilmişti. Ben, belki de içlerinde en çirkin olandım. Bize birçok soru sordular. Bu, bir bakıma kabaca bir zekâ testiydi çünkü canavar gibi muhafızlardan oluşan bu seçkin birlikte, zekâsı ortalamanın üzerinde hormadlar olmasını istiyorlardı. Aynı zamanda görünüşe de biraz önem vermeye başladıklarını öğrenmek üzereydim çünkü Jedlerden biri bana uzun uzadıya baktıktan sonra kenara çekilmemi işaret etti.

"Muhafızlar arasında böyle iğrenç bir yaratık istemiyoruz," dedi.

Odadaki diğer hormadlara bakındım ve onları bana tercih etmeleri için gerçekten de bir sebep göremedim. Hepsi iğrenç canavarlardı. Benim birazcık daha iğrenç olmam ne fark ederdi ki? Elbette yapabileceğim bir şey yoktu. Büyük bir hayal kırıklığına uğrayarak sıradan uzaklaştım.

Geriye kalan yedi hormadın beşi yarım akıllıdan halliceydi ve elendiler. Diğer ikisi en fazla, kaliteli morondu ancak yine de kabul edildiler. Üçüncü Jed, bir subayla konuştu. "Çağırttığım hormad nerede?" diye sordu. "Tor-dur-bar."

"Tor-dur-bar benim," dedim.

"Buraya gel," dedi Üçüncü Jed ve tekrar platformun önüne gittim.

"Korumalarımdan biri, senin Morbus'taki en güçlü kişi olduğunu söylüyor," diye devam etti Üçüncü Jed. "Doğru mu?"

"O kadarını bilmiyorum," diye cevapladım, "Ama çok güçlüyüm."

"Diyor ki bir adamı tavana kadar fırlatıp geri yakalayabiliyormuşsun. Bunu yaptığını bir göreyim."

Seçilmeyen hormadlardan birini tuttum ve elimden geldiğince yükseğe fırlattım. O anda kendi kuvvetimin farkında olmadığımı

öğrendim. Oda oldukça büyüktü ancak yine de yaratık ağır bir küt sesiyle tavana çarptı ve baygın bir vaziyette kollarıma düştü. Yedi Jed ve odadaki diğer kişiler bana hayretle baktı.

"Güzel olmayabilir," dedi Üçüncü Jed, "fakat yine de onu korumam olarak alacağım."

Kenara çekilmem için bana işaret etmiş olan Jed itiraz etti. "Muhafızların akıllı olması gerekiyor," dedi. "Bu yaratık beyni bile yokmuş gibi duruyor."

"Bakalım," dedi başka bir Jed ve ardından bana sorular yağdırmaya başladılar. Elbette, bunlar en cahil kırmızı adamın bile rahatlıkla cevaplayabileceği sorulardı çünkü sorguya çekenler, yalnızca hormadların beyni ve deneyimi ile karşılaşmışlardı.

"Çok zeki bu adam," dedi Üçüncü Jed. "Tüm sorularımıza kolayca cevap veriyor. Onu almak konusunda ısrarcıyım."

"Onun için kura çekelim," dedi Birinci Jed.

"Kesinlikle böyle bir şey yapmayacağız," dedi Üçüncü Jed hiddetle. "O bana ait. Onu çağırtan bendim. Hiçbiriniz onu duymamıştınız."

"Oylamaya sunalım," dedi Dördüncü Jed.

Beni reddeden Beşinci Jed, hiçbir şey söylemedi. Sadece orada somurtarak oturdu. Çok cazip olduğumu ispatlayıp, birçok Jed'in beni istemesine yol açarak onu ahmak durumuna düşürmüştüm.

"Haydi," dedi Yedinci Jed, "Onu Üçüncü Jed'e mi vereceğiz yoksa kura mı çekeceğiz karar vermek için oylama yapalım."

"Vaktinizi boşuna harcamayın," dedi Üçüncü Jed, "Çünkü her halükârda onu ben alacağım." İri bir adamdı, arkadaşlarının hepsinden daha yapılıydı.

"Her zaman sorun çıkarıyorsun," diye kükredi Birinci Jed.

"Sorun çıkaran sizsiniz," sertçe karşılık verdi Üçüncü Jed, "Beni, hakkım olandan mahrum bırakmaya çalışıyorsunuz."

"Üçüncü Jed haklı," dedi İkinci Jed. "İçimizden hiç kimse bu hormad üzerinde hak talep edemez. Üçüncü Jed onun muhafız olmaya layık olduğunu ispatlayana kadar hepimiz onu reddetme niyetindeydik."

Uzun bir süre didiştiler ancak sonunda Üçüncü Jed'e razı geldiler. Artık yeni bir efendim vardı. Beni kendi subaylarından birinin idaresine teslim etti ve Morbus'un Yedi Jedlerinden birinin sarayında muhafız olarak görevlerime başlamak üzere götürüldüm.

Subay, beni içinde birçok hormad asker olan bir muhafız odasına götürdü. Teeaytan-ov da onların arasındaydı ve muhafız olmak için seçilmemi kendisinin sağladığını ilan etmekte hiç vakit kaybetmedi. Bana öğretilen ilk şeylerden biri, Üçüncü Jed'i savunmak için savaşacağım ve gerekirse öleceğim oldu. Boynuma asmam için bana muhafız nişanı verildi ve ardından bir subay bana uzun kılıç kullanmayı öğretmeye başladı. Silahı kullanmayı ondan daha iyi bildiğimi anlamaması için biraz beceriksiz numarası yapmam gerekiyordu. Çabuk kavramam konusunda beni övdü ve bana günlük eğitimler vereceğini söyledi.

Muhafız arkadaşlarımın aptal, kendini beğenmiş bir grup moron olduğunu keşfettim. Hepsi birbirini ve kırmızı adam bedenine sahip olan hormadları, yani yedi Jed'i kıskanıyordu. Onları hizada tutanın yalnızca korku olduğunu keşfettim. Yalnızca, kendi durumlarına içerleyecek, güç ve otorite sahibi olan subayları ve Jedleri kıskanacak kadar akıllılardı. Ortam, bir ayaklanma ya da devrim için tam kıvamındaydı. Bu, insanın yalnızca akıllıysa sezebildiği bir atmosferdi çünkü gerçek duygularını dile getirmek için casuslardan ve ihbarcılardan fazlasıyla korkuyorlardı.

Artık beni, Janai'yi aramaktan alıkoyan her gecikmeye sinir oluyordum. Anında şüphe uyandıracağından onunla ilgili sorular sormaya cesaret edemiyordum. Yaşam tarzını ve gelenekleri biraz daha öğrenene kadar sarayı aramaya da cüret edemiyordum.

Ertesi gün bir muhafız birliğiyle beraber, şehrin duvarları dışındaki sıradan hormadların kalabalık köylerine götürüldüm. Burada canavara benzeyen binlerce yaratık gördüm. Aptal ve suratsızlardı, yemek ve uyumak dışında hiçbir zevkleri yoktu. Genelde zekâları, yalnızca durumlarından memnun olmamaya yetiyordu. Elbette, beyni ve hayal gücü hayvanlar kadar bile olmayanlar vardı. Yalnızca bunlar hallerinden memnundu.

Birçoğunun bize ve subaylarımıza attığı bakışlarda imrenme ve nefret gördüm. Yanlarından geçtiğimizde bir uçağın arkasında

yarattığı rüzgâr gibi gürültülü uğultular bizi takip ediyordu. Morbus'un Yedi Jed'inin bu yaratıklarla dünyayı fethetmek için olan görkemli planlarında birçok sorunla karşılaşacağı çıkarımına vardım. Aşılması en imkânsız sorun ise bizzat bu yaratıklardı.

Nihayet sarayın âdetlerini ve yolumu nasıl bulacağımı öğrenmiştim, görevimin olmadığı ilk fırsatta Janai'yi bulmak için sistematik bir arayışa başladım. Daima, önemli bir iş üstündeymiş gibi hızlı hareket ediyordum; böylece hormadlarla ya da subaylarla karşılaştığımda bana dikkat etmiyorlardı.

Bir gün, bir koridorun sonuna yaklaşırken bir hormad kapının eşiğinde belirdi ve beni durdurdu. "Ne arıyorsun burada?" diye sordu. "Bunların kadınların odaları olduğunu ve onları koruyanlar dışında kimsenin buraya girmeye izni olmadığını bilmiyor musun?"

"Sen, muhafızlardan biri misin?" diye sordum.

"Evet, şimdi buradan uzaklaş ve geri gelme."

"Kadınları korumak, çok önemli bir vazife olmalı," dedim.

Belirgin bir biçimde göğsü kabardı. "Kesinlikle öyle. Sadece en güvenilir askerler bu işe seçilir."

"Kadınlar çok güzel mi?" diye sordum.

"Çok," dedi.

"Sana çok imreniyorum. Keşke ben de burada bir muhafız olabilsem. Bu güzel kadınları görmek beni çok mutlu ederdi. Daha önce hiç görmedim. Yalnızca göz ucuyla bakabilmek bile harika olurdu,"

"Şey," dedi, "herhalde hızlıca bir bakmana izin vermekten bir zarar gelmez. Oldukça akıllı bir adama benziyorsun. Adın ne?"

"Ben, Tor-dur-bar," dedim. "Üçüncü Jed'in muhafızlarındanım."

"Sen, Morbus'un en güçlü adamı, Tor-dur-bar mısın?" diye sordu.

"Evet, ta kendisi."

"Adını duymuştum. Herkes senden ve bir hormadı konsey odasının tavanına ne kadar sert fırlatıp öldürdüğünden bahsediyor. Kadınlara bakmana izin vermekten çok memnun olurum ama bundan kimseye bahsetme."

"Tabii ki bahsetmem," diyerek ona güvence verdim.

Koridorun sonundaki kapıya yürüdü ve açtı. Kapının ardındaki geniş odada birkaç kadın ve belli ki hizmetçileri olan bazı cinsiyetsiz hormadlar vardı.

"İçeri girebilirsin," dedi muhafız, "Senin de muhafızlardan biri olduğunu zannederler."

Odaya girdim ve çabucak etrafa bakındım ve bunu yaparken sanki kalbim yerinden fırladı. Orada, odanın en uzak ucunda Janai duruyordu. Diğer her şeyi unutarak ona doğru yürümeye başladım. Muhafızı unuttum. Çirkin bir canavar olduğumu unuttum. Âşık olduğum kadının ve benim burada olduğumuz dışında her şeyi unuttum. Muhafız önümü kesti ve elini omuzuma koydu.

"Hey! Nereye gidiyorsun sen?" diye sordu.

O anda kendime geldim. "Onlara daha yakından bakmak istemiştim," dedim. "Jedlerin kadınlarda ne bulduğunu görmek istedim."

"Tamam, yeterince gördün. Ben de onlarda ne bulduklarını anlamıyorum. Hadi artık gel, dışarı çıkmalısın."

O konuşurken girdiğimiz kapı tekrar ardına kadar açıldı ve Üçüncü Jed içeri girdi. Muhafız dehşetten iki büklüm oldu. "Çabuk!" dedi nefes nefese. "Hizmetçilerin arasına karış. Onlardan biriymişsin gibi davran. Belki seni fark etmez."

Hızla Janai'nin yanına gittim ve önünde diz çöktüm. "Ne istiyorsun?" diye sordu. "Ne işin var burada hormad? Sen hizmetçilerimizden değilsin."

"Sana bir mesajım var," diye fısıldadım. Elimle ona dokundum. Kendime engel olamamıştım. Onu kollarımla sarmalamak için duyduğum dayanılmaz arzuya zar zor karşı koyuyordum. Yüzünde nefret ve tiksinme doldu bir ifadeyle kendini benden geri çekti.

"Dokunma bana, hormad," dedi, "Yoksa muhafızı çağırırım."

O anda çirkin bir canavar olduğumu hatırladım ve kendimi ondan uzaklaştırdım. "Mesajımı dinleyene kadar muhafızı çağırma," diye yalvardım.

"Burada, bana dinlemek isteyeceğim bir mesaj gönderecek kimse yok," dedi.

"Vor Daj, var," dedim. "Onu unuttun mu?"

Tepkisini görmek için nefes almadan bekledim.

"Vor Daj!" dedi fısıltıyla iç çekerek. "Seni bana o mu yolladı?"

"Evet. Seni bulmamı söyledi. Ölmüş müydün bilmiyordu. Eğer seni bulursam gece gündüz seni Morbus'tan kurtarmak için bir plan aradığını söylememi istedi."

"Hiçbir ümit yok," dedi, "Yine de ona, onu unutmadığımı ve asla da unutmayacağımı söyle. Her gün onu düşünüyorum ve artık her gün, beni düşündüğü ve bana yardım etmeyi istediği için ona dua edeceğim."

Hoşuna gidecek mi görmek için ona daha fazlasını anlatmak, Vor Daj'ın onu sevdiğini söylemek üzereydim ki birinin bağırdığını duydum, "Ne arıyorsun sen burada?" Arkamı döndüğümde Birinci Jed'in odaya girmiş olduğunu ve suçlar bir şekilde Üçüncü Jed'i karşısına aldığını gördüm.

"Köle kadınım için geldim," diye cevapladı Üçüncü Jed. "Ne yapacaksın?"

"Bu kadınlar Konsey tarafından paylaştırılmadı. Onların hiçbiri senin değil. Daha fazla köleye ihtiyacın varsa başka hormadlar sipariş et. Yürü haydi, çık buradan!"

Cevap olarak Üçüncü Jed odanın karşı tarafına geçti ve Janai'yi bir kolundan yakaladı, "Benimle gel, kadın," diye emretti ve onu kapıya doğru sürüklemeye başladı. Bunun üzerine Birinci Jed, kılıcını çekti ve yolu kapattı. Üçüncü Jed'in kılıcı hızla kınından çıktı ve iki adam çarpışmaya başladı, bu da Üçüncü Jed'in Janai'yi tutmayı bırakmasını sağladı.

Düelloları beceriksiz silahşorluğun nadide bir örneğiydi ancak odada o kadar fazla sıçrıyor, kılıçlarını her yöne öyle feci savuruyorlardı ki içerideki diğer herkes, yaralanmamak için sürekli yer değiştirmek zorunda kalıyordu. Ben, daima onlarla Janai arasında durmaya uğraştım ve sonunda kendimi onunla birlikte kapının yanında buldum. Muhafızın da odadaki diğerlerinin de dikkati iki rakip üzerine kenetlenmişti ve kapı hemen arkamızdaydı. Janai, başka hiçbir yerde buradaki kadar tehlikede olamazdı. Belki de bir daha asla onu tutsak olduğu bu odadan çıkarmak için böyle bir

fırsat bulamayacaktım. Onu nereye götürebileceğimi bilmiyordum ancak en azından onu buradan çıkarabilirdim. Eğer bir şekilde onu gizlice laboratuvara sokabilirsem John Carter'ın ve Ras Thavas'ın onu saklamak için bir yer bulabileceklerinden emindim. Kendi çirkin yüzümü onun güzel yüzüne yaklaştırıp fısıldadım, "Benimle gel," ama o geri çekildi. "Lütfen benden korkma," diye yalvardım. "Bunu Vor Daj için yapıyorum çünkü o benim arkadaşım. Sana yardım etmeyi denemek istiyorum."

Daha fazla tereddüt etmeden, "Pekâlâ," dedi.

Hızla odaya bakındım. Kimse bizimle ilgilenmiyordu. Bütün gözler çarpışanlara odaklanmıştı. Janai'nin elini tuttum ve birlikte kapıdan sıvışıp arındaki koridora çıktık.

-XI-

YEDİ JED'İN SAVAŞI

Janai'nin hapsedildiği odadan çıkmıştık ama onu nereye götüreceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Bizi birlikte gören ilk kişi bir şeylerden şüphelenirdi. Janai'ye ben onu saraydan güvenle çıkarmanın bir yolunu bulana kadar güvenle saklanabileceği bir yer biliyor mu diye sordum. Bilmediğini söyledi. Yalnızca hapsedildiği odayı biliyordu.

Onu aceleyle daha önce geçtiğim koridordan götürdüm fakat alt kata inen rampanın başında, yukarı çıkan iki subay gördüm. Solumda bir kapı vardı ve bir an evvel onların görebileceği yerden uzaklaşmamız gerektiği için kapıyı açtım ve Janai'yi çabucak içeri soktum. Neyse ki oda boştu. Burası belli ki bir depoydu çünkü duvarların önünde çuvallar ve kutular diziliydi. Odanın bir ucunda bir pencere vardı ve yan tarafındaki duvarlardan birinde diğer bir kapı vardı.

Subayların koridorda geçip gittiğini duyana kadar bekledim, sonra da ardında ne olduğuna bakmak için yan duvardaki kapıyı açtım. Odanın bir köşesine uyku kürkleri ve ipekleri yığılmıştı. Her şey tozlarla kaplıydı, demek ki oda uzun bir süredir kullanılmıyordu. Örtüyle ayrılmış bir bölmede bir küvet vardı ve duvardaki kancalarda bir askerin ekipmanları, hatta silahları bile asılıydı. Odanın daha önceki sakini geri dönmek üzere bir sefere gitmiş olmalıydı ancak tahminimce bu kişi gittiği seferde öldürülmüş bir subaydı. Odada bırakılmış olan kıyafetler ve silahlar bir askerin resmi merasimlerde giyeceği türdendi.

"Saklanman için mükemmel bir yere denk geldik," dedim. "Odanın kapısını kilitli tut. İç tarafında bir sürgü var. Fırsat bulduğumda sana yemek getireceğim ve mümkün olan en kısa sürede seni daha güvenli bir yere götüreceğim."

"Belki Vor Daj, beni görmeye gelir," dedi. "Ona muhakkak nerede olduğumu söyle."

"Elinde olsa gelirdi ancak o laboratuvar binasında ve dışarı çıkamıyor. Onu görmeyi çok mu istiyorsun?" Bunu sormama engel olamamıştım.

"Hem de çok," dedi.

"Bunu duymak hoşuna gidecektir, o yanına gelebilene kadar ben sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?" diye sordu. "Daha önce karşılaştığım hormadlardan çok farklısın."

"Ben, Vor Daj'ın dostuyum," dedim. "Onun ve senin için elimden gelen her şeyi yapacağım. Artık benden korkmuyorsun, değil mi?"

"Hayır. Başta korkmuştum ama artık korkmuyorum."

"Hiçbir zaman benden korkmana gerek yok. Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok, gerekirse senin için canımı bile feda ederim."

"Bunu neden yaptığını anlayamasam da sana teşekkür ederim," dedi.

"Bir gün anlayacaksın ancak henüz değil. Şimdi gitmem gerekiyor. Cesur ol ve umudunu kaybetme."

"Hoşça kal... Ah, adını bile bilmiyorum."

"Adım, Tor-dur-bar," dedim.

"Evet, seni şimdi hatırladım. Vor Daj ve Dotar Sojat'ın ele geçirildiği çarpışmada kafan kesilmişti. Sonrasında Vor Daj'a arkadaşı olacağına söz verdiğini hatırlıyorum. Şimdi yeni bir bedenin var."

"Keşke bana yeni bir yüz de vermiş olsalardı," dedim ve kocaman, çirkin ağzımla gülümsemeye çalıştım.

"İyi kalpli olman yeterli," dedi.

"Senin böyle düşünüyor olman benim için yeterli, Janai ve şimdi, hoşça kal."

Dış taraftaki odadan geçerken orada yığılı çuvalları ve kutuları inceledim ve içlerinde yiyecek olduğunu keşfettiğimde çok sevindim. Çabucak Janai'ye bu güzel haberi verdim, ardından da yanından ayrıldım ve muhafızların odasına geri döndüm.

Muhafız arkadaşlarım sıkıcı kişilerdi. Çoğu aptal insan gibi genelde kendilerinden bahsediyor ve sürekli böbürleniyorlardı. Onlar için çok önemli bir sohbet konusu da yemeklerdi ve saatlerce çeşitli zamanlarda yedikleri bol miktarda hayvan dokularına dair hikâyeler anlatıyorlardı. Subaylar ortalıkta olmadığı zamanlarda Jedlerin otoritesinden memnuniyetsizliklerini dillendiriyorlardı ancak bunu daima çekinerek yapıyorlardı çünkü her zaman etrafta casus ya da ihbarcıların olma tehlikesi vardı. Birinin yoldaşlarını ihbar etmesi, rahat mevkilere terfi edilmekle ve daha bol hayvan dokusu yemesine izin vermekle mükâfatlandırılıyordu.

Ben geri döndükten kısa bir süre sonra bir subay odaya girdi ve bize, silahlarımızı kuşanıp onu takip etmemizi emretti. Bizi, ait olduğumuz Üçüncü Jed'in yaşam mahalindeki çok büyük bir odaya götürdü ve Jed'in bütün silahlı hizmetçilerinin burada toplanmış olduğunu gördüm. Herkes fısıldaşıyor ve fikir yürütüyordu. Subaylar alışıldıktan daha ciddi görünüyorlardı ve odada çok endişeli bir atmosfer vardı.

Nihayet Üçüncü Jed, yanında yüksek rütbeli dört Dwar'ı ile birlikte odaya girdi. Sargılanmış birçok yarası hâlâ kanıyordu. Nerede yaralandığını biliyordum ve Birinci Jed'in ne halde olduğunu merak ettim. Üçüncü Jed bir platforma çıktı ve bize hitap etmeye başladı.

"Yedi Jed Konseyi'nde bana refakat edeceksiniz," dedi. "Sizin göreviniz bana hiçbir zarar gelmediğinden emin olmak. Subaylarınıza itaat edin. Eğer sadık olursanız fazladan bir yemek tayını ve diğer birçok ayrıcalık kazanacaksınız. Diyeceklerim bu kadar."

Yedi Jedlerin silahlı şahsi korumalarıyla tıklım tıklım dolu olan konsey odasına götürüldük. Odada bastırılmış heyecandan kaynaklı gergin bir hava hakimdi. En aptal hormadlar bile bundan etkileniş görünüyordu. Platformda altı Jed oturuyordu. Birinci Jed'in sargıları kanıyla kırmızıya boyanmıştı. Üçüncü Jed'in tahtı boştu. Jed'imizi çevrelemiş bir vaziyette omuz omuza platformun ucuna yürüdük ancak tahtına çıkmadı. Bunun yerine, zeminde durup diğer altı Jed'e baktı. Onlara seslenirken sesi ve tavrı saldırgancaydı.

"Beni tutuklamaları için askerler gönderdiniz," dedi. "Hepsi öldü. Morbus'ta beni tutuklama yetkisine veya gücüne sahip hiçkimse yok. Aranızda bazıları Jeddak olmayı ve geri kalanımıza hükmetmeyi diliyor. Birinci Jed, Jeddak olmak istiyor. Hangimizin Jeddak olmaya uygun olduğuna karar vermemizin zamanı artık geldi. Çünkü ben de yedi kişinin tek bir kişi kadar etkili bir şekilde hüküm süremeyeceğine katılıyorum. Otoritenin bölünmesi, yok olmasına sebep olur."

"Tutuklusun!" diye bağırdı Birinci Jed.

Üçüncü Jed, kahkaha attı. "Jeddak olmaya uygun olmadığını kanıtlamak için delil sunmaya devam ediyorsun. Sen yalnızca emir vermeyi biliyorsun, emirlerini dayatamıyorsun."

Birinci Jed, askerlerine baktı ve baş Dwar'ına seslendi. "Yakalayın onu!" diye emretti. "Bu haini canlı ya da ölü ele geçirin!"

Birinci Jed'in askerleri, diğerlerinin oluşturduğu kalabalığın içinden kendilerine yol açarak bize doğru ilerledi. Şans eseri ben ön sırada duruyordum ve üzerimize gelen hormadlara bakıyordum. Etraftakileri iterek yanımıza gelen ilk adam iri yarı bir askerdi. Kılıcıyla bana doğru bir hamle yaptı. Çok yavaş ve beceriksizdi, hiçbir zorluk çekmeden yana çekilerek hamlesinden kaçtım. Kılıcını o kadar şiddetli savurmuştu ki beni ıskaladığında dengesini kaybetti ve tökezleyip üzerime devrildi. İşte bu harika olmuştu! Onu havaya kaldırdım ve tam 15 metre uzağıma fırlattım. Arkadaşlarının arasına düştü ve çoğunu yere serdi.

"Aferin, Tor-dur-bar!" diye bağırdı Üçüncü Jed. "Sana dilediğin kadar et vereceğim."

İkinci bir adam yanıma ulaştı ve onu da odanın öbür ucuna kadar fırlattım. Sahip olduğum inanılmaz güç şimdi hoşuma gitmeye başlıyordu. Herhangi bir yaratığın böylesine güçlü olabilmesi kesinlikle olağanüstüydü. Bunun üzerine bir sessizlik yaşandı ve Üçüncü Jed, bir kez daha kendini duyurmayı başardı.

"Ben, Üçüncü Jed," dedi gürleyerek, "Şu an itibariyle kendimi Morbus'un Jeddak'ı ilan ediyorum. Bana sadakat yemini edecek Jedler ayağa kalksın!"

Kimse kalkmadı. Oda diğer Jedlerin askerleriyle dolu olduğu için durum, Üçüncü Jed için kötü duruyordu. Ayrıca, bizim için de oldukça kötüydü. Üçüncü Jed'in ne yapacağını merak ediyordum. Bana öyle geliyordu ki ne yaparsa yapsın zaten canından olacaktı. Döndü ve etrafını sarmalamış Dwarlar ile konuştu. Hemen sonra bize kapıya doğru geri çekilmemiz emredildi. Bunun üzerine diğer Jedler, askerlerine kaçmamıza engel olmalarını söyledi ve savaş başladı.

Üçüncü Jed, bana adımla seslendi. "Kapıya doğru bir yol aç, Tor-dur-bar!" diye bağırdı. Benim gücüme çok fazla güvendiğini düşünüyordum. Öte yandan, dövüşmek hoşuma gidiyordu ve bu da dövüşe doymak için mükemmel bir fırsata benziyordu. Kendi saflarımız arasından arkaya doğru, şu anda çarpışmanın birinci hattı olan tarafa doğru askerleri iterek yol açtım ve o esnada kaderin, şekil bozukluklarımdan biri sayesinde bana büyük bir avantaj sağladığını keşfettim. Aşırı uzun kolum, kılıç kullandığım koldu; bu insanüstü gücümle ve bir uzun kılıçla bir araya geldiğinde düşman hatlarını yarmamı ve sanki büyülü bir şekilde yol açmamı sağlıyordu. Çünkü biçip geçmediklerim bile saldırımın şiddeti karşısında arkalarını dönüp kaçıyordu.

Yerde kıvranan ve kımıldayan kafalar, kollar, bacaklar ve yarım bedenler vardı. Kafalar ayaklar altında kalıp küfürler ediyorlardı. Kafasız bedenler ise odada koşuşturup, dost düşman ayırmadan herkese çarpıyordu. Morbus'un yedi Jed'inin konsey odası gerçekten de bir mezbahayı andırıyordu. Hormadlar, çoğunlukla korku nedir bilmek için fazla aptaldı ancak subaylarının benden kaçıştıklarını gördüklerinde moralleri yerle bir olmuştu. Birliğimiz neredeyse sıfır zaiyatla kapıya ulaşmayı başarmıştı.

Subaylarımız, bizi saraydan şehre çıkardı ve uzun caddeden ilerleterek şehrin kapılarına götürdü. Buradakiler sarayda yaşananlardan bihaberdi ve Üçüncü Jed'in emri üzerine kapıları açtılar. Elbette haberleri olsaydı da bizi durduramazlardı çünkü kapıdaki muhafızlardan sayıca çok üstündük.

Morbus'un şehrinin dışına çıktığımızda nereye gittiğimizi merak ettim ancak bunu kısa sürede öğrendim çünkü dışarıda vardığımız ilk köyde Üçüncü Jed, teslim olmalarını talep etti ve Morbus'un

Jeddak'ı olduğunu duyurdu. Subaylara ve askerlere yemin ettirerek onları hizmetine aldı. Subayların çoğunu terfi etti, askerlere ise daha fazla tayın sözü verdi. Kendi temsilcisi olarak bir Dwar'ı orada bıraktı ve yeni fetihler için yola devam etti.

Hiçbir yerde direnişle karşılaşmadık ve üç gün içerisinde Üçüncü Jed, şehir haricinde Morbus adasının tamamını ele geçirmişti. Arkasında bıraktığı Dwarlar, yerli askerleri, şehrin kontrolündeki altı Jed'in gönderebileceği güçlere karşı koymaları için organize etmişleri. Ancak o üç gün boyunca Morbus'un şehrinden, yeni Jeddak'ın hükümdarlığına itiraz etmek için hiçbir ordu çıkmadı.

Beşinci gün sahildeki büyük bir köye geri döndük ve Morbus'un Jeddak'ı Ay-mad, burayı başkent ilan etti. Seçtiği bu ismin tam karşılığı; Tek-adam, Bir Numaralı Adam ya da Birinci Adam'dı. Her hâlükârda baştaki adam oldu ve bana kalırsa yedi Jed'in arasında Jeddak olmaya en uygun olan oydu. Yüzü ve fiziği, bu yeni rolüne uygundu ve benim bildiğim bütün hormadlar arasında en üstün beyne sahip olan da oydu.

Tabii ki o anda tüm bu yaşananlar beni tamamen çaresiz bir durumda bırakmış görünüyordu. Janai şehirdeydi ve onu kurtarabilmem için hiçbir umut yoktu. Büyük Komutan'dan ve Ras Thavas'tan ayrı düşmüştüm. Ben yalnızca zavallı bir hormaddım. Ne nüfuzum ne de bir rütbem vardı. Hiçbir şey yapamıyordum ve artık şehirde gayet iyi tanınıyor olmalıydım, içeriye gizlice girmem mümkün değildi. Çirkin çehrem şimdiye dek altı Jed'in adamları tarafından tanınıyor olmalıydı ve şehre tanınmadan girebilmem için en ufak bir ümit bile yoktu.

Sonunda Ay-mad'ın yeni başkentinde kamp kurduğumuzda diğer hormadların yanında kendimi yere bırakıp yaptığımız fetihler için temel ödülümüz olan vıcık vıcık hayvan dokusunu bekledim. Yoldaşım olan acınası, yarım akıllı, moron yaratıkların çoğunu bu tatmin ediyordu fakat ben olmuyordum. Ben, hepsinden daha fazla zekaya, yeteneğe, tecrübeye ve fiziksel güce sahiptim. Jeddak'ın kendisinden bile çok daha üstün bir adamdım ancak yine de kendine saygısı olan hiçbir calotun yanına yaklaşmayacağı çirkin ve biçimsiz bir hormaddım. Adımı seslenen bir subay geldiğinde bu şekilde kendime acımakla meşguldüm. Ayağa kalktım.

"Tor-dur-bar benim," dedim.

"Benimle gel," dedi. "Jeddak, seni çağırdı."

Onunla birlikte Jeddak'ın ve bütün üst rütbeli subaylarının toplanmış olduğu yere gittim. Ay-mad muazzam gücümü sınamak için bu sefer nasıl bir yeni görev tasarladı diye merak ediyordum çünkü beni başka bir amaç için görmek istediğine inanamıyordum. Gerçek bir hormad gibi aşağılık olduğumu kabullenmiştim.

Ay-mad için bir tür platform ve taht oluşturmuşlardı ve orada, etrafında subayları toplanmış bir şekilde sıradan bir Jeddak gibi oturuyordu.

"Yaklaş, Tor-dur-bar!" diye emir verdi, böylece ben öne çıktım ve tahtın karşısında durdum. "Diz çök," dedi ve diz çöktüm, sonuçta ben yalnızca acınası bir hormaddım. "Morbus'un konsey salonunda, herkesten öte senin sayende zafer kazandık," dedi. "Yalnızca birçok adamın toplamı kadar güçlü olmakla kalmıyorsun, aynı zamanda akıllısın da. Bunlardan dolayı seni Dwar olarak atıyorum ve Morbus'a girip galip olduğumuzda kendine oradaki kırmızı adamlardan istediğinin bedenini seçebilirsin. Ras Thavas'a, seçtiğin bedene beynini aktarmasını söyleyeceğim."

Böylece bir Dwar olmuştum. Ay-mad'a teşekkür ettim ve etrafında toplanmış diğer Dwarlar'a katıldım. Hepsinin kırmızı adam bedenine sahipti. Kaç tanesinin içinde hormad beyni vardı bilmiyordum. Hormad bedenine sahip olan tek Dwar bendim. Bildiğim kadarıyla, içlerinde insan beynine sahip olan tek kişi bendim.

-XII-

ASKERİN ÖDÜLÜ

Morbus, surlarla çevrili bir şehir olduğundan elinde sadece kılıç olan adamlarla surları aşmak kesinlikle imkânsızdı. Yedi gün boyunca Ay-mad şehri ele geçirmeyi denedi ancak askerlerinin yapabildiği tek şey, şehri savunan askerler kafalarına ağır taşlar atarken nafile bir şekilde ağır, ahşap kapılara kılıçlarıyla vurmak oldu. Gece olduğunda geri çekiliyorduk ve savunmacılar muhtemelen tamamen güvende oldukları hissiyle uyumaya gidiyorlardı. Sekizinci gün, Ay-mad Dwarlar'ı ile bir toplantı düzenledi.

"Hiçbir sonuç elde edemiyoruz," dedi. "O kapıları bin yıl boyunca dövebiliriz ancak yine de minik bir delik açmaktan daha fazlasını başaramayız. Morbus'u nasıl alacağız? Dünyayı fethedeceksek Morbus'u ve Ras Thavas'ı ele geçirmemiz gerekiyor."

"Dünyayı fethedemezsiniz," dedim, "Ancak Morbus'u ele geçirebilirsiniz."

"Neden fethedemezmişiz dünyayı?" diye sordu.

"Fazla büyük ve alt edilmesi gerek çok sayıda güçlü ülke var."

"Sen dünya hakkında ne bilirsin ki?" diye sordu. "Sen hiçbir zaman Morbus'un dışına çıkmamış bir hormaddan ibaretsin."

"Eğer dünyayı fethetmeye kalkışırsanız haklı olduğumu görürsünüz. Öte yandan Morbus şehrini ele geçirmek oldukça kolay."

"Nasılmış peki?" diye sordu.

Kısaca, ona komuta bende olsa bunu nasıl yapacağımı anlattım. Mesele üzerine düşünerek uzun bir süre bana baktı. "Bu, inanılmaz basit," dedi ve diğerlerine döndü. "Daha önce bunu neden hiçbiriniz düşünmediniz?" diye sinirle sordu. "Aranızda beyni olan tek adam Tor-dur-bar."

O gece boyunca bin tane hormad uzun merdivenler inşa etmekle uğraştı ve ertesi gün de devam ettiler. Artık bin adet merdivenimiz vardı. İkinci gece ayların ikisi de ufuk çizgisinin altında kaybolduğunda bin hormad uzun merdivenleriyle Morbus'un surlarına doğru sinsice ilerledi. Şehrin her yanında bin yerden merdivenlerimizi duvarlara yerleştirdik. İşaret verilince her merdivenden yüzer adam tırmanıp şehrin sokaklarına atladı.

Gerisi çok kolaydı. Uykudaki şehri yalnızca birkaç asker kaybederek fethettik ve Ay-mad, Dwarlar'ı ile birlikte konsey salonuna girdi. Yaptığı ilk şey bir tanesi dışında bütün tahtları platformdan kaldırtmak oldu. Ardından oraya oturdu ve altı Jed'i önüne getirtti. Koyun gibi, ödü kopmuş bir gruptu.

"Nasıl ölmeyi dilersiniz?" diye sordu, "Yoksa beyinlerinizin geldiği yere, hormad bedenlerine geri koyulmasını mı tercih edersiniz?"

"Bunu yapmak mümkün değil," dedi Beşinci Jed, "Mümkün olsaydı bile tanklara atılmayı yeğlerdim. Bir daha asla hormad olmak istemiyorum."

"Neden mümkün olmasın?" diye sordu Ay-mad. "Ras Thavas bunu daha önce çok defa yaptı, tekrar yapabilir."

"Ras Thavas yok," dedi Beşinci Jed. "Ortadan kayboldu."

Bu cümlenin benim üzerimde yarattığı etkiyi hayal edebilirsiniz. Eğer bu doğruysa, ömür boyu bir hormadın leşinde mahkûm olmakla lanetlenmiştim. Hiçbir kurtuluşum olmazdı; Duhorlu Vad Varo, benim için neredeyse kendi gezegeni Jasoom'a geri dönmüş kadar ulaşılmazdı ve şayet Ras Thavas öldüyse beynimi gerçek bedenime geri aktarabilecek dünyadaki tek kişi oydu. Morbus'un yeni Jeddak'ı dünyayı fethetmeye çabalarken bütün insanlar bizim düşmanımız olurdu. Kimseden bana yardım etmesini isteyemezdim.

Peki ya Janai? Onun için daima tiksindirici olacaktım ve bu yüzden ona asla gerçeği söyleyemeyecektim. Beynimin sonsuza dek bu nefret edilesi, insanlık dışı maskenin ardında mahsur kaldığını öğrenmesindense öldüğüme inanması çok daha iyi olurdu. Benim gibi görünen biri aşktan nasıl söz edebilirdi ki? Aşk hormadlara göre değildi.

Sersem bir halde Ay-mad'ın, Ras Thavas'ın başına ne geldiğini sorduğunu ve Beşinci Jed'in cevap verdiğini duydum. "Kimse bilmiyor. Bir anda ortadan kayboldu. Fark edilmeden şehirden kaçması mümkün olmadığı için bazı hormadların intikam almak için onu doğrayıp kendi kültür tanklarına attığını düşünüyoruz."

Ay-mad öfkeden kudurmuştu çünkü Ras Thavas olmazsa dünyayı fethetme hayali suya düşerdi. "Düşmanlarımın işi bu," diye bağırdı. "Siz altı Jed'in içinden birilerinin bu işte parmağı var. Ras Thavas'ı öldürdünüz ya da onu sakladınız. Götürün bunları! Onları çukurlarda ayrı ayrı zindanlara koyun. İtiraf eden ilk kişi canını ve özgürlüğünü kazanacak, geri kalanlar ölecek. Size karar vermeniz için bir gün tanıyorum."

Altı Jed götürüldükten sonra Ay-mad, onların subaylarından kendisine bağlılık yemini edecek herkese af teklif etti. Reddetmek ölüm anlamına geldiğinden bu teklifi geri çeviren olmadı. Birkaç saat süren bu formalite tamamlandıktan sonra Ay-mad, herkesin önünde Morbus'a karşı olan harekatının benim sayemde başarılı olduğunu açıkladı. Beni Odwar olarak atamasının yanı sıra ödül olarak bir dileğimi yerine getireceğini söyledi. Odwar, Dünya gezegenindeki ordularda generale denk gelen bir rütbedir.

"Şimdi," diye devam etti Ay-mad, "Benden dilediğin iyiliği seç."

"Bunu yalnız kaldığımızda yapmayı tercih ederim," dedim, "Çünkü dilediğim ödül sizden ve benden başka kimseyi ilgilendirmiyor."

"Pekâlâ," dedi. "Bu görüşme tamamlandıktan hemen sonra seninle bireysel olarak görüşeceğiz."

Biraz sabırsızlanarak konsey salonundaki oturumun sonlanmasını bekledim ve nihayet Ay-mad yerinden kalkıp bana kendisini takip etmemi işaret ettiğinde rahat bir nefes aldım. Beni platformun hemen arkasındaki küçük bir daireye götürdü ve büyük bir masanın ardına oturdu.

"Şimdi," dedi, "dilediğin iyilik nedir?"

"İki şey isteyeceğim," diye cevapladım. "Laboratuvar binasının bütün kontrolünün bende olmasını istiyorum."

"Bunu geri çevirmek için bir sebep görmüyorum," diyerek araya girdi. "Fakat neden böyle tuhaf bir talepte bulunuyorsun?"

"Ras Thavas bir gün bulunursa beynimin aktarılmasını istediğim kırmızı adamın bedeni orada duruyor," diye açıkladım, "Eğer laboratuvar binası tamamen benim kontrolümde olursa o bedeni koruyabilir ve Ras Thavas'ın operasyonu gerçekleştirdiğinden emin olabilirim."

"Pekâlâ," dedi, "Dileğini yerine getiriyorum. Diğeri nedir?"

"Bana Janai adındaki kızı vermenizi istiyorum."

Bunu duyunca suratı düştü. "Sen bir kızdan ne istiyorsun ki?" diye sordu. "Sen yalnızca bir hormadsın."

"Bir gün kırmızı bir adam olabilirim"

"Yine de neden Janai? Onun hakkında ne biliyorsun? Onu daha önce gördüğünü bile bilmiyordum."

"Onu ele geçiren birlikteydim. Hayatımda gördüğüm kadınlar arasında yalnızca onu istedim."

"İsteseydim bile onu sana veremem," dedi. "O da kayboldu. Ben Birinci Jed ile dövüşürken odadan kaçmış olmalı. Kadınların tutulduğu odada dövüşüyorduk, o zamandan beri onu gören olmadı."

"Eğer bulunursa onu bana verecek misiniz?"

"Onu kendim istiyorum."

"Sizin seçebileceğiniz birçok kişi var. Sarayda güzel kadınlar gördüm ve aralarında sizin için mükemmel bir eş olacak birileri mutlaka vardı. Bir Jeddak'a yaraşır bir eş. Sizden dileyebileceğim tüm şeyler arasında en çok istediğim bu."

"Senin gibi iğrenç bir canavara ait olmaktansa ölmeyi tercih eder," dedi.

"Peki, o halde bana şunu bahşedin: Eğer bulunursa seçim ona bırakılsın."

Kahkaha attı. "Bunu seve seve kabul ederim. Seni bir Jeddak'a, bir canavarı bir insana tercih edeceğini zannetmiyorsun, değil mi?"

"Kadınların tahmin edilemez olduklarını duymuştum. Şansımı denemeye ve kararına uymaya razıyım eğer siz de öyleyseniz."

"O halde anlaştık," dedi ve sonuçtan emin olduğu için keyfi de gayet yerindeydi. "Ama bana sağladığın hizmetler karşılığında ödül olarak pek bir şey elde etmiyorsun. En azından kendine ait bir saray ve çokça köle istersin diye düşünmüştüm."

"En çok dilediğim iki şeyi istedim," dedim, "ve bundan memnunum."

"Yine de ne zaman istersen saray ve köleleri alabilirsin çünkü senin teklifine göre bulunsa bile asla kıza sahip olamayacaksın."

Beni huzurundan çıkardıktan sonra bir an önce Janai'yi bıraktığım daireye doğru aceleyle gittim. Onu orada bulamamaktan o kadar korkuyordum ki kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Saklandığı yere açılan depo odasına girerken beni kimsenin görmemesi için dikkatli olmalıydım çünkü Ay-mad'ın onun nerede saklandığını başından beri bildiğimi öğrenmesini istemiyordum. Neyse ki koridorda kimse yoktu, görülmeden depo odasına girdim. Janai'nin odasının kapısına gittim ve kapıyı tıklattım. Cevap gelmedi.

"Janai!" diye seslendim. "Benim, Tor-dur-bar. Orada mısın?"

Sonra da sürgünün açıldığını duydum ve kapı açıldı. İşte oradaydı! O kadar rahatlamıştım ki sanki bir an için kalbim durdu. Ne kadar da güzeldi! Onu her gördüğümde daha da güzelleşiyor gibiydi.

"Geri geldin," dedi. "Hiçbir zaman dönmeyeceksin diye korkmaya başlamıştım. Vor Daj'dan haber getirdin mi?"

Demek Vor Daj'ı düşünüyordu! Demek ki aşkı doyurmaya, büyütmeye kırıntılar bile yetermiş!

Odaya girdim ve kapıyı kapattım.

"Vor Daj, selamlarını iletti," dedim. "Sen ve mutluluğundan başka bir şey düşünmüyor."

"Ama yanıma gelemiyor mu?"

"Hayır. Laboratuvar binasında bir tutsak ancak seni korumam için beni görevlendirdi. Şimdi, seni son gördüğümden beri Morbus'ta birçok değişiklik olduğu için bunu çok daha iyi bir şekilde yapabilirim. Artık ben bir Odwar'ım ve yeni Jeddak üzerinde kayda değer bir nüfuzum var."

"Çarpışma sesleri duydum," dedi. "Bana neler yaşandığını anlat."

Ona kısaca özetledim ve Üçüncü Jed'in artık Jeddak olduğunu söyledim. "O halde benim sonum geldi," dedi, "çünkü bütün güç onun elinde."

"Belki de bu senin kurtuluşundur," dedim ona. "Ona sunduğum hizmetler sonucunda yeni Jeddak beni ödüllendirmek için Odwar yaptı ve her ne dilersem yerine getireceğine söz verdi."

"Peki ya sen ondan ne istedin?"

"Seni."

İğrenç yüzüme ve biçimsiz bedenime bakarken neredeyse bütün vücudunun titrediğini hissettim. "Lütfen!" diye yalvardı. "Arkadaşım olduğunu söylemiştin, Vor Daj'ın dostuyum demiştin. Senin bana sahip olmanı istemez, bundan eminim."

"Seni istememin tek sebebi, seni Vor Daj için koruyabilmek," dedim.

"Vor Daj, benim onu isteyeceğimi nereden biliyor?" diye sordu.

"Bunu bilmiyor. Yalnızca benim, seni diğerlerinden koruyabileceğimi umuyor. Vor Daj, seni kendisi için istiyor demedim zaten, değil mi?" Bunu söylememin tek sebebi görünürde Vor Daj'a karşı olan kayıtsızlığına karşılık vermekti. Hafifçe çenesini kaldırdı ve bu benim hoşuma gitti. Kadınları ve tepkilerini biraz tanırım.

"Beni istediğinde Üçüncü Jed ne dedi?" diye sordu.

"O, artık Jeddak ve kendisine Ay-mad adını verdi," diye açıkladım. "Senin beni istemeyeceğini söyledi, bu yüzden bütün meseleyi sana aktarmaya geldim. Seçim sana ait. Sanırım Vor Daj seni seviyor. O ve Ay-mad arasında seçim yapman gerekiyor. Ay-mad, senden kendisiyle benim aramda seçim yapmanı isteyecek ancak gerçek seçim onunla Vor Daj arasında olacak, sadece Ay-mad bunun bilmeyecek. Eğer beni seçersen Ay-mad'ın gururu incinecek ve sinirlenecek fakat sözünü tutacağına inanıyorum. Ardından seni benimkinin yanındaki bir odaya götüreceğim ve Vor Daj ile senin kaçabileceğiniz zaman gelene kadar seni koruyacağım. Ayrıca, emin ol Vor Daj senden hiçbir şey talep etmiyor. Şu anda tek düşüncesi sana yardım etmek."

"Onun böyle biri olduğunu biliyordum," dedi, "Bana seçmem söylendiğinde Ay-mad'ı değil seni seçeceğimden emin olabilirsin."

"Onu seçersen bir Jeddara olacak olmana rağmen mi?" diye sordum.

"Evet, buna rağmen," dedi.

-XIII-

JOHN CARTER KAYBOLUYOR

Janai'nin yanından ayrılır ayrılmaz John Carter'ı bulmak ve Ras Thavas'ın ortadan kaybolması hakkında ne bildiğini öğrenmek için laboratuvar binasına gittim. Janai'yle, Ay-mad onu fazla kolay bulduğumdan şüphelenmesin diye birkaç gün olduğu yerde beklemesini kararlaştırmıştık. Bu esnada onu başkasının bulmasını sağlamak amacıyla bir arayış düzenleyecektim ancak planlarımızda bir terslik yaşanmaması için yine de o bulunduğunda yakınlarda olacaktım.

Laboratuvar binasına girerken karşılaştığım ilk kişilerden biri Tun Gan'dı.

Beni görünce küplere bindi. "Sana gözüme gözükme demiştim diye hatırlıyorum," diye bağırdı. "Çöp fırınına atılmak mı istiyorsun?"

Rütbemi gösteren nişanı işaret ettim, onu fark etmediği ortadaydı. "Jeddak'ın bir Odwar'ını fırına göndermezsin, öyle değil mi?" diye sordum.

Şaşkına dönmüştü. "Sen, Odwar mı oldun?" diye sordu.

"Evet, neden olmayayım?" diye sordum.

"Ama sen yalnızca bir hormadsın."

"Olabilir fakat aynı zamanda ben bir Odwar'ım. Seni fırına ya da tanklara attırabilirim ama bunu yapmak gibi bir niyetim yok. Senin bedenini kullanıyorum, bu yüzden bence arkadaş olmalıyız. Ne dersin?"

"Pekâlâ," diyerek hemfikir oldu. Aksi takdirde ne yapabilirdi ki? "Yine de bu çirkin yüzle ve biçimsiz bedeninle nasıl Odwar olmayı başardığını anlayamıyorum."

"Bunların bir zamanlar senin yüzün ve bedenin olduğunu unutuyorsun," diye hatırlattım. "Ayrıca bunları kullanarak hiçbir şey başaramadığını da hatırlatırım. Bir yerlere ulaşabilmek için sadece yüz ve beden yeterli değil. Yemek dışında bir şeyleri düşünmeye yarayan bir beyne de gerek var."

"Hâlâ benim gibi çok daha iyi görünümlü adamlar varken neden Odwar olarak senin seçildiğine anlam veremiyorum."

"Neyse, boşver. Buraya bunu tartışmaya gelmedim. Laboratuvar binasının kontrolünün başına getirildim. John Carter'la konuşmaya geldim. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Kimse bilmiyor. Ras Thavas'la aynı zamanda ortadan kayboldu."

Yeni bir darbe daha yemiştim. John Carter kayıptı! Ancak tekrar düşündükten sonra bu durum bana yeni bir umut verdi. İkisi de ortadan kaybolduğuna ve kimse onların başına ne geldiğini bilmediğine göre birlikte kaçmanın bir yolunu bulmuş olmaları bana gayet olası görünüyordu. John Carter'ın beni asla terk etmeyeceğinden emindim. Şayet kendi rızasıyla gittiyse mutlaka geri gelirdi. Beni katiyen bu korkunç leşin içerisine hapsolmuş halde terk etmezdi.

"Kimsenin onlara ne olduğuna dair bir fikri yok mu?" diye sordum.

"Parçalanıp tanklardan birine atılmış olabilirler," dedi Tun Gan. Bazı yaşlı hormadlar kontrolden çıkmaya başlıyordu ve Ras Thavas onları çöp fırınına atmakla tehdit etti. Kendilerini kurtarmak ya da ondan intikam almak için bir şeyler yapmış olabilirler."

"Ras Thavas'ın çalışma odasına gidiyorum," dedim. "Benimle gel."

Çalışma odasını üç aşağı beş yukarı son gördüğüm vaziyette buldum. Bir mücadelenin yaşandığına işaret eden hiçbir belirti ya da bu gizemin çözülmesine yardımcı olacak bir ipucu yoktu. Ne yapacağımı bilemiyordum.

"En son ne zaman görüldüler?"

"Yaklaşık üç gün önce. Bir hormad onların çukurlardan geldiğini gördüğünü söyledi. Bedenleri orada depolamayı bıraktıklarından

beri kimse oraya gitmiyor. Orada hiç tutsak da yok. Tutsaklar için diğer binaların altındaki bazı çukurlar kullanılıyor."

"Çukurlar arandı mı?"

"Evet ama onlara dair hiçbir ize rastlanmadı."

"Bir dakika bekle burada," dedim. Küçük laboratuvara gidip kendi bedenime bir bakmak istiyordum. Güvende olduğundan emin olmak istiyordum ancak Tun Gan'ın onu görmesini istemiyordum. Bedenimi görürse bir şeylerden şüpheleneceğini düşünüyordum. Çok parlak bir zekâsı yoktu ancak Vor Daj'ın beynine ne olduğunu anlamak için fazlasıyla zeki olmasına gerek kalmazdı.

Tun Gan çalışma odasında beni bekledi. Ras Thavas daha önce bana gösterdiği için küçük laboratuvarın anahtarının nerede gizli olduğunu biliyordum ve kısa süre sonra kilidi açıyordum. Hemen ardından odaya girmiştim ki bir şok daha yaşadım. Bedenim ortadan kaybolmuştu!

Dizlerimin bağı çözüldü ve bir bankın üzerine yığıldım. Orada kafamı ellerimin arasına alıp oturdum. Bedenim yoktu! Onunla birlikte Janai'nin gönlünü kazanmak için son umudum da suya düşmüştü. Bu berbat yüzle ve korkunç bedenle onun beni sevebileceğini hayal etmek bile mümkün değildi. Bu haldeyken onun beni sevmesini istemezdim. Benim kadar tiksindirici birini isterse ona ya da herhangi bir kadına hiçbir şekilde saygı duyamazdım.

Sonunda kendimi toparladım ve bedenimi en son üzerinde gördüğüm masaya doğru yürüdüm. Her şey yerli yerinde duruyordu, yalnızca kanımım içinde depolandığı kap orada değildi. Ras Thavas bedenime bir başkasının beynini aktarmış olabilir miydi? John Carter müsaade etmeden bunu yapamazdı. Şayet o buna izin verdiyse iyi bir sebebi olmalıydı. Aklıma bir sebep geldi. Adadan kaçmak için bir an önce harekete geçmelerini gerektiren bir fırsat bulmuş olabilirlerdi. Durum böyleyse bedenimi burada tehlikede bırakmaktansa John Carter'ın benim kafatasıma birinin beynini koydurarak bedenimi de yanında götürmüş olması akıllıca olurdu. Elbette bunu yalnızca daha sonra geri dönebileceklerinden ve beni kurtarabileceklerinden eminse yapardı. Yine de bütün bunlar asılsız tahminlerden ibaretti. İşin aslına dair hiçbir açıklama yoktu.

Orada oturmuş bu konu üzerine düşünürken Ras Thavas'ın yazmış olduğu ve bedenimin durduğu masanın ayağına astığı hasta geçmişi raporunu hatırladım. Ona göz atıp yeni bir şeyler eklenmiş mi diye bakmaya karar verdim ancak masanın yanına gittiğimde raporun orada olmadığını gördüm. Onun olması gereken yerde üzerinde iki sayı yazılmış olan tek bir kâğıt asılıydı: "3-17." Bunlar ne anlama geliyordu? Benim için hiçbir önemleri yoktu.

Çalışma odasına döndüm ve Tun Gan'a, laboratuvarları incelerken bana eşlik etmesini söyledim. Eğer yönetici olacaksam yeni edindiğim otoriteye yaraşır bir şekilde hareket etmem gerekiyordu.

"Ras Thavas kaybolduğundan beri işler nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Pek iyi değil," diye cevapladı. "Doğrusu o yokken her şey ters gidiyor," İlk tank odasına vardığımda bu dediğinin gerçeğin yanında az bile kaldığını gördüm. Durum daha beter olamazdı. Zemin, subayların yok etmesi gereken iğrenç canavarlardan geriye kalanlarla kaplıydı. Bu parçalar hâlâ canlıydı. Bacaklar yürümeye çalışıyordu, eller dokunabildikleri her şeye tutunuyordu, etrafa saçılmış kafalar çığlık atıyor ve inliyordu. Sorumlu subayı yanıma çağırdım.

"Ne bu rezillik?" diye sordum. "Neden bu parçalarla bir şey yapılmadı?"

"Sen kim oluyorsun da beni sorguluyorsun, hormad?" diye çıkıştı.

Rütbemi gösteren nişana dokundum ve tavrı bir anda değişti. "Artık buranın idaresi bende," dedim. "Sorularıma cevap ver."

"Ras Thavas dışında kimse onları tanklara atmak için nasıl parçalamak gerektiğini tam olarak bilmiyor," dedi, "Hangi tanklara atmamız gerektiğini dahi bilmiyoruz."

"Bunları çöp fırınına götürün," dedim. "Ras Thavas geri dönene kadar kullanılmaz halde olanların hepsini yakın."

"Dört numaralı tank odasında bir terslik var," dedi. "Oraya bir bakmanız iyi olabilir."

Dört numaralı odaya vardığımda hayatımda gördüğüm en korkunç manzaralardan biriyle karşılaştım. Belli ki kültür ortamında bir sorun vardı, ayrı ayrı hormadlar yerine tanktan tek bir devasa hayvan dokusu yığını çıkıyor ve zemine doğru taşıyordu. Üzerinde

birbiriyle uyumsuz çeşitli iç ve dış organlar ürüyordu; orada burada bir bacak, bir el, başka yerde bir kafa... Kafalar konuşuyor ve bağırıyorlardı, bu da manzaranın korkunçluğunu daha da artırıyordu.

"Durum hakkında bir şeyler yapmaya çalıştık," dedi subay, "Ancak bu yığını öldürmeye kalkıştığımızda bizi eller yakaladığı gibi kafalar ısırdı. Hormadlarımız bile bunun yanına yaklaşmaktan çekiniyor. Onlar için bile fazlasıyla korkunç olan bir şeyi gerçek insanların midesinin kaldırması mümkün değil."

Ona oldukça hak veriyordum. Gerçekten de ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Kültür ortamını oluşturan maddeyi boşaltmak ve büyümeyi durdurmak için tankın yanına yaklaşamazdım ve hormadlar bile ona yaklaşmaktan korktuğuna göre onu yok etmek mümkün değildi.

"Kapıları ve pencereleri kapatın," dedim. "Sonunda kendi kendini boğacak ya da açlıktan ölecek," Ama odadan çıkarken kafalardan birinin yanındaki deri parçasından büyük bir ısırık kopardığını dördüm. En azından o açlıktan ölmeyecekti.

Sonrasında o manzarayı uzun bir süre aklımdan çıkaramadım. O dehşet verici odada, kapalı kapıların ve pencerelerin ardında neler yaşandığını hayal etmeme engel olamıyordum.

Birkaç gün boyunca laboratuvar binasındaki işleri yoluna koymakla uğraştım ve başarılı da oldum. Bunun en büyük sebebi, kimsenin kültür tanklarında o korkunç üretim sürdükçe azalanların yerine koyulacak yeni dokunun nasıl hazırlanacağını bilmemesiydi. Sonuç olarak hormad üretimimiz büyük bir hızla azalıyordu ve tabii ki ben bu durumdan memnundum. Yakında onlardan daha fazla üretilemeyecekti. Kendi bedenime tekrar kavuşmamın tek yolu o olmasaydı Ras Thavas'ın pis işlerini sürdürmek için hiçbir zaman geri dönmemesini dilerdim.

Bu süre zarfında saklandığı yer belli olmasın ve Ay-mad kandırıldığından şüphelenmesin diye Janai'yi ziyaret etmedim. Sonunda artık onu *bulmamın* güvenli olacağından emin oldum ve Ay-mad'ın yanına gittim. Ona, Janai'yi bulmayı başaramadığımı ve sarayda detaylı bir arama başlatacağımı söyledim.

"Onu bulursan," dedi, "elinde yalnızca bir ceset olacak. Sarayı terk etmiş olamaz. Herhalde hiçbir kadının muhafızlara ya da casuslarımızdan birine yakalanmadan sarayı terk edemeyeceğine sen de katılırsın."

"Peki ama size onun öldüğünü düşündüren nedir?" diye sordum.

"İnsanlar, yiyecek içecek olmadan hayatta kalamaz. Sen ve ona yemek götürebilecek diğer kişileri takip ettirdim. Ona hiç yemek götürülmedi. Arayışına devam et, Tor-dur-bar. Ödülün, tabii eğer bir ödül bulabilirsen, ölü bir kadının cesedi olacak."

Bunu söylerken yüzünde beliren ifadede duraksamama sebep olan bir şey vardı. O bıyık altından gülüşü, sinsice ve kibir doluydu. Bu ne anlama geliyordu? Janai'yi bulmuş ve onu öldürtmüş müydü? Anında endişelenmeye başladım. Aklıma her türlü felaket senaryosu geldi ve hemen gerçeği öğrenmek, Janai'nin saklandığı yere gitmemek için kendime zor engel oldum. Yine de mantığım üstün geldi ve bunun yerine bir an önce bir arama ekibi organize ettim. Ekibin başına güvenilir subaylar koydum ve her birine sarayın belli bir bölümünü aramasını emrettim. Her odaya, dolaba, gözeneğe bakacaklardı. Ben de ekiplerden birine katıldım. Bu ekibin başında güvendiğim Sytor vardı ve sık sık benimle arkadaş olmasıyla böbürlenen Teeayton-ov da ekipteydi. Janai'nin saklandığı oda, sarayın bu ekibin arayacağı bölümündeydi.

Arayışı özellikle o daireye doğru yönlendirmedim ve Janai'nin olduğu oda dışında her yeri aradıklarına son derece gerilmiştim. Nihayet depo odasına vardılar. Sytor'un arkasından odaya girdim.

"Burada değil," dedim.

"Şurada bir kapı daha var," diye cevapladı ve oraya yürüdü.

"Muhtemelen bir başka depodur," dedim kayıtsız davranmaya çalışarak. Aslında kalbim heyecandan hızla atıyordu.

"Kapı kilitli," dedi. "Diğer taraftan kilitlenmiş. Bu şaibeli duruyor."

Yanına gittim ve seslendim. "Janai!" Cevap yoktu. Kalbim sıkışmaya başladı. "Janai! Janai!" diye tekrar ettim.

"Orada değil," dedi Sytor, "Yine de sanırım emin olmak için kapıyı kırmalıyız."

"Evet, kırın."

Hormadları aletler getirmeleri için gönderdi. Döndüklerinde kapının üzerinde çalışmaya başladılar. Kapının tahtaları ayrılmaya başladığında odanın içinden Janai'nin sesi duyuldu. "Kapıyı açacağım." Sürgünün sesini duyduk ve ardından kapı açıldı. Sağ salim orada olduğunu gördüğümde kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Ne istiyorsunuz benden?" diye sordu.

"Seni Jeddak Ay-mad'a götürmem istendi," dedi Sytor.

"Hazırım," dedi Janai. Bana bir an olsun bakmadı. Acaba sonunda Jeddara olmanın çok kötü olmayacağına mı karar verdi diye düşündüm. Konuyu düşünmek için bolca zamanı olmuştu ve bu süre zarfında onu ziyaret etmemiştim. Belki de fikir değiştirmişti. Bunun fazlasıyla cezbedici olabileceğini anlayabildim, sonuçta Vor Daj'ın ona sunabilecek neyi vardı ki? Kesinlikle güvence sunamazdı ve bir kadın, her şeyden çok bunu isterdi.

Morbus'un Jeddak'ı Ay-mad'ın şahsi kabul salonuna doğru Sytor ile Janai'yi takip ederken büyük bir korkuya kapılmıştım.

-XIV-

CANAVAR BÜYÜYOR

Aşk, insanın aklına en dehşet senaryoları getiren korkunç bir hayal gücüne sahiptir. Olayların neticelenmesini beklemektense en kötüsünü düşünür. Genellikle kehanetler üretir. İşte Sytor, Janai ve ben; Ay-mad'ın karşısında dururken bundan korkuyordum. Sytor'un yakışıklı bir yüzü ve güzel bir vücudu vardı, Ay-mad bir Jeddak'ın giysilerini kuşanmıştı, Janai ise kusursuz ve güzeldi! Bunları benim çirkin yüzümle ve canavar gibi, biçimsiz vücudumla kıyasladıkça içim kararıyordu. Janai, beni herhangi bir normal adama nasıl tercih ederdi? Hele de bu adam bir Jeddak ise ne şansım vardı? Kendimi gerçek Vor Daj'ın yerine koymaya devam ediyordum ancak siz de kabul edersiniz ki bir beyne ve iki vücuda sahip olmak oldukça kafa karıştırıcı olabiliyor.

Ay-mad gözleriyle Janai'yi yiyip bitiriyordu ve kalbim pırpır atıyordu. Eğer Janai beni seçerse ve Ay-mad sözüne sadık kalmazsa onu öldüreceğime dair kendime yemin ettim. Sytor'u gönderdi ve Janai'ye döndü.

"Bu hormad," dedi beni kastederek, "Bana yardımcı oldu. Ona ödül olarak bir dileğini gerçekleştireceğimi söyledim. Seni istedi. Senin seçimine göre hareket etmeye karar verdik. Bu hormad eğer Ras Thavas bulunursa yeni bir bedene sahip olmayı umuyor. Bulunamazsa daima şimdiki gibi kalacak. Beni seçersen Morbus'un Jeddara'sı olacaksın. Kimi seçiyorsun?"

Ay-mad'ın durumu gayet adil bir şekilde aktardığına itiraz edemezdim. Muhtemelen bütün üstünlüğün kendisinde olduğuna inandığından teklifi güzelleştirmesine gerek yoktu. Durumu değerlendirdikten sonra Janai'nin cevabının ne olacağına dair pek bir şüphe yoktu. Ay-mad ona evlilik ve güç sunuyordu. Vor Daj'ın sunacak hiçbir şeyi yoktu ve Janai'nin gönlünün ikisinden birine

daha yakın olduğunu düşünmek için de bir sebep yoktu. İkisini de neredeyse hiç tanımıyordu.

Ay-mad sabırsızlanıyordu. "Haydi," dedi "Cevabın ne?"

"Tor-dur-bar'la gideceğim," dedi.

Ay-mad dudağını ısırdı fakat cevabı oldukça düzgün karşıladı. "Pekâlâ," dedi. "Hata yaptığını düşünüyorum. Fikrini değiştirirsen bana haber ver." Sonra da bizi yanından yolladı.

Laboratuvar binasına dönerken sevinçten havalarda uçuyordum. Janai seçimini yapmıştı ve şimdi benim yanımda ve korumamda olacaktı. O da gayet mutlu duruyordu.

"Vor Daj'ı hemen görebilecek miyim?" diye sordu.

"Maalesef hayır," diye cevapladım.

"Neden?" diye sordu. Bir anda oldukça canı sıkılmış görünüyordu.

"Biraz zaman alabilir," diye açıkladım. "O sırada benimle ve tamamen güvende olacaksın."

"Ama ben Vor Daj'ı göreceğim zannediyordum. Beni kandırmadın, değil mi hormad?"

"Eğer böyle düşünüyorsan Ay-mad'ın yanına dönmen daha iyi olur," diye parladım. Hiçbir insanın deneyimlemediği kadar acayip, karışık duygular içerisindeydim. Kendimi kıskanıyordum!

Janai pişman olmuştu. "Özür dilerim," dedi, "Yalnızca aşırı moralim bozuk. Lütfen beni affet. Başıma bir insanı delirtmeye yetecek kadar çok şey geldi."

Laboratuvar binasında çoktan Janai için bir daire seçmiş ve hazırlamıştım. Benim dairemin yanındaydı ve korkunç tank odalarından biraz uzaktı. Onun koruması ve hizmetçisi olmaları için nispeten akıllı birkaç hormad seçmiştim, Janai bu hazırlıkları gayet beğenmiş görünüyordu. Güvenli bir şekilde yerleştiğinden emin olduktan sonra bana ihtiyacı olursa ya da herhangi bir konuda benimle görüşmek isterse haber göndermesini, yanına geleceğimi söyledim. Ardından yanından ayrıldım ve Ras Thavas'ın çalışma odasına gittim.

Bu korkunç kılık değiştirmenin gerekli olduğu bütün planlarımı başarıyla tamamlamıştım fakat şimdi de ondan kurtulamıyordum.

Bu da Janai'ye Morbus'tan kaçması için yardım etmeme engel oluyordu çünkü şimdiki canavar benzeri görünüşümle adanın dışına çıkamazdım. Yalnızca Morbus'ta güvende olmayı umabilirdim.

Zihnimi meşgul etmek için Ras Thavas'ın defterlerine ve notlarına bakıyordum ama bunların çoğu benim için tamamen anlamsızdı. Şimdi de amaçsızca masasını karıştırmaya başlamıştım, gerçi gördüğüm hiçbir şey üzerinde kafa yormuyordum. Aklım Janai'deydi. John Carter ve Ras Thavas'a ne olduğunu ve zavallı bedenimin başına ne geldiğini merak ediyordum. Gelecek, daha karanlık görünemezdi. Sonunda belli ki bir binanın planları olan bir şeylere denk geldim ve bunları gelişigüzel bir şekilde incelerken laboratuvar binasının planları olduklarını fark ettim. En aşina olduğum iki katı kolayca tanımıştım. Sayfaların dibinde binanın altındaki çukurlara ait bir kat planı vardı. Koridorlar ve hücrelere ayrılmıştı. Çukurlar boyunca uzanan üç uzun koridor ve bunlarla kesişen beş koridor vardı, birden sekize kadar numaralandırılmışlardı. Her bir koridordaki hücreler de numaralandırılmıştı. Koridorun bir tarafındaki hücrelerin numarası tek sayı, diğer taraftakiler çift sayıydı. Bütün bunlar hiç ilgi çekici değildi ve planları tekrar masaya yerleştirmek için katladım. O esnada dış odadaki bir muhafız Tun Gan'ın geldiğini haber verdi. İçeri girerken oldukça heyecanlıydı.

"Sorun nedir?" diye sordum. Hareketlerinden bir terslik olduğunu anlayabiliyordum.

"Gel benimle," dedi, "göstermem lazım."

Beni ana koridora çıkardı ve ardından da geniş bir avluya bakan yan taraftaki bir odaya götürdü. Avlu laboratuvarın içindeki odaların bazıları için ışık ve havalandırma sağlıyordu, dört numaralı oda da bunlar arasında; pencereleri bulunduğumuz odanın tam karşısındaydı. Avluya baktığımda gözlerimin gördüğü manzara kesinlikle mide bulandırıcıydı. Ras Thavas'ın keşfettiği kültür ortamında canlı dokudan oluşan o kitle o kadar hızlı büyümüştü ki odayı tamamen kaplamıştı, pencerelerden biri sonunda kırılana kadar her yöne baskı uygulamıştı ve o iğrenç kitle avluya doğru taşıyordu.

"İşte!" dedi Tun Gan. "Ne yapacaksın bu konuda?"

"Yapabileceğim hiçbir şey yok," dedim. "Kimsenin yapabileceği bir şey yok. Ras Thavas'ın bile bir şey yapabileceğinden şüpheliyim. Muhtemelen elinden kurtulduğunda kendisinin bile kontrol edemeyeceği bir güç yarattı."

"Bu işin sonu ne olacak?" diye sordu Tun Gan.

"Büyümesi durmazsa Morbus'taki diğer bütün canlıların sonunu getirecek. Durmadan büyüyor ve kendisiyle besleniyor. Dünyanın tümünü bile kaplayabilir. Ona engel olacak ne var ki?"

Tun Gan kafa salladı. Bilmiyordu. "Belki Ay-mad, onu durdurabilir," diye önerdi. "O, Jeddak."

"Haber yolla," dedim. "Burada, laboratuvar binasında kendi gözleriyle görmesini istediğim bir şey yaşandığını söyle." Hayatımda ilk kez sorumluluğu bir başkasının omuzlarına yüklemek için hevesliydim çünkü dünyanın başlangıcından beri hiçbir insanın yüzleşmediği türde bir acil durum karşısında çaresizdim.

Bir süre sonra Ay-mad geldi ve pencereden bakıp durumla ilgili açıklamamı dinledikten sonra bütün sorumluluğu tekrar benim üstüme yığdı.

"Laboratuvardan tamamen sen sorumlu olmak istedin," dedi, "Ben de dileğini gerçekleştirdim. Bu senin sorunun, benim değil." Bunu dedikten sonra arkasını döndü ve sarayına geri gitti. Artık avlunun bütün zemini, kıvranan ve titreyen kitleyle kaplanmıştı. Daha fazlası da yukarıdaki kırılmış pencereden aşağı akıyordu.

Avluyu doldurması uzun bir zaman alacak diye düşündüm. Bu süre zarfında yapacak bir şeyler düşünebilirdim ve bunun üzerine daireme dönüp penceremden umutsuzca bakarak Morbus'un surlarının ötesinde göz alabildiğine uzanan iç karartıcı Toonal Bataklığı'nı izledim. Bana dört numaralı tank odasının altındaki avluda yayılan kitleyi hatırlattığından dolayı bu manzarayı görmemek için gözlerimi kapattım.

Her ne sebeptense aklıma, Ras Thavas'ın masasında bulduğum bina planları geldi. Sonra da Büyük Komutan'la Helium'dan gelirkenki yolculuğumuzu düşündüm. Bu bana Büyük Komutan'ın muhafızlarının kayış takımları içerisindeki kendi bedenimi hatırlattı. Bedenim neredeydi? Onu en son Ras Thavas'ın küçük

laboratuvarındaki ersite masa üzerinde görmüştüm. O masa artık boştu ve ayağında üzerinde şifreli sayılar 3-17 yazılı tek bir sayfa asılıydı. 3-17! Kim bilir bu ne anlama geliyordu?

Bir anda zihnim harekete geçti. Bu sayıların kesinlikle bir önemi vardı! Ayağa fırladım ve aceleyle Ras Thavas'ın küçük çalışma odasına gittim. Binanın planlarını çıkardım ve onları yaydım. Çukurların olduğu zemin katın planlarını içeren sayfaları buldum. Parmağımı çabucak 3 numaralı koridordan 17 numaraya götürdüm. Cevap bu olabilir miydi? Planları daha dikkatlice inceledim. Hücre 17'nin bir köşesinde ufak bir çember vardı. Bunun bir anlamı var mıydı? Bedenimin yattığı masanın ayağına asılan sayfaya yazılı "3-17" bir koridor ve hücre numarasıyla ilişkili olabilir miydi? Bu soruları cevaplamanın yalnızca bir yolu vardı. Hemen masadan kalktım ve koridora çıktım. Hormadların ve subayların yanından geçerek alt kata ve çukurlara inen rampanın yolunu tuttum. Çukurların haritasını kalıcı bir şekilde aklıma kazımıştım. 3-17'yi gözlerim kapalı bulabilirdim.

Koridorlar ve hücreler belirgin bir şekilde numaralandırılmıştı, böylece 3. koridordaki 17. hücreyi bulmakta hiç zorluk çekmedim. Kapıyı açmayı denedim. Kilitliydi! Ne kadar aptaldım. Aradığım şey içerideyse kilitli olması gerektiğini bilmeliydim. Ras Thavas'ın laboratuvar binasındaki çeşitli kilitlerin anahtarlarını nerede tuttuğunu biliyordum. Geldiğim yoldan geri döndüm, bu sefer bazı subaylar bana sanırım şüphelenerek baktılar. Casuslar diye düşündüm, Ay-mad'ın casusları. Dikkatli olmam gerekiyordu. Bu da daha fazla oyalanacağım anlamına geliyordu.

İlgisizce hareket etmeye başladım. Tank odalarından birini inceliyormuş gibi yaptım. Uzun süredir şüphelendiğim subaylardan birini bir ayak işi için yolladım. Bir pencerenin önüne gidip dışarıya baktım. Nihayet hiç acele etmeden çalışma odasına gittim ve aradığım anahtarları burada kolayca buldum. Ras Thavas yaptığı her işte son derece titizdi ve her bir anahtarın üzerinde numara vardı.

Şimdi de dikkat çekmeden çukurlara dönmeliydim. Bir kez daha koridorlarda ve odalarda aylakça gezindim ve sonunda rampanın yolunu tuttum. Hiç kimse tarafından izlenmeden aşağı indim.

Nihayet yeniden 3-17'nin kapısının önünde duruyordum. Anahtarı kilide soktum, yalnız olduğumdan emin olmak için son bir kez koridora bakındım ve kapıyı açtım. Hücre de koridorlar gibi Barsoom'da sıkça kullanılan ve asla tükenmeyen radyum lambalarla aydınlatılmıştı.

Tam karşımda, bir masanın üstünde bedenim yatıyordu. Hücreye girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. İşte, bedenim buradaydı; kanımı içeren kap da yanındaydı. Sonunda tekrar bir aradaydık; bedenim, kanım ve beynim... Öte yandan, hâlâ kutuplar kadar birbirimizden uzaktık. Yalnızca Ras Thavas bizi tek bir vücutta bir araya getirebilirdi ve o da kayıptı.

-XV-

EFENDİMİ BULUYORUM

Uzun bir süre dikilip bedenimi izledim. Hiçbir zaman yüzeysel güzelliğe düşkün bir adam olmamışımdır ancak onu, beynimin o anda kontrol ettiği korkunç bedenle kıyasladığım zaman neredeyse hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Üst kattaki dairesinde bekleyen Janai'yi düşündüm ve onun sevebileceği bedeni, hiçbir canlının sevemeyeceği bir bedenle değiştirdiğim için kendi ahmaklığıma söylendim.

Ancak böyle surat asmanın hiçbir faydası yoktu, kendimi başka meseleleri düşünmeye zorladım. 17. hücrenin planlarında çizilmiş küçük çember aklıma geldi. Çukurlardaki diğer hücrelerde bulunmayan bir şey olduğunu belirtiyor olabileceği için odanın işaretlenmiş köşesine yürüdüm. Orada bir şey vardı. Belli belirsiz görünüyordu fakat oradaydı. Hatları zor seçilen, yaklaşık elli santim çapında bir çemberdi bu. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çömelip onu inceledim. Bir tarafında ufak bir girinti vardı. Bu şey, kurnazca yerde gizlice yerleştirilmiş bir kapağa benziyordu ve girinti de onun açılacağı yer gibiydi. Hançerimin ucunu oraya sokarak kanırttım. Kapak kolayca yerinden kalktı. Artık parmaklarımı altına sokabileceğim kadar açılmıştı ve bir an sonra kenara kaldırarak altındaki karanlık boşluğu açığa çıkarmıştım. Aşağıda ne vardı? Bu açıklığın amacı neydi?

Öğrenmenin tek yolu vardı. Kendimi iri gövdemin zar zor geçebileceği kadar geniş olan açıklıktan aşağı sarkıttım. Uzun sağ kolumun ucunda asılı dururken ayak parmaklarım sağlam bir yüzeye değdi. Bunun, çukurun zemini olduğunu umarak kendimi aşağı bıraktım.

Şimdi zeminde duruyordum. Üzerimdeki açıklıktan gelen loş ışık sayesinde zifiri karanlıkta devam eden bir koridor gördüm.

Buraya kadar geldikten sonra aramaya devam etmekten başka bir şey yapamazdım. Keşke kapağı yerine geri yerleştirseydim diye düşündüm, bu sayede hücreye birisi girerse zemindeki kapağı fark etmezdi. Sonrasında ise birisi yukarıdaki kapağı kapatırsa insan buradan nasıl çıkabilir diye düşünmeye başladım. Kapak açıkken bir insan zıplayıp açıklığın kenarına tutunabilir ve kendini yukarı çekebilirdi. Ancak kapatılırsa buradan çıkmak mümkün olmazdı.

Bu işte bir terslik vardı. Başka bir yolu olması gerekiyordu. El yordamıyla tutunacak herhangi bir şey için etrafı aramaya başladım ve sonunda buldum. Koridorun sonundaki askıların üzerinde bir sırık duruyordu. Sırığı açıklığın kenarına dayadım, yukarı tırmandım ve kapağı neredeyse tamamen kapattım. Ardından aşağı indim ve sırığı kullanarak kapağı yerine oturttum.

Şimdi el yordamıyla zifiri karanlık koridorda ilerlemeye başlamıştım. Her adımdan önce ayağımla önümdeki zemini yokluyordum ve bir yol ayrımını ya da kesişen bir başka koridoru fark etmeyip, geri dönerken kaybolmamak için iki elimi de koridorun duvarlarında tutuyordum. Geri dönebilirsem tabii... Bu düşünce bir an durmama sebep oldu. Geri dönmeyi başaramazsam Janai'ye ne olurdu? Belki de bu yeni maceraya devam etmemeliydim. Belki geri dönmeliydim. Hayır. Sonuçta Morbus'un çukurlarının altını araştırıyor olmam onun da iyiliği içindi. Burada özgürlüğe açılan bir yol olabilirdi.

Uzun süre ilerlemeye devam ettim. Koridorun zemini düzdü ve herhangi bir yol ayrımı ya da başka bir koridor yoktu. Yol iki defa hafifçe kıvrıldı. Sürekli "artık neredeyse sonuna gelmiş olmalıyım" diye düşünüyordum ancak koridor uzayıp gidiyordu. Duvarlar rutubetleniyor ve koridor artık küf kokuyordu. Nihayet dik bir bayıra denk geldim. Bir an tereddüt ettim ancak uzun sürmedi. Zemin, yaklaşık on beş derecelik bir açıyla aşağı doğru eğimliydi ve tekrar düzlüğe ulaştığımda önceki seviyenin en az 10-15 metre aşağısına inmiş olmalıydım. Duvarlardan ve tavandan nem damlıyordu. Zemin nemden çamur olmuştu. Bu sonu gelmez karanlık tünelde durmadan ilerlemeye devam ettim. Herhalde hiçbir zaman bitmeyecek diye düşünüyordum ama bir yerde sona ermesi gerekiyordu. Acaba bittiği zaman beni ne gibi bir zorlukla

karşılaştıracaktı? Bazen geri dönmeyi değerlendiriyordum fakat bunun tek sebebi Janai'yi ve bana ihtiyacı olduğunu düşünmemdi.

"Hormad!" Hâlâ bana bu şekilde seslenişi kulaklarımda çınlıyordu ve denese bile tamamen gizleyemediği tiksintisini ve küçümsemesini hissedebiliyordum. Fakat Vor Daj'dan bahsederken sesi nasıl da değişiyordu! Bir kez daha kendime duyduğum kıskançlık içimi kapladı ancak mizah anlayışım imdadıma yetişti ve gülmeye başladım. Kahkaham koridorda yankılandı, sesim mezardan geliyor gibi ve tüyler ürperticiydi. Bir daha gülmedim, bu zaten fazlasıyla ürkütücüydü.

Artık koridorun zemini tekrar yukarı çıkıyordu. Tekrar başlangıçtaki seviyeye geldiğimi hissedene kadar yokuş yukarı yürümeye devam ettim ve sonrasında aninden ileride bir ışık gördüm. Daha doğrusu karanlık azalıyordu, kısa bir süre sonra dışarı çıkmıştım. Gece vaktiydi. Ayların ikisi de gökyüzünde değildi. O kasvetli koridorda belki de kilometrelerce yürümüş olduğumu fark ettim. Morbus'un surlarının dışında olmalıydım ama neredeydim?

Birden karşımda bir silüet belirdi ve loş ışıkta bunun bir hormad olduğunu gördüm. "Kimsin sen?" diye sordu. "Ne arıyorsun burada?" dedi ve cevap beklemeden uzun kılıcıyla üzerime doğru geldi.

Anladığım dilden konuşuyordu ve benim de cevabım hazırdı. Kılıcımı çektim ve onunla dövüşmeye başladım. Daha önce karşılaştığım herkesten daha iyi kılıç kullanıyordu. Yalnızca John Carter'ın öğrencilerinin bildiğini düşündüğüm bazı taktikler biliyordu. Bütün taktiklerinden kurtulmanın yolunu bildiğimi fark ettiğinde bağırdı ve bir an sonra gecenin karanlığından iki üç daha kişi koşarak geldi. Liderleri hormad değil, uzun boylu kırmızı bir adamdı. Bana tam saldırmak üzereydi ki onu tanıdım.

"John Carter!" diye bağırdım. "Benim, Vor Daj!"

Anında kılıcını indirdi ve geri çekildi. "Vor Daj!" dedi heyecanla. "İlk atalarım aşkına, nasıl geldin buraya?"

Ras Thavas ve bir başka hormad daha yanımıza geldi ve onlara kısaca 17. hücreyi ve koridora açılan kapağı nasıl bulduğumu anlattım.

"Şimdi siz bana anlatın," dedim, "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Ras Thavas anlatsın," dedi Büyük Komutan.

"Morbus antik bir şehir," dedi usta cerrah. "Şu anda nesli tükenmiş olan insanlar tarafından tarih öncesi çağlarda inşa edildi. Orayı, Toonol'daki yenilgimizden sonra kaçarken keşfettim. Şehri yeniden tasarladım ve onardım ancak bunların çoğunu harika bir şekilde inşa edilmiş eski şehrin temelleri üzerinde yaptım. Hakkında bilmediğim çok şey var. Binaların çoğunun planları vardı, laboratuvar binası da bunlar arasındaydı. Ben de senin gibi 17. hücredeki çemberi fark ettim. Bir anlamı olduğunu düşündüm fakat hiçbir zaman araştırmak için vaktim veya hevesim olmadı. Senin bedenini bir şeyler ters giderse bulunmasın ve yok edilmesin diye saklamamız gerektiğinde 17. hücreyi seçtim ve sonra da orada Morbus'tan 3 kilometre uzaktaki bu adaya açılan tüneli keşfettik.

"Dur-dan ve Il-dur-en senin bedenini 17. hücreye indirdiler ve biz de onları yanımızda getirdik. Onlar benim en iyi hormadlarımdan, zeki ve sadıklar. Morbus'tan kurtulduktan sonra John Carter'ın uçağını bulmak için Büyük Toonol Bataklıkları'nın batı sınırına yol almaya karar verdik. Sonra da Helium'a uçarak Dejah Thoris'i ölümden kurtarmak için oraya zamanında varmayı umuyoruz.

"Bataklıklardan geçeceğimiz uzun yolculuk için bir tekne inşa etmekle meşguldük ama artık neredeyse tamamlandı. Senin için ne yapacağımız konusunda kararsızdık. Seni terk etmek istemiyorduk fakat uçağa yalnızca iki kişi sığacağı için biz geri dönene kadar seni bir yerde bırakmamız gerekiyordu. Morbus'ta, Phundahl'ın ötesindeki tepelerdekine göre daha güvende olurdun."

"Beni düşünmenize gerek yoktu," dedim. "Bizim tek amacımız seni bulmak ve mümkün olduğunca kısa sürede Helium'a götürmekti. Uçak yalnızca iki kişiyi taşımak için tasarlandığından yola çıkarken seni bulduğumuzda sizinle gelemeyeceğimi biliyordum. Bu, Helium'un Prensesi uğruna yalnızca küçücük bir fedakârlık. Büyük Komutan daha sonra benim için birilerini gönderirdi."

"Elbette," dedi Büyük Komutan. "Yine de seni burada bırakma fikri hiç hoşuma gitmiyor fakat başka bir seçeneğim yoktu. Il-dur-en'i sana her şeyi açıklaması için şehre geri göndermeyi planlıyorduk. Dur-dan ise bizimle gelecek. Bataklıklardan kurtulmayı ve uçağa ulaşmayı başarabilirsek Morbus'a geri dönmeyi deneyecek."

"Ne zaman yola çıkmayı düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Tekne yarın tamamlanacak ve karanlık çöker çökmez yola çıkacağız. Geceleri seyahat etmeyi ve gündüz saatleri saklanıp dinlenmeyi planlıyoruz. Çünkü bataklıkları daha iyi bilen Ras Thavas, bataklıklardan gündüz vakti büyük bir askeri birlik olmadan kimsenin geçmesinin mümkün olmadığını söylüyor. Adaların çoğunda yabani kabileler ya da onlardan bile daha vahşi korsanlar ve kanun kaçakları yaşıyor. Büyük Toonol Bataklıkları, bir zamanlar Barsoom'un büyük bir bölümünü kaplayan dev okyanusların son kalıntıları ve orada yaşayan yaratıklar da insanlık kalıntıları."

"Size yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Zaten fazlasıyla fedakârlık yaptın."

"O halde yokluğum fark edilmeden önce şehre geri dönmeliyim. Orada neredeyse sizinkilere denk sorumluluklarım var, efendim."

"Neyi kastediyorsun?" diye sordu.

"Janai," dedim.

"Ne oldu? Onu buldun mu?"

Onlara hakkında hiçbir şey bilmedikleri bütün olup biteni aktardım. Ay-mad'ın Jeddak ve Morbus'un tek yöneticisi olduğunu, benim bir Odwar olduğumu ve laboratuvar binasının kontrolünün bende olduğunu, Janai'nin benim korumam altında olduğunu anlattım.

"Demek laboratuvar binasından sen sorumlusun," dedi Ras Thavas. "Benim yokluğumda durum nasıl?"

"Berbat," dedim. "Senin yokluğunun tek iyi yanı hormadların üretiminin durmuş olması ancak şu anda hormadlardan bile beter olabilecek bir şeyle karşı karşıyayız." Arından ona dört numaralı tank odasında yaşananları anlattım.

Oldukça endişenmiş görünüyordu. "Bu çok fena," dedi. "Ben bundan daima çekiniyordum ve itinayla önlem alıyordum. Dört numaralı tank odasındaki üretimin önünü alamıyorsan mutlaka Morbus'tan kaçmak için gerekli her türlü hazırlığı yap. Kontrol altına alınamazsa sonunda bütün adayı kaplar. Teorik olarak bütün Barsoom'un yüzeyini bile kaplayabilir ve bütün canlıları ezip

geçebilir. O, ölemeyen temel bir yaşam kaynağı ancak kontrol altına alınması gerekiyor. Doğa onu kontrol edebiliyor ancak ben maalesef insanların onu kontrol edemediğini öğrendim. Doğanın kusursuz işleyişine müdahil oldum ve belki de bu benim cezam olacak."

"Peki ama büyümesine nasıl engel olabilirim? Bu felaketin yayılmasını nasıl durdurabilirim?" diye sordum.

Kafa salladı. "Onu durdurabilecek yalnızca tek bir şey, doğaya ait başka bir şey var."

"Nedir o?" diye sordum.

"Ateş," dedi, "Ancak belli ki bunun için artık çok geç."

"Korkarım öyle," dedim.

"Şimdi yapabileceğin tek şey, kendini ve Janai'yi ondan kurtarıp bizim dönmemizi beklemek."

"Morbus'u ele geçirip seni kurtarmak için gerekli büyüklükte bir asker ve gemi gücüyle geri döneceğim," dedi Büyük Komutan.

"O zamana kadar hoşça kalın, efendim," dedim. "Umarım Helium'un Prensesi'nin sağlığına kavuştuğu haberiyle geri dönersiniz."

-XVI-

JEDDAK'IN KONUŞMASI

Karanlık tünelden geri dönerken moralim aşırı bozuktu. Bana kalırsa John Carter ve Ras Thavas'ın bataklıkların batı sınırına canlı ulaşabilmeleri çok düşük bir ihtimaldi. Büyük Komutan hayatını kaybedecek ve biricik prensesim Dejah Thoris de ölmeye mahkûm olacaktı. Artık uğruna yaşayacağım hiçbir şey kalmayacaktı. Bu itici bedene hapsolduğum için Janai'yi de çoktan kaybetmiştim.

Evet, uğruna yaşayacak bir şey vardı: Janai. Hiç değilse hayatımı onu korumaya adayabilirdim. Belki bir gün onun için Morbus'tan kaçış planı yapabilirdim. Artık bu tüneli keşfetmiş olduğum için bu konuda biraz daha ümitliydim.

Sonunda 17. hücreye varmıştım. Zavallı cesedime bir kez daha özlem ve hayranlıkla baktım. Beynim bir daha asla onu kontrol edemeyecek miydi? Bu sorunun cevabını düşünmek bile istemiyordum, ayaklarım geri geri giderek hücreyi terk edip üst kata çıktım. Çalışma odasına yaklaştığımda Tun Gan'la karşılaştım.

"Çok şükür geri döndün," dedi rahatladığını belli ederek.

"Neden? Sorun nedir? Başka bir aksilik mi yaşandı?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı, "çünkü neredeydin ve ne yapıyordun bilmiyorum. Takip edilmediğinden veya birinin seni görmediğinden emin misin?"

"Beni kimse görmedi," dedim, "Görselerdi bile bir şey fark etmezdi. Yalnızca çukurları inceliyordum." Kimsenin sadakatine güvenme riskini almayacaktım. "Bunu neden soruyorsun?"

"Ay-mad'ın casusları tetikte," dedi. "Bir kısmını biliyorum ve bazı kişilerden de şüpheleniyorum. Seni gözetlemesi için yeni birilerini gönderdiğini düşünüyorum. Kadın onunla kalıp Morbus'un Jeddara'sı olmaktansa seni seçtiği için çok sinirli diyorlar."

"Beni arıyor olduklarını mı söylüyorsun?" diye sordum.

"Evet, hem de her yerde. Kadının dairesine bile baktılar."

"O iyi mi? Onu götürmediler değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Kesin olarak bilmiyor musun?"

"Hayır."

Kalbim sıkıştı. Başıma bu da gelmiş olabilir miydi? Aceleyle Janai'nin dairesine gittim ve Tun Gan da bana eşlik etti. O da en az benim kadar endişeli görünüyordu. Belki de iyi biriydi. Öyle olmasını umuyordum çünkü Ay-mad, Janai'yi benden almayı planlıyorsa bulabileceğim bütün sadık dostlara ihtiyacım olacaktı.

Kapıdaki muhafız beni tanıdığında girmemize müsaade etmek için kenara çekildi. İlk anda Janai'yi göremedim. Bana sırtı dönük bir şekilde oturmuş pencereden dışarıya bakıyordu. Ona adıyla seslendiğimde ayağa kalkıp bana doğru döndü. Beni görmekten memnun görünüyordu ancak Tun Gan'ı fark ettiğinde gözleri korkuyla büyüdü ve geri çekildi.

"Bu adamın burada ne işi var?" diye sordu.

"O benim subaylarımdan biri," dedim. "Ne yaptı? Ben yokken sana zarar vermeye mi kalktı?"

"Onun kim olduğundan haberin yok mu?" diye sordu.

"Var tabii, adı Tun Gan. Kendisi başarılı bir subay."

"Bu adam Amhorlu suikastçı Gantun Gur," dedi. "O, benim babamı katletti."

Düştüğü anlaşılır yanılgıyı hemen fark ettim. "Bu Gantun Gur'un yalnızca bedeni," dedim. "Beyni yakıldı. Artık kafasındaki beyin bir dosta ait."

"Ah," dedi rahatlayarak. "Yine Ras Thavas'ın işleri. Affedersin Tun Gan, haberim yoktu."

"Bana, bedeni artık benim olan adamdan bahset," dedi Tun Gan.

"Kötülüğüyle ün salmış Amhorlu bir suikastçıydı ve genelde Prens Jal Had'a hizmet ederdi. Jal Had, beni istiyordu ancak babam beni ona vermeyi kabul etmedi. Onun karısı olmaktansa ölmeyi yeğleyeceğimi biliyordu. Bunun üzerine Jal Had, babamı öldürüp beni kaçırması için Gantun Gur'u tuttu. Kaçmayı başardım ve babamın

arkadaşlarının olduğu Ptarth'a doğru yola koyuldum. Gantun Gar, peşime düştü. Yanında, hepsi Suikastçılar Loncası'na üye suikastçılardan oluşan güçlü bir ekip vardı. Bize yetiştiler ve yurdumdan kaçarken benimle gelen sadık hizmetçilerin oluşturduğu küçük grubumuza saldırdılar. Onlar savaşmaya devam ederken gece çöktü ve grubum dağıldı. Bir daha onları hiç görmedim, iki gün sonra da hormadlar tarafından ele geçirildim. Daha sonra Gantun Gur da bir başka hormad grubu tarafından ele geçirilmiş olmalı."

"Bir daha asla ondan korkmana gerek yok," dedim.

"Yine de karşımda gördüğüm kişinin o olmadığını bilmek çok tuhaf."

"Morbus'ta çok fazla tuhaf şey var," dedim. "Gördüğün herkes kendi bedenlerine veya beyinlerine sahip değil."

Gerçekten tuhaftı. Karşımda duran Tun Gan, Gantun Gur'un bedenindeki Tor-dur-bar'dı, ben ise Tor-dur-bar'ın bedeninde Vor Daj'ın beyniydim. Hakikati bilseydi Janai'nin tepkisi ne oldurdu merak ettim. Vor Daj'ı seviyorsa ona her şeyi anlatmam gerekirdi çünkü gerçeği bilmesi onun için daha iyi olurdu. Ancak sevmiyorsa -zira sevebileceğine inanmak için ortada bir sebep yoktu- şu anki halim onu öylesine tiksindirebilirdi ki, bedenimi geri elde edebilsem bile beni asla sevmezdi.

Ona neden Tun Gan'la birlikte dairesine geldiğimizi ve kuşkusuz etrafı Ay-mad'ın casuslarıyla sarılı olduğu için tüm hareketlerine ve dediklerine çok dikkat etmesi gerektiğini açıkladım.

Bir müddet bana düşünceli bir şekilde baktı ve sonra dedi ki, "Bana çok iyi davranıyorsun. Sen benim tek dostumsun. Keşke beni görmeye daha sık gelsen. Gelmek için açıklamalar ya da bahaneler üretmene gerek yok. Bu sefer bana Vor Daj'dan haber getirdin mi?"

İlk söyledikleri beni çok mutlu etmişti fakat son cümlesini duyduğumda yine o anlaşılmaz kıskançlık beni ele geçirdi. Tor-dur-bar'ın bedeni Vor Daj'ın beyniyle ikincinin kimliğini yutacak kadar bütünleşiyor olabilir miydi? Janai'ye bir hormad olarak mı âşık oluyordum? Eğer hal böyleyse sonuç ne olurdu? Janai Vor Daj'ın bedenini Tor-dur-bar'ınkinden daha çok seviyor diye nefret

ve korkudan gözüm dönüp onun bedenini yok etmem mümkün olabilir miydi? Bu fikir gerçekdışıydı fakat durumun şartları da öyleydi.

"Vor Daj'dan hiçbir haber getirmedim," dedim, "çünkü ortadan kayboldu. Dotar Sojat'a ve Ras Thavas'a ne olduğunu bilsek belki Vor Daj'a ne olduğunu da bilebilirdik."

"Vor Daj'ın nerede olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?" diye sordu. "Tor-dur-bar, bütün bunlar çok acayip. Sana güvenmek istiyorum fakat yanıma geldiğin ilk andan beri Vor Daj konusunda çok kaçamak cevaplar veriyorsun. Onu görmeme engel olmaya çalıştığını hissediyorum. Neden?"

"Yanılıyorsun," dedim. "Bana güvenmen gerekecek, Janai, Mümkün olduğunda Vor Daj'ı ve seni tekrar bir araya getireceğim. Sadece bu kadarını söyleyebilirim. Peki sen Vor Daj'ı görmek için neden sabırsızlanıyorsun?"

Onu şaşırtarak Vor Daj'a olan hislerine dair ipucu niteliğinde bir şey söylemesini sağlayabileceğimi düşünmüştüm. Ona ilgi duyduğunu belli etmesini istiyor muydum yoksa bundan çekiniyor muydum emin değildim. İkili kişiliğimin bütün tepkileri çok karışıktı. Attığım yemi yutmamıştı. Cevabı hiçbir şey ele vermiyordu.

"Kaçmama yardım edeceğine söz verdi," dedi. Hepsi buydu. Vor Daj'a olan ilgisi tamamen kendi menfaati içindi. Yine de bu hiç ilgi duymamasından iyiydi. Bunun üzerine, aşk insanı ahmak durumuna düşürüyor diye düşünüyordum; ta ki benim Janai'ye olan ilgimin de tamamen bencilce olabileceğini fark edene kadar. O özgürlük istiyordu, ben ise onu istiyordum. Asıl soru şuydu: Onu kaybedeceğimi bilsem bile özgür olabilmesi için her şeyi, hatta canımı bile feda eder miydim? Edeceğimi biliyordum, belki de bu yüzden sevgim tamamen bencilce değildi. Öyle olmadığını düşünmek istiyordum.

Konuşurken iki hormad hizmetçinin bizi dikkatlice dinlediğini fark ettim, giderek yanımıza sokuluyor ve belli ki konuşmamıza kulak misafiri olmaya çalışıyorlardı. Ay-mad'ın casusları olduklarından hiç şüphem yoktu ancak kendilerini neredeyse zararsız olacak kadar ele veriyorlardı. Kısık sesle Janai'yi onlara karşı uyardım ve ardından da onlar bizi duyabilecek mesafeye geldiklerinde

şöyle dedim, "Hayır, boşuna nefesini tüketme. Dairenden çıkmana izin vermeyeceğim, bana bunu bir daha sorma. Burada çok daha güvendesin. Bildiğin üzere artık bana aitsin ve seni tehdit eden ya da sana zarar vermeye kalkan herkesi öldürmeye hakkım var. Gerekirse bunu yaparım." Bunları casuslar duysun diye söylüyordum.

Tun Gan'ı da yanıma alıp Janai'nin yanından ayrıldım. Çalışma odasına geri döndükten sonra bir karar aldım. Kendimi ve Janai'yi sadık takipçilerle çevrelemeliydim ama bunu denemek için bazı riskleri göze almalıydım. Tun Gan'ın ağzını yokladım. Sahip olduğu her şeyi Vor Daj'a ve Ras Thavas'a borçlu olduğunu, onlar da benim dostum olduğu için elinden gelen her şekilde bana hizmet edeceğini söyledi. Jedlerin hiçbirine karşı sevgi beslemiyordu.

Sonraki iki gün Sytor, Pandar, Gan Had ve Teeaytan-ov'la konuştum ve onlara güvenebileceğime ikna oldum. Teeaytan-ov hariç herkesin laboratuvar binasına transfer edilmesini sağladım. Dört numaralı tank odasından taşan o korkunç şeyin yayılmasını durdurmaya çalışmak için daha fazla subaya ihtiyaç vardı. Teeaytan-ov ise bana, sarayda casusluk yaparak hizmet edecekti. Sytor, Büyük Komutan'ı ve beni ele geçiren hormadlara liderlik eden subaydı. Onu oldukça sevmiştim ve uzun uzadıya sohbet ettikten sonra kendi beynine sahip normal bir kırmızı adam olduğundan emin olmuştum. Çünkü dış dünyadaki yerler ve olaylar hakkında hiçbir hormadın olamayacağı kadar bilgiliydi. Dusarlıydı ve Morbus'tan kurtulup kendi ülkesine dönmek için can atıyordu.

Pandar, Phundahllı; Gan Had ise Toonollu adamdı. Beraber tutsak edildiğimiz için onları biraz tanıyordum. İkisi de gerçekten Vor Daj ve Dotar Sojat için çalışıyorsam bana memnuniyetle yardım edeceklerinin güvencesini verdiler.

Elbette bütün bu adamlar benim yalnızca bir hormad olduğumu düşünüyorlardı, yine de rütbem sayesinde nüfuzlu ve önemli biri olduğuma inanıyorlardı. Onlara Ras Thavas geri döner dönmez bir kırmızı adam bedenine sahip olacağıma söz verildiğini ve sonrasında da Morbus'u terk etmek istediğimi anlattım.

Dört numaralı odada büyüyen doku, artık avlunun neredeyse tamamını kaplamıştı. Oraya bakan bütün pencere ve kapılara binaya giremesin diye sağlamca set çektirmiştim. Ancak kısa bir süre

sonra binanın üstüne kadar tırmanıp çatıları aşarak sonunda şehrin sokaklarına taşma tehlikesi vardı. Yeni hormadların üretilmesi tamamen durmuştu ve dört numaralı odada yaşananlar tekrarlanmasın diye bütün tankları boşaltmıştım. Bunu yapmak için kültür tankı olan bütün binaları gezmem gerekmişti, gerçekten çok fazla bina vardı. Bu binalardan birinden dönerken Ay-mad'ın huzuruna çağırıldığım haberi geldi.

Saraya girerken Teeaytan-ov yanıma geldi. "Dikkatli ol," diye beni uyardı. "Bir şeyler dönüyor. Ne olduğunu bilmiyorum fakat Aymad'ın hizmetçilerinden biri durmadan sen ve o kadın hakkında söylendiğini anlattı. Başına iş açmak istemiyorsan kadını ona geri versen iyi edersin. Aksi takdirde seni öldürtüp her halükârda kadını alabilir. Hiçbir kadın buna değmez."

Teşekkür ettim ve Ay-mad'ın bütün üst düzey subaylarının tahtın önünde toplanmış olduğu kabul salonuna gittim. Diğer subayların arasında yerimi alırken Jeddak beni asık bir suratla karşıladı. Aralarında kırmızı adam bedeni olmayan tek kişi bendim. Kaç tanesinin hormad beyni olduğunu bilmem mümkün değildi fakat Morbus'a geldiğimden beri duyduklarımdan yola çıkarak çoğuna hormad beyni nakledildiğini tahmin ediyordum. Çirkin hormad suratımın ardında bir Helium soylusu ve Barsoom'un Büyük Komutanı'nın güvenilir bir yardımcısının beyni olduğunu bilseler hepsi, en çok da Ay-mad hayret ederdi.

Ay-mad parmağıyla beni işaret etti. "Sana güvenmiştim," dedi. "Seni laboratuvarların başına geçirdim ama sen ne yaptın? Asker üretimi kesildi."

"Ben Ras Thavas değilim," diye hatırlattım.

"Dört numaralı odadaki faciaya göz yumdun. Şimdi hepimiz için tehdit oluşturuyor."

Araya girdim. "Size bir kez daha hatırlatırım, Mars Dehası ben değilim."

Bana kulak asmadan konuşmasını sürdürdü. "Bu olaylar dünyayı fethetme planlarımızın suya düşmesine sebep olmak üzere olduğundan, yeterli askeri gücümüz olmadan seferimize bir an önce başlamak zorundayız. Laboratuvarda başarısız oldun, seni oradaki

görevinden alıyorum. Ancak sana kendini affettirmek için bir şans daha vereceğim. Şimdiki niyetim bir an evvel Phundahl'ı fethetmek ve böylece askerlerimizi Toonol'a taşıyabilmek için bir donanma elde etmek. Toonol'un fethi de daha fazla gemi edinerek başka şehirleri ele geçirmeye devam etmemizi sağlayacak. Seni Phundahl'a doğru çıkılacak seferin komutanı yapıyorum. Şehri almak büyük bir ordu gerektirmeyecek. Beş yüz malagorumuz var. Günde iki kez git gel yapabilirler. Bu da Phundahl yakınlarındaki bir noktaya günde bin asker nakledebileceğin anlamına geliyor. Hatta kuşlar ikişer asker taşıyabilirse bunun iki katı kadar. Aynı yöntemle bin askeri şehrin içine sokup birliklerinin geri kalanına şehrin kapılarını açmalarını sağlayabilirsin. Öncelikle, askerlerine yemek tedarik edecek tankları ve kültür ortamlarını taşıyacaksın. Saldırını yirmi bin askerle gerçekleştirebilirsin. Ben de sefer bitene kadar sana her gün iki bin asker göndermeye devam edeceğim çünkü mücadelende çok fazla asker kaybedeceksin. Bir an evvel laboratuvardaki daireleri boşaltıp benim sana ve beraberindekilere sarayda ayıracağım odalara taşınıyorsun."

110- Ne yapmaya çalıştığını hemen anlamıştım. Janai'nin saraya yerleştirilmesini sağlayacak sonra da beni Phundahl'a sefere gönderecekti.

"Hemen saraya taşınıp vakit kaybetmeden birliklerini nakletmeye başla. Diyeceklerim bu kadar."

-XVII-

BİZDEN ASLA KURTULAMAYACAKSIN

Şimdi çözümü yok gibi görünen bir sorunla karşı karşıyaydım. Kendi bedenime kavuşabilmiş olsaydım Janai'yle birlikte tünelden kaçarak John Carter ve Ras Thavas'ın saklandığı adaya gidebilir ve geri dönmelerini bekleyebilirdim. Ancak bedenimi terk edemezdim ve dünyaya bir hormad olarak çıkmayı göze alamazdım. Ayrıca, burada kalıp Ay-mad'ın dünyayı fethetme planlarını engellemenin bir kırmızı adam olarak vazifem olduğunu hissediyordum. Başımıza gelenleri anlatmak için Janai'nin dairesine giderken moralim dibe vurmuştu, daha fazla bozulamazdı.

Laboratuvar binasındaki bir koridordan geçerken Tun Gan'a rastladım, son derece endişeli görünüyordu. "Dört numaralı tank odasındaki kitle, çatının bir yerine kadar ulaştı ve binanın yan tarafından sokağa doğru taşıyor," dedi. "Büyümesi bir anda hızlanmış gibi görünüyor ve eğer durdurulmazsa bütün şehri kaplaması an meselesi."

"Hatta bütün adayı," dedim, "Ancak bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Ay-mad, beni laboratuvardaki görevimden aldı. Artık sorumluluk yerime gelecek kişiye ait."

"Peki kendimizi kurtarmak için ne yapabiliriz?" diye sordu Tun Gan. "Eğer büyümesi durdurulmazsa hepimizin sonu gelecek. Şimdiden onu yok etmeyi denemek için gönderilen birkaç askeri yakalayıp yuttu. Kitleden uzanan eller onları yakaladı, kafalar da yedi. Sonunda o şey hepimizi yutacak."

Evet, kendimizi kurtarmak için ne yapabilirdik? Daha önce sadece Janai'yi ve benim iki kişiliğimi düşünüyordum fakat artık aklımda başkaları da vardı: Pandar, Gan Had, Sytor ve hatta bir hormadın beynine sahip Amhorlu suikastçı Tun Gan. Bu adamlar haricinde Morbus'ta arkadaş diyebileceğim hiçkimse yoktu. Elbette bir de

zavallı Teeayton-ov vardı. Bana iyi bir dost olmuştu. Hepsini kurtarmak zorundaydım.

"Tun Gan," dedim, "Kaçmak istiyor musun?"

"Tabii ki."

"Morbus'tan kaçmana yardımcı olursam bir hormad olduğunu unutup bana sadık bir şekilde hizmet edeceğine yemin ediyor musun?"

"Ben artık bir hormad değilim," dedi. "Kırmızı bir adamım ve bu şehrin sokaklarına dökülen felaketin pençesinden kurtulmama yardım edersen sana sadakatle hizmet edeceğim."

"Peki o halde. Hemen Pandar, Gan Had, Sytor ve Teeaytan-ov'un yanına gidip onlara Janai'nin dairesine gelmelerini söyle. Kimseye bir şey belli etmemeleri konusunda onları uyar. Onlara anlattıklarını kimsecikler duymamalı. Acele et, Tun Gan!"

Vakit kaybetmeden Janai'ni dairesine gittim, beni gördüğüne sevinmiş görünüyordu. Ona Ay-mad'ın saraya taşınmamız konusundaki emirlerini anlattım. Bizi dinlemesini istediğim iki hizmetçinin konuştuklarımızı duyduğuna inanıyordum, onlara bir an önce hanımlarının eşyalarını toplamalarını söyledim. Bu sayede Janai'yle baş başa konuşabilmek için fırsatım oldu. Ona Ay-mad'ın emrinin neye alamet olduğunu ama kaçabilmemiz için küçük bir umut sunan bir planım olduğunu anlattım.

"Her riski göze alırım," dedi. "Sen uzaklara gönderildikten sonra Ay-mad'ın sarayında kalamam. Morbus'ta güvenebileceğim tek kişi, yegâne dostum sensin. Gerçi neden bana arkadaşça davrandığını bile bilmiyorum."

"Çünkü Vor Daj benim arkadaşım ve seni seviyor," dedim. Kendi bedenimde olsam ona itiraf etmeye cesaret edemeyeceğim sevdamı bu şekilde ilan ettiğim için bir korkak gibi hissediyordum. Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman olmuştum. Vor Daj'ın sevgisini hor görürse ne olurdu? Kendini ifade etmek için burada olamazdı ve onun yerine bunu çirkin bir hormadın yapması kesinlikle mümkün değildi. Cevabını beklerken nefesimi tuttum.

Kısa süreli sessizliğin ardından "Neden Vor Daj'ın beni sevdiğini düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bana kalırsa bu gayet aşikâr. Sevmediği bir kadının kaderi için bu kadar endişeli olmazdı."

"Muhtemelen yanılıyorsun. Vor Daj, Morbus'ta tutsak olan her kadın için endişelenirdi. Aramızda nasıl sevgi olabilir ki? Birbirimizi neredeyse tanımıyoruz bile, yalnızca birkaç kelime konuştuk."

Tam bu konu üzerinde tartışmaya devam edecekken Pandar, Gan Had ve Sytor'un yanımıza gelmesiyle konuşmamız yarıda kaldı. Janai'nin Vor Doj'a olan duyguları konusunda hâlâ önceki kadar kararsızdım. Bu üç kişi laboratuvar binasında çalıştığı için Tun Gan onları çabucak bulmuştu. Onları, beni beklemeleri için çalışma odama gönderdim çünkü Ay-mad'ın casusları tarafından duyulabileceğimiz bir yerde konuşmak istemiyordum.

Birkaç dakika sonra Tun Gan, yanında Teeaytan-ov ile birlikte döndü. Böylece bana sadık bir şekilde yardım edeceğini umduğum herkes bir araya gelmişti. Bu esnada hizmetçiler Janai'nin eşyalarını toplamıştı, eşyaları saraydaki yeni dairelerimize götürmelerini emrederek onları başımızdan savdım.

Hizmetçiler gider gitmez Janai, Tun Gan ve Teeayton-ov ile beraber çalışma odama gittim. Grubumuzun diğer üyeleri burada bizi bekliyordu. Şimdi hepimiz bir aradaydık, onlara Morbus'tan kaçmayı planladığımı anlattım ve her birine bana eşlik etmek istiyorlar mı diye sordum. Herkes bunu kesinlikle istediğini söyledi fakat Sytor bir kaygısını dile getirdi. Muhtemelen hepsi kaçmanın mümkün olup olmadığını merak ediyor, aynı kaygıyı taşıyordu.

"Planın nedir?" diye sordu.

"Yer altından geçerek Morbus'un uzağındaki bir adaya açılan bir koridor keşfettim," dedim. "Şehirden kaybolduklarında Dotar Sojat'ın ve Ras Thavas'ın gittiği ada bu. Şu anda Helium'a doğru yola koyuldular. Dotar Sojat'ın, beni Morbus'tan kurtarmak için gerekli birliklerden ve savaş gemilerinden oluşan bir donanmayla geri döneceğinden emin olabilirsiniz."

Teeayton-ov kuşkulanmış duruyordu. "Dotar Sojat, Morbuslu bir hormadı neden kurtarmak ister ki?" diye sordu.

"Ayrıca," dedi Sytor, "fakir bir Panthan olan Dotar Sojat'ın, Toonol Bataklıkları'na savaş gemilerinden oluşan bir donanma göndermesi için Helium'un Jeaddak'ını ikna etmesi nasıl mümkün olabilir?"

"Bu fikrin inanılmaz göründüğünü kabul ediyorum," diye cevapladım, "Çünkü bütün gerçekleri bilmiyorsunuz fakat bazı sebeplerden dolayı bütün bunları şu anda açıklamak istemiyorum. Yine de bir konuda içinizi rahatlatabilirim. Dotar Sojat'ın Helium'dan bir donanma getirebileceği konusunda. Dotar Sojat aslında Mars'ın Büyük Komutan'ı John Carter."

Bu açıklamam onları hayrete düşürmüştü ancak John Carter'ın Morbus'a niçin geldiğini anlattığımda bana inandılar. Yine de Teeaytan-ov, Büyük Komutan'ın bir hormadı kurtarmak için neden ta Helium'dan dev bir donanma göndereceğini anlamakta zorluk çekiyordu.

Bütün bunları anlatarak hata yaptığımı anlamıştım ancak bazen iki kimliğimi ayrı tutmak zor oluyordu. Benim gözümde, ben daima Helium İmparatorluğu'nda asil bir soylu olan Vor Daj'dım. Onlar içinse Morbuslu bir hormad olan Tor-dur-bar'dım.

"Sanırım," dedim açıklamaya çalışarak, "Beni kurtarmak için geri dönecek derken kendi önemimi biraz abarttım. Vor Daj için geri dönecek ancak hem o hem de Vor Daj arkadaşım olduğu için beni de kurtaracak."

"Sana bizi kurtaracağını düşündüren ne?" diye sordu Phundahllı Pandar.

"Vor Daj'ın ondan kurtarmasını istediği herkesi kurtaracak ki bu da benim ona önerdiğim kişiler anlamına geliyor çünkü Vor Daj benim dostum."

"Tamam da Vor Daj ortadan kayboldu," dedi Toonollu Gan Had. "Kimse başına ne geldiğini bilmiyor. Öldüğü düşünülüyor."

"Bana bunu söylememiştin, Tor-dur-bar," dedi Janai hayretle. Sytor'a döndü.

"Belki bütün bunlar, bu hormadın bir sebepten bizi kontrol etmek için oynadığı bir oyun."

"Sana onun ortadan kaybolduğunu söylemiştim, Janai," dedim.

"Herkesin onun öldüğünü düşündüğünü söylemedin. Hem onun nerede olduğunu bilmediğini hem de John Carter'ın onun için geri döneceğini söylüyorsun. Hangi birine inanayım?"

"Hayatta kalmak ve buradan kaçmak istiyorsanız bana inanmanız gerekecek," dedim sinirle. "Birkaç dakika içerisinde Vor Daj'ı göreceksin. O zaman neden seni görmeye gelemediğini anlarsın." Ay-mad bir şeylerden şüphelenmeden önce aceleyle harekete geçmemiz gerektiği halde ardı ardına şüphelerini dillendirerek sabrımı zorlamaya başlıyorlardı.

"Hangi dediğine inanacağımı bilmiyorum," dedi Janai. "Vor Daj'ın nerede olduğunu bilmiyorsun ama birkaç dakika sonra onu göreceğimizi söylüyorsun."

"Bir müddet nerede olduğunu bilmiyordum. Onu bulduğumda ise onun yardımını beklediğin için sana gerçeği söylememek daha nazik geldi. Vor Daj'ın sana yardım edebilecek durumda değil. Yalnızca ben yardım edebilirim. Maalesef kaçış planımı gerçekleştirebilmek için Vor Daj'a ne olduğunu öğrenmen gerekecek. Şimdi, yeterince boşuna zaman harcadık. Ben gidiyorum ve sen de benimle geliyorsun. Sana yardım etmeyi Vor Daj'a borçluyum. Geri kalanınız ne isterseniz onu yapabilirsiniz."

"Seninle geleceğim," dedi Pandar. "Başka bir yerde buradakinden daha beter halde olamayız."

Hepsi bana eşlik etmeye karar verdi, Sytor ise biraz gönülsüzce kabul etti. Janai'nin yanına gitti ve ona bir şeyler fısıldadı.

Teeaytan-ov'u yanıma alarak küçük laboratuvara gittim ve beynimi kendi bedenime nakletmek için gerekli olacak bütün aletleri topladım. Bunları ona verdim ve ardından motoru ve bütün bağlantıları söktüm çünkü bu motor olmadan kanımın kendi damarlarıma geri pompalanması mümkün değildi. Bütün bunlar bizi biraz oyladı ancak nihayet yola çıkmaya hazırdık.

Şüphe uyandırmamamızın ya fark edilmememizin imkânsız olduğundan neredeyse emindim. Tek ümidim kimse bizi yakalayamadan 3-17'ye ulaşabilmekti. İki hormad, dört kırmızı adam ve Janai'den oluşan gruba ek olarak Teeayton-ov ile benim taşıdığımız yüklerden oluşan manzara anında dikkat çekti. Hem

de bunu fark eden önemsiz biri de değil, laboratuvar binasının yeni amiriydi.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu. "O ekipmanlarla ne yapacaksınız?"

"Onları güvende olmaları için çukurlara koyacağım," dedim. "Ras Thavas geri dönerse bunlara ihtiyacı olacak."

"Oldukları yerde gayet güvendeler," diye cevapladı. "Artık yetki bende ve taşınmaları gerektiğini düşünürsem buna ben karar veririm. Onları alığınız yere geri götürün."

"Ne zamandan beri bir Dwar, bir Odwar'a emir veriyor?" diye sordum. "Çekil önümden!" Sonra da yoldaşlarımla birlikte çukurlara inen rampaya doğru yürümeye devam ettim.

"Durun!" dedi öfkeyle. "Ay-mad'ın emri olmadan, o ekipmanlar ve kızla birlikte hiçbir yere gitmiyorsunuz. Senin emirlerin kızı çukurlara değil, saraya götürmek; bana bizzat Ay-mad tarafından verilen görev ise onun emirlerine itaat ettiğinden emin olmak." Ardından, sesini yükselterek yardım için seslenmeye başladı. Kısa sürede askerlerle kuşatılacağımızı biliyordum, bu yüzden yoldaşlarımı aceleyle çukurlara doğru yönlendirdim.

Uzun, kıvrımlı rampadan tam anlamıyla koşarak inerken hemen arkamızdan gelen laboratuvar binası amiri yardım için durmadan bağırıyordu. Sonunda, peşimizden gelmeye başlayan askerlerin bağırışlarını duyduk.

-XVIII-

İHANET ADASI

Artık bütün planım başarısız olmaya mahkûm görünüyordu çünkü 3-17'ye ulaşmayı başarsak bile oraya girip kaçış yolumuzu belli etmeye cüret edemezdim. Öte yandan, buraya kadar gelmiştik ve artık geri dönüşü yoktu. Sorunumuzun tek bir çözümü vardı: Aymad'a haber verecek hiçbir şahit kalmamalıydı.

Çukurlara varmıştık ve ana koridorda ilerliyorduk. Amir, adımlarımızı güvenli bir mesafe geriden takip ediyordu. Askerlerin bağrışmasından hâlâ peşimizde oldukları anlaşılıyordu. Tun Gan'a yanıma gelmesi için seslenip alçak bir sesle talimat verdim. Bunun üzerine yanımdan ayrılıp kısa bir süre Teeaytan-ov ve Pandar'la konuştu, sonra da bu üçü yandaki bir koridora saptı. Amir, bir an için tereddüde düştü ancak onları takip etmedi. Niyeti Janai'yle benim izimi kaybetmemekti, bu yüzden peşimizden gelmeye devam etti. Önümüzdeki bir diğer kesişen koridorda grubun geri kalanını sağa götürdüm, hemen durup yükümü bir kenara koydum.

"Onlarla burada buluşacağız," dedim. "Sadece bir şeyi unutmayın: Eğer kaçmak ve hayatta kalmak istiyorsak bizi takip edenlerden hiçbiri, başkalarını peşimizden yollamak için canlı kalamaz."

Sytor ve Gan Had yanımda yerlerini aldılar. Janai birkaç adım arkamızdaydı. Amir, askerlerini beklemek için kılıçlarımızın ulaşamayacağı bir mesafede durdu. Hiçbirimizde tabanca yoktu çünkü patlayıcı üretmek için gerekli malzemeler ya Toonol Bataklıkları'nda bulunmuyordu ya da henüz keşfedilmemişlerdi. Üzerimizde yalnızca uzun ve kısa kılıçlarımızla hançerlerimiz vardı.

Askerlerin bize yetişmesi fazla beklememiz gerekmedi. Toplam dokuz kişilerdi ve hepsi hormaddı. Amirin, kırmızı adam bedeni ve hormad beyni vardı. Kurnaz ve acımasızdı ancak fiziksel

mücadele için cesareti yoktu. Askerlerini durdurdu, on kişi karşımızda dizilmişti.

"Akıllıysanız teslim olun ve benimle gelin," dedi. "Hiç şansınız yok. Onumuza karşı yalnızca üç kişisiniz. Sorun çıkarmadan bizimle gelirseniz Ay-mad'a bundan bahsetmeyeceğim."

Kaygılı olduğunu ve savaşmaktan kaçınmak istediğini görebiliyordum ancak kaçmak için tek çaremiz buydu. Ay-mad'ın sarayına gitmek Janai'nin ve benim sonumuz olurdu. Biraz zaman kazanmak için teklifini değerlendiriyormuş numarası yaptım. Çok beklemem gerekmeden Tun Gan, Pandar ve Teeaytan-ov'un amire ve birliğine arkadan sessizce yaklaştıklarını gördüm.

"Şimdi!" diye bağırdım ve bu, arkalarındaki üçlünün haykırarak hepsinin aynı anda arkasını dönmesine sebep oldu. Ardından Sytor, Gan Had ve ben kılıçlarımızı çekip üzerlerine atıldık. Sayıca bizden üstün olmalarına rağmen hiç şansları yoktu. Sürpriz saldırımız onları hazırlıksız yakaladı. Ancak en büyük avantajlarımız, benim insanüstü gücüm ve kılıç kullanan kolumun uzunluğuydu. Yine de kısa süre içerisinde kapana kısılmış sıçanlar gibi canlarını kurtarmak için savaştıklarını anladılar ve amansızca dövüştüler.

Zavallı Teeaytan-ov'un ayrılmış bir kafatasıyla yere yığıldığını gördüm. Pandar da yaralanmış olmasına rağmen bir rakibini alt etmeyi başarmıştı. Tun Gan ise iki kişinin hakkından geldi. Sytor, beni hem şaşırtıp hem de hayal kırıklığına uğratarak geride durdu ve kendini riske atmadı. Yine de ona ihtiyacımız yoktu. Uzun kılıcım birer birer kafataslarını başlarının tepesinden çenelerine kadar yardı. Geri kalan tek düşman, kısa süren çarpışma boyunca olaya mümkün olduğunca az dahil olan amirdi. Biraz sonra çığlık atarak kaçmaya çalıştı ancak Tun Gan önünü kesti. Çelikler bir anlığına çarpıştı, acı bir inleme duyuldu ve Tun Gan laboratuvar binasının amirinin kalbinden geçirdiği kılıcındaki kanı, yenik düşmüş düşmanının saçıyla sildi.

Koridor; korkunç, kana bulanmış, beyinsiz bedenlerin saçıldığı bir savaş meydanıydı. Ardından yaşananları anmaktan nefret ediyorum ancak güvenli bir şekilde yola devam etmeden önce hepsini yok ettiğimizden emin olmak zorundaydık, özellikle de beyinlerini.

Tun Gan'a, Teeaytan-ov'a emanet ettiğim eşyaları taşımasını söyledikten sonra motoru yerden aldım ve onları 3-17'ye doğru götürdüm. Sytor'un, Janai'ye yakın yürüyüp onunla kısık sesle bir şeyler konuştuğunu fark ettim ancak o anda zihnim başka meselelerle bunun altında özel bir önem arayamayacak kadar meşguldü. Şu ana kadar başarılı olmuştuk. Gelecekte bizi nelerin beklediğini kim bilebilirdi? Adada yaşamımızı idame ettirmek için ne tür imkânlar vardı bilmiyordum. Ayrıca, John Carter beni kurtarmak için geri dönmeyi başaramazsa Morbus'un yakınlarından ve Büyük Toonol Bataklıkları'ndan nasıl kurtulabileceğimize dair de net bir planım yoktu. Geri dönmesine yalnızca ölmesinin engel olabileceğinden emindim ve görkemli Büyük Komutan'ın ölebileceğini hayal bile edemiyordum. Birçok kişi gibi ölümsüz olduğuna inanıyordum. Peki ama yanında Ras Thavas olmadan geri dönerse ne olurdu? Bunu düşününce yüreğim korkuyla doldu. Bu kehanet gerçekleşirse bana kendimi yok etmekten başka bir seçenek kalmıyordu. Janai'yi sonsuza dek yitirmektense ölmeyi tercih ederdim. 3-17'nin kapısına ulaştığımızda aklımda bunlar geçiyordu. Kapıyı açıp grubumu aceleyle odaya soktum.

Janai, Vor Daj'ın bedeninin soğuk ersite masada yattığını gördüğünde dehşet dolu bir nida atıp hiddetle bana döndü. "Bana yalan söyledin, Tor-dur-bar," dedi kendini fısıldamaya zorlayarak. "Bunca zamandır, Vor Daj'ın ölü olduğunu biliyordun. Neden bana böyle eziyet ettin?"

"Vor Daj, ölü değil," dedim. "Sadece, onu hayata döndürmek için Ras Thavas'ın geri dönmesini bekliyor."

"Bana neden söylemedin?" diye sordu.

"Vor Daj'ın bedeninin nerede gizli olduğunu yalnızca ben biliyordum. Bunu bilmenin ne sana ne de ona faydası olurdu. Ayrıca, ne kadar az kişi bilirse bedeni o kadar güvendeydi. Güvenebileceğimi bilmeme rağmen onun saklandığı yerin sırrını sana bile açık edemezdim. Şu anda senin ve diğerlerinin bunu öğrenmiş olmanızın tek sebebi, Morbus'tan Vor Daj'ın yattığı bu oda dışında bir kaçış yolu olmaması. Bu sırrı saklamanız konusunda hepinize güvenebileceğimi biliyorum. Yine de Vor Daj'ın bedeni burada yattığı ve

ben hayatta olduğum sürece hiçbirinizin Morbus'a canlı bir şekilde dönmeyeceğine yemin ederim."

Sytor, bedenin yattığı masaya yaklaşmıştı ve onu büyük bir dikkatle inceliyordu. Kafa salladığını gördüm ve bana doğru hızlı bir bakış atarken yarım ağızla gülümsedi. İşin gerçeğini tahmin ediyor mu diye merak ettim ancak çenesini kapalı tuttuğu sürece bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Janai'nin, Vor Daj'ın beyninin Tordur-bar'ın iğrenç kafatasında olduğunu bilmesini istemiyordum. Belki biraz aptalca olsa da beynim kendi bedenime geri döndürüldüğünde bile bunu asla unutamayacağını düşünüyordum. Vor Daj'ın başına gelen trajik durumu neden ona anlatmadığımı açıkladıktan sonra bir süre derin düşüncelere dalmıştı. Sonunda tekrar bana baktı ve kibarca konuştu. "Senden şüphe ettiğim için özür dilerim, Tor-dur-bar," dedi. "Vor Daj'ın bedeninin yerini kimseye açık etmemek konusunda iyi bir iş çıkardın. Bu, akıllıca bir önlem olmasının yanı sıra sadakatle yapılmış bir hareketti."

-XIX-

GECE UÇUŞU

Küçük grubumu uzun tünelden geçirip Morbus'un açıklarındaki kayalıklarla kaplı adaya götürdüğümde rahatlamış hissediyordum. Adadan nasıl kurtulacağımız daha sonra ilgileneceğimiz bir sorundu. Elbette, en büyük umudum John Carter'ın Helium'dan bizi kurtaracak bir donanmayla dönmesiydi. Öte yandan, Carter ve Ras Thavas'ın Büyük Toonol Bataklıkları'nın tehlikeli arazilerini aşıp Phundahl'ın ötesinde sakladığımız hızlı uçağa ulaşmayı başarabildiklerine dair şüphelerim içimi korkuyla doldurdu.

Adada kuşlar ve kemirgen hayvanlar vardı. Kabuklu yemişler, orman meyvesi veren ağaçlar ve çalılar yetişiyordu. Bunlar ve yakalamayı başardığımız balıklar, yeterli besini sağladığı için aç kalmıyorduk. Hatta ihtiyacımız olandan çok daha fazlası vardı. Janai biraz mahremiyete sahip olabilsin diye bir barınak yaptırmıştım, geri kalanımız ise hava ılık olduğu için dışarıda uyuyorduk.

Küçük ada tepelerle kaplıydı ve bunlar sayesinde gizlenip, şehirden görülmemek için kampımızı adanın Morbus'a zıt tarafında kurmuştuk. Bu tenha yerde her biri üç kişiyi ve gerekli erzağı taşıyabilecek iki tekne inşa etmeye başladık. Teknelerden biri Vor Daj'ın bedenine de yer kalması için diğerinden daha büyüktü. John Carter, makul bir süre içerisinde geri dönmez ve dayanıksız teknelerimizle tehlikeli bir yolculuğa çıkmamız gerekirse onu da yanımıza almaya kararlıydım.

Bu zaman zarfında Sytor'un, boş vaktinin çoğunu Janai'nin yanında geçirmesi dikkatimi çekmişti. İyi görünümlü bir adamdı ve hoşsohbetti, Janai'nin onunla vakit geçirmekten hazzetmesine şaşırmıyordum ancak itiraf etmeliyim ki kıskançlıktan kıvranıyordum. Sytor, Phundahllı Pandar'la da oldukça yakındı bu nedenle doğal bir şekilde sosyal anlamda gruplara ayrılmış gibiydik.

Pandar, Sytor ve Janai bir gruptaydı; Gan Had, Tun Gan ve ben ise diğerindeydik. Hiçbirimizin arasında soğukluk yoktu, bu bölünme az çok kendiliğinden gerçekleşmişti. Gan Had, Toonolluydu ve Toonol ile Phundahl evvelden beri düşman olduğu için Gan Had ile Pandar'ın ortak noktası yok denecek kadar azdı. Kırmızı adam bedeni ve hormad beyni olan Tun Gan ile bir hormad bedenindeki ben ise muhtemelen, diğerlerinin kalplerinin bir köşesinde bizi birer canavar olarak gördüğünü ve en beter hayvanlar kadar bile insani bulmadığını bildiğimiz için birbirimize daha yakın hissediyorduk. Size şunu söyleyebilirim ki benimki kadar çirkin bir beden, insanda aşılması mümkün olmayan bir aşağılık hissi yaratıyor. Amhorlu suikastçının bedenine geçerek büyük bir sınıf atlamış olmasına rağmen Tun Gan da benim hislerimin çoğunu hissetmiş olmalıydı.

Haftalarca durmaksızın çalışmamızı gerektiren tekne inşaatını tamamladıktan sonra düştüğümüz işsizlik bize oldukça ağır gelmişti ve anlaşmazlıklar çirkin yüzünü gösterdi. Sytor, bir an önce yola çıkmak konusunda ısrarcıydı fakat ben Helium'a ulaşmayı başardıysa John Carter'ın benim için geri geleceğini bildiğim için bir süre daha beklemek istiyordum. Pandar da Sytor'la hemfikirdi ama plan Phundahl'a gitmeyi denemek olduğundan dolayı Gan Had kararsızdı. Orada esir alınmaktan ya da köle olmaya zorlanmaktan korkuyordu. Çıkan çok sayıdaki tartışmada, Tun Gan beni destekliyordu. Kısa bir süre daha beklemekte kararlı olduğumu öğrendiğinde Janai'nin de bana destek olması beni çok mutlu etti.

"Vor Daj'ın bedenini yanımızda götüremediğimiz sürece buradan ayrılmamalıyız," dedi. "Tor-dur-bar ise Helium'dan yardım gelmeyeceğinden bizzat emin olana kadar buna müsaade etmiyor," Ardından bana döndü. "Yine de ben, hata yaptığını, Sytor'un daha üstün olan muhakeme yeteneğine ve deneyimine razı gelmen gerektiğini düşünüyorum. Sonuçta o, kırmızı adam beynine sahip biri."

Sytor da bu konuşma sırasında oradaydı, bana kaçamak bir bakış attığını gördüm. Bir kez daha, Vor Daj'ın beyninin benim çirkin kafamda durduğundan şüpheleniyor mu diye merak ettim. Şüphelerini Janai'yle paylaşmayacağını umuyordum.

"Sytor, bir kırmızı adam beynine sahip olabilir," dedim, "Ancak şu anda onu sadece kendi çıkarı için kullanıyor. Öte yandan, daha zayıf olsa bile benim beynimde diğer her bir düşünceye ağır basan tek bir arzu var, o da senin ve Vor Daj'ın iyiliği. Kesinlikle mecbur kalmadıkça veya John Carter'ın geri geleceğine dair en ufak bir ümidim olduğu sürece bu adadan ayrılmayacağım ve Janai, senin de ayrılmana müsaade etmeyeceğim. Eğer istiyorlarsa diğerleri gidebilir ancak ben, Vor Daj'a Janai'yi koruyacağıma söz verdim. Denenecek başka bir seçenek olduğu sürece, Büyük Toonol Bataklıkları'ndan, barışçıl bir ülke olamayan Phundahl'a doğru tehlikelerle dolu bir yolculuğa çıkmasına izin verirsem onu koruyor olmam."

"Ben kendi kararlarını veren bir kadınım," diye sinirle çıkıştı Janai, "Eğer istersem buradan ayrılırım ve hiçbir hormad bana emir veremez."

"Janai son derece haklı," dedi Sytor. "Karışmaya hakkın yok."

"Yine de karışacağım," diye cevapladım. "Onu zorla tutmam gerekse bile burada benimle kalacak ve sanırım hepinizin kabul edeceği üzere fiziksel olarak bunu yapabilecek güçteyim."

Açıkçası, o andan sonra durumlar pek hoş değildi. Janai, Sytor ve Pandar birlikte her zamankinden daha fazla zaman geçirdiler. Genellikle aralarında duyulmayacak kadar kısık sesle konuşuyorlardı. Tabii ki Janai'nin bana karşı tavır aldığını düşünmek beni üzüyordu ve son derece mutsuzdum. Yine de söylenmelerinden farklı bir sonuç çıkacağını düşünmüyordum. Benim sözümün geçeceğinden oldukça emindim. Mantığım, en güvenli yolun bu olduğunu söylüyordu.

Sytor ve Pandar, uyumak için Gan Had, Tun Gan ve benim seçtiğimizden bir hayli uzak bir yer buldu. Sanki bizimle hiçbir benzerlikleri olmadığını ima etmeye çalışıyorlardı. İkisinden de hoşlanmamaya ve şüphelenmeye başladığım için bu benim için gayet uygundu.

Bir gece balık tuttuktan sonra köşeme çekilmeye hazırlanırken Tun Gan gelip yanıma çömeldi. "Bugün seni ilgilendirebilecek bir şeye kulak misafiri oldum," dedi. "Ben bu öğlen sahil tarafındaki bir çalının altında uyukluyordum. Sytor ve Janai gelip tam da o çalının

arka tarafına oturdular. Senin hakkında konuştukları ortadaydı. Janai'nin şunu dediğini duydum, 'Vor Daj'a ve bana gerçekten son derece sadık olduğundan eminim. Yalnızca doğru düşünemiyor, zaten insan böylesine deforme bir bedendeki, deforme bir hormadın beyninden ne bekleyebilir ki?'

"'Tamamen yanılıyorsun' diye cevap verdi Sytor. 'Onun aklında sadece bir fikir var, o da sana bizzat sahip olmak. Uzun süredir bildiğim ama seni üzmemek için söylemeye çekindiğim bir şey var. Senin tanıdığın Vor Daj bir daha asla canlanmayacak. Onun beyni çıkarılıp yok edildi fakat Tor-dur-bar onun bedenini saklayıp korudu ve Tor-dur-bar'ın beynini Vor Daj'ın bedenine nakletmesi için Ras Thavas'ın dönmesini bekliyor. Sonra da yeni ve güzel bedenle senin yanına gelip gönlünü kazanmaya çalışacak. Ancak seni elde eden kişi Vor Daj değil, insan bedenindeki bir hormadın beyni olacak.'

'Bu çok korkunç!' diye bağırdı Janai. 'Bu doğru olamaz. Sen böyle bir şeyi nereden öğrendin?'

Sytor 'Ay-mad anlattı,' diye cevap verdi. 'Vor Daj'ın bedeni ona olan hizmetleri karşılığında Tor-dur-bar'ın ödülü olacaktı ve Tor-dur-bar, her türlü önlemi almak için Ay-mad'ı Vor Daj'ın beynini yok etmesi için ikna etti.'"

"Peki ya Janai ne cevap verdi?" diye sordum. "Ona inanmadı, değil mi?"

"Evet, inandı," dedi Tun Gan, "Çünkü bunun daha önce anlam veremediği birçok şeyi açıkladığını ve artık senin gibi bir hormadın neden bir kırmızı adama bu kadar büyük bir sadakat gösterdiğini anladığını söyledi."

İğrenmiş, sinirlenmiş ve kırılmıştım. Janai gibi bir kız ona duyduğum sevgiyi ve bağlılığı hak ediyor mu diye düşünüyordum. Ancak sonra mantığım devreye girdi ve Sytor'un söylediklerinin, dışarıdan bakıldığında, kıza karşı tavrım için mantıklı bir açıklama olduğunu fark ettim. Gerçekten de çirkin bir hormad ona sahip olmak varken ne diye bir kırmızı adamın bedenini savunsundu ki? Hem de güzel bir kadını elde edebilecek ya da en azından bunun için şimdiki çirkin haliyle mümkün olmayan bir şans bulacakken.

"Anlayacağın, o sıçana dikkat etmen gerekecek," dedi Tun Gan.

"Bu uzun sürmeyecek," dedim, "Çünkü yarın bu dediklerini ona yedireceğim ve onlara gerçeği anlatacağım. Sanırım Sytor zaten bundan şüpheleniyor ancak Janai gerçeği duyunca şaşıracaktır."

O gece Janai'nin tepkisi nasıl olur diye düşünmekten uzun süre uyuyamadım. Acaba ona bu çirkin suratımın altında Vor Daj'ın beyninin olduğunu söylediğimde ne diyecekti ne düşünecek veya ne yapacaktı? Sonunda uykuya daldım fakat uzun süre uyuyamadığım için ertesi sabah geç saate kadar uyumuştum. Beni Toonollu Gan Had uyandırdı. Beni sertçe silkeledi ve gözlerimi açtığımda çok telaşlı olduğunu gördüm.

"Sorun ne, Gan Had?" diye sordum.

"Sytor!" diyerek açıklamaya başladı. "Sytor ve Pandar teknelerden birini almış ve Janai'yle birlikte kaçmışlar."

Ayağa fırlayıp çabucak tekneleri sakladığımız yere doğru koştum. Bir tanesi gitmişti ancak durum daha da beterdi çünkü diğer teknenin altında büyük bir delik açılmıştı ve bu onları takip etmeyi günlerce geciktirecekti.

Demek sevgimin, sadakatimin ve bağlılığımın karşılığı buydu. Kalbimden yaralanmıştım. Artık John Carter'ın geri dönmesini pek umursamıyordum. Bundan sonra hayat yalnızca ıstırap dolu dev bir boşluktu. Kederli bir şekilde tekneden uzaklaştım. Gan Had, elini omzuma koydu.

"Üzülme," dedi. "Kendi rızasıyla gittiyse üzüldüğüne değmez."

Bu sözleri üzerine bir umut, yalnızca çaresizce bel bağlamama yetecek kadar ufacık bir umut acılarımı dindirdi. Kendi rızasıyla gittiyse! Belki de kendi rızasıyla gitmemişti. Belki de Sytor onu zorla götürmüştü. En azından bir umut vardı ve her şeye rağmen ona sonuna kadar tutunmaya kararlıydım. Tun Gan'a seslendim ve arından üçümüz hasarlı tekneyi onarmaya başladık. Durmaksızın çalıştık ancak Sytor tekneyi tahrip etmekte harika bir iş çıkardığından, onu denize açılmaya hazır hale getirmemiz tam üç günümüzü aldı.

Pandar yanlarında olduğundan, onun sayesinde Phundahl'da dostça karşılanabilecekleri için doğruca oraya gideceklerini tahmin

ediyordum. Bu yüzden neye mal olursa olsun onları Phundahl'a doğru takip etmeyi planlıyordum. Yüz adamın gücü bahşedilmişti bana sanki, tek başıma koca bir orduyu alt edebilecek ve en güçlü şehrin duvarlarını yerle bir edebilecek gibiydim.

Nihayet demir almaya hazırdık ancak yola çıkmadan önce almam gereken son bir önlem vardı. Vor Daj'ın bedenini yattığı odaya giden tünelin girişini taşlar, çalılar ve toprakla gizledim.

Sytor, büyük tekneye el koymuştu. Bu tekne üç kişinin sığması için küçük olandan çok daha rahattı ancak bir o kadar da ağırdı ve yalnızca iki kişi kürek çekecekti. Öte yandan, bizim daha hafif teknemizde üç kişi kürek çekiyorduk. Gan Had, Tun Gan ve ben; bizden üç gün önce yola çıkmış olsalar bile Phundahl'a varamadan onlara yetişmemizin hâlâ ihtimaller dahilinde olduğuna inanıyordum. Gerçi bu yalnızca bir ümitten ibaretti çünkü hedefimize giderken dolambaçlı su kanalları arasında onlarla aynı rotayı takip etmemiz tamamen şans işiydi. Farkına bile varmadan onları geçip gitmemiz gayet olasıydı. İki grup da doğru görünen bir su yolunu takip ettikten sonra çıkmaz sonla karşılaşıp kilometrelerce geri dönmek zorunda kalabilirdi çünkü Toonol Bataklıkları, keşfedilmemiş bir araziydi ve iki grubun da üyelerinden kimse buraya aşina değildi.

Arazileri tepeden incelemeye alışık olduğum için hormadlar bizi malagorlarının sırtında Morbus'a götürürken üzerinden uçtuğumuz bölgenin görüntüsünü aklıma iyice yerleştirmiştim. Sytor'un da bu bölgenin üzerinden defalarca uçtuğundan emindim. Yine de bu durumun ikimize de çok bir faydası olacağını zannetmiyordum çünkü deniz seviyesinden bakarken bataklıklarda yetişen bitki örtüsü ve küçük büyük çeşitli adalar insanın görüşünü sürekli engelliyordu.

Sytor'un peşine düştüğüm zaman gerçekten de perişan haldeydim. Öncelikle, Janai'nin sadakatine dair şüphelerim vardı. Diğer yandan, kendi bedenimi terk etmek zorunda kalıp dünyaya çirkin bir hormad kılığında açılmıştım. Sytor'u dinleyip ona inanan, beni terk eden Janai'yi niçin takip ettiğimin tek açıklaması ona âşık olmam ve bu duygunun insanı deli etmesiydi.

Morbus'tan fark edilmemek için karanlık çöktükten sonra yola çıkmıştık. Gökyüzünde yalnızca küçük ve daha uzakta olan ay, Cluros vardı fakat etrafı yeterince aydınlatıyordu. Yıldızlar bize yön gösteriyordu ve benim inanılmaz gücüm küreklere en az iki kişilik daha güç sağlıyordu. Gece gündüz yola devam etmeye kararlıydık, herkes teknenin dibinde sırayla uyuyarak dinleniyordu. Bolca erzağımız vardı ve kanoyu hızlı yürütmeyi başarmamız sayesinde saldırgan yerliler tarafından fark edilirsek bile kaçabileceğimizi umuyorduk.

İlk gün, üzerimizden bir malagor sürüsü uçtu, Phundahl'a doğru gidiyorlardı. Dar bir kanalda altından geçtiğimiz çalılık sayesinde onlardan gizlenmiştik ancak biz, onları net bir şekilde görebiliyorduk. Her malagorun sırtında bir hormad asker taşıdığını görmüştük.

"Bir yağma birliği daha," dedi Gan Had.

"Ay-mad'ın bizi araması için gönderdiği bir birlik olması daha muhtemel," dedim, "Morbus'tan kaçtığımızı anlamış olmalı."

"İyi de biz haftalar önce kaçtık," dedi Tun Gan.

"Doğru," dedim, "Yine de haftalardır her yöne arama birlikleri gönderdiğinden hiç şüphem yok."

Gan Had başıyla onayladı. "Muhtemelen haklısın. Umarım göze batmayız çünkü eğer yakalanırsak ya tanklara ya da çöp fırınına atılırız."

İkinci gün orta büyüklükte bir göle girdikten sonra, gölün kıyısında yaşayan yabaniler bizi fark etti. Birkaç kanoya doluşup önümüzü kesmek için bize doğru harekete geçtiler. Küreklere asıldık ve küçük teknemiz suyun yüzeyinde sekerek ilerledi. Ancak yabaniler kıyının bizim ilerimizdeki bir noktasından suya açılmışlardı ve biz onların hizasını geçmeden önce bize yetişecekleri kesin görünüyordu. Bize biraz daha yaklaştıklarında bu vahşi grubun çırılçıplak olduğunu gördüm. Fırça gibi saçları her yöne fırlıyordu. Yüzlerini ve bedenlerini, doğanın onları yarattığından bile korkunç görünmek için boyamışlardı. Ellerinde ilkel mızraklar ve sopalar vardı. Uzun kanolarını kullanmakta hiç de beceriksiz değillerdi. Suyun üzerinde inanılmaz bir hızla hareket ediyorlardı.

"Daha hızlı!" diye arkadaşlarımı teşvik ettim. Her bir kürekte kanomuz sanki sudan çıkıyor ve bir canlı gibi ileri sıçrıyordu.

Yabaniler artık sevinç çığlıkları atıyorlardı çünkü bize yetişmeleri kesin görünüyordu. Aslına bakarsanız vahşi bağırışlarına harcayacakları enerjiyi kürek çekmeye ayırmalılardı. Çünkü sonunda onların en öndeki teknesini geçmiş ve onlarla aramızdaki mesafeyi uzatmaya başlamıştık. Öndeki tekneden bize, sinirle mızraklarını ve soplarını fırlattılar ancak bunlar bize yetişmedi. Kısa bir süre sonra, onları atlattığımız ve bize yetişemeyecekleri belli olmuştu. Yine de birkaç dakika boyunca ısrar ettiler fakat sonunda pes edip öfkeli bağırışlar eşliğinde üzgünce kıyıya doğru döndüler. Vazgeçmeleri iyi olmuştu çünkü Gan Had ve Tun Gan, dayanıklılıklarını tüketmişlerdi ve yabaniler peşimizi bıraktıkları anda ikisi de bitap düşmüş halde kendisini kanonun zeminine attı. Ben yorgunluk hissetmiyordum ve gölün sonunda gelene kadar kürek çekmeye devam ettim. Burada kıvrımlı bir kanala girdik ve daha fazla macera yaşamadan iki saat boyunca ilerlemeye devam ettik. Karşımızdan yaklaşmakta olan dev kanatların sesini duyduğumuzda güneş batmak üzereydi.

"Malagorlar," dedi Tun Gan.

"Arama birliği geri dönüyor," dedi Gan Had, "Başarılı oldular mı merak ediyorum."

"Oldukça alçaktan uçuyorlar," dedim. "Haydi, kıyıya çıkıp tekneyi şu çalıların altına çekelim. Yine de bizi fark etmezlerse şanslıyız."

Çalılar, deniz seviyesinden yalnızca birkaç santim yükseklikteki alçak, düz bir adanın kenarında büyüyordu. Malagorlar, üzerimizden geçtikten sonra daire çizip geri döndüler.

"İniş yapacaklar," dedi Tun Gan. "Hormadlar geceleri uçmayı sevmez çünkü malagorlar gece pek iyi göremiyor. Ayrıca, hızla hareket eden Thuria onları ürkütüyor ve kafalarını karıştırıyor."

Üzerimizden geçerlerken onlara bakıyorduk. Malagorlardan üçünün ikişer kişi taşıdığını gördüm.

Bunu diğerleri de fark etmişti, Gan Had tutsakları olduğunu söyledi.

"Yanılmıyorsam bir tanesi kadındı," dedi Tun Gan. "Belki de Sytor, Pandar ve Janai'yi ele geçirdiler."

Gan Had, "Bu adaya iniş yapacaklar," dedi. "Havanın kararmasını beklersek onları güvenli bir şekilde atlatabiliriz."

"Önce Janai tutsaklardan biri mi onu öğrenmeliyiz," diye cevapladım.

"Bizi fark etmeleri hepimiz için ölüm demek olur," dedi Tun Gan. "Kaçma şansımız var ve kendimiz de yakalanırsak Janai'ye yardımcı olamayız."

"Öğrenmem gerek," dedim. "Bakmak için kıyıya gideceğim. Hava kararduktan kısa bir süre sonra hâlâ geri dönmemişsem ikiniz yola devam edin, şansınız bol olsun."

"Peki ya orada Janai'yi bulursan?" diye sordu Gan Had.

"O halde yanınıza döneceğim ve hemen Morbus'a doğru yola koyulacağız. Eğer Janai'yi geri götürüyorlarsa ben de dönmek zorundayım."

"İyi de hiçbir şey başaramazsın ki," diye ısrar etti Gan Had. "Hem bizim hayatımızı hem kendininkini boşuna feda ediyor olacaksın. Başarılı olmak için hiçbir şans yokken bunu bize yapamazsın. En ufak bir umut olsaydı durum tamamen farklı olurdu ve sana en başta ben yardım ederdim. Ancak durum ümitsiz olduğundan dolayı bunu kesinlikle reddediyorum. Saçma sapan bir iş için canımdan olmayacağım."

"Janai oradaysa," dedim, "Geri geleceğim, tek başıma dönmem gerekse bile. İkiniz bana yardım edebilirsiniz veya bu adada kalabilirsiniz. Bu size kalmış."

Oldukça asık suratlı görünüyorlardı. Ben çalıların arasından gizlenerek kıyıya doğru sürünürken ikisi de bir cevap vermedi. Tun Gan ve Gan Had üzerine daha fazla kafa yormadım, zihnim tamamen Janai hormadlar tarafından Morbus'a götürülen tutsaklar arasında mı diye anlamakla meşguldü. Adada yetişen kısa çalılar, saklanmak için harika bir ortam yaratıyordu. Seslerin geldiği yöne doğru karnımın üzerinde onlara doğru sürüdüm. Yavaş ilerleyebiliyordum ve birliği gözetleyebileceğim bir yere ulaştığımda hava kararmak üzereydi. Bir düzine hormad asker ve iki de subay vardı.

Ardından sessizce yaklaştım ve yerde yatan birileri olduğunu gördüm. Bana en yakın olanın Sytor olduğunu hemen anlamıştım. Elleri ve ayakları bağlıydı. Onun varlığı, Janai'nin de burada olduğu anlamına geliyordu ancak emin olmak istiyordum. Diğer iki kişiyi görebileceğim bir pozisyona doğru dikkatlice hareket ettim. Bir tanesi Janai'ydi.

Sevdiğim kadını bağlı bir şekilde yerde yatarken gördüğümde üzerime akın eden duyguları tarif bile edemiyorum. Bir kez daha Ay-mad'ın korkunç emir kullarının tutsağıydı ve ona geri götürülecekti. Çok yakınımda olmasına rağmen beni hiçbir zaman terk etmemiş gibi sadık bir şekilde yardımcı olmanın bir yolunu aradığımı ona söyleyemezdim. Orada uzun bir süre uzanıp yalnızca onu izledim ve daha sonra karanlık çökerken, dikkatlice sürünerek uzaklaştım. Kısa bir süre sonra iki ay da gökyüzünde olmadığından, yakalanmaktan çekinmeden ayağa kalktım ve hızla Gan Had ile Tun Gan'ı bıraktığım yere doğru yürüdüm. Morbus'a, geldiğimizden daha çabuk nasıl döneriz diye düşünüyordum. Hızımızı daha da artırmamızın çok zor olduğunu biliyordum ve şehre geri dönmemizin iki gün alacağı gerçeğini kabul etmek zorundaydım.

Bu zaman içerisinde Janai'nin başına gelmeyen ne kalırdı? Kaderini düşünürken ürperdim. Mecburen, onu kurtarmayı başaramasam bile en azından intikamını alacağımı düşünerek kendimi avuttum. Tun Gan'ı ve Gan Had'ı benimle dönmeye zorlayacak olmaktan nefret ediyordum ancak başka bir yolu yoktu. Bir an önce dönebilmek için onların da kürek çekmesine ihtiyacım vardı. Onlara adada kalmaları seçeneğini bile sunamıyordum. Tekneyi bıraktığım yere döndüğümde aklımdan geçen düşünceler bunlardı.

Gitmişti! Gan Had ve Tun Gan beni terk etmişti ve yanlarında, beni Morbus'a ulaştıracak olan tek çaremi de götürmüşlerdi.

Bir süre başıma gelen talihsizliğin büyüklüğü karşısında tamamen donakaldım çünkü Janai'ye herhangi bir şekilde yardımcı olmam tamamen imkânsız görünüyordu ve önemli olan tek şey oydu. Kanalın kenarında oturup yüzümü ellerime gömdüm ve çaresizce gelecek için bir plan yapmaya çabaladım. Bir düzine çılgınca fikir yarattımsa da hepsinden vazgeçtim ve sonunda başarılı olabilecek tek planda karar kıldım: Hormadların kampına dönüp teslim

olmaya karar vermiştim. Bu sayede en azından Janai'ye yakın olabilirdim. Onunla birlikte Morbus'a döndükten sonra da şansımın yaver gittiği bir durum bana aradığım fırsatı sunabilirdi. Öte yandan mantığım, ödülümün sadece ölümüm olacağını söylüyordu.

Ayağa kalktım ve cesurca kampa doğru gitmeye başladım ancak kampa yaklaşırken, fark edilmeden önce aklıma başka bir plan geldi. Morbus'a elleri ve ayakları bağlı bir tutsak olarak dönersem Aymad beni muhakkak tamamen savunmasız haldeyken öldürürdü çünkü ne kadar güçlü olduğumu biliyor ve bundan korkuyordu. Ancak Morbus'a yakalanmadan dönebilirsem daha faydalı bir şey başarabilirdim. Hele de oraya Janai, Ay-mad'ın yanına götürülmeden önce ulaşmayı başarabilirsem onu kurtarma şansım katbekat artardı. Daha dikkatli bir şekilde kampın etrafından dolanıp malagorların yanına gittim. Kimisi kafasını dev kanatlarının altına sokmuş uyuyordu, diğerleri ise huzursuzca kıpırdanıyordu. Bağlı değillerdi çünkü hormadlar onların gece vakti kendi istekleriyle uçmayacaklarını biliyordu.

İlerlemeye devam ederek, kampa uzak kalan taraftan yanlarına yaklaştım ve ben de bir hormad olduğum için tedirgin olmadılar. Karşımdaki ilk malogorun yanına gidip onu ensesinden tuttum ve sessizce oradan uzaklaştırdım. Güvende olmak için kamptan yeterince uzaklaştığımı hissettiğimde sırtına atladım. Ele geçirilip Phundahl civarlarından Morbus'a götürülürken Teeaytan-ov'u dikkatlice izlediğim için bu dev kuşu nasıl yönlendireceğimi biliyordum. Ayrıca, sık sık hem subaylar hem de hormadlarla onlar hakkında sohbet etmiştim ve böylece onları kontrol edip yönlendirmek için gerekli bütün bilgileri edinmiştim.

Başta kuş havalanmaya karşı koydu ve benimle mücadele etmeye çabaladı, gürültünün kamptakilerin dikkatini çekmesinden çekiniyordum. Sonunda bizi duydular ve birinin, "Ne oluyor orada?" diye bağırdığını duydum. Ardından uzaktaki ayın ışığında üç hormadın yaklaştığını gördüm.

Dev kuşu topuklarımla sertçe tekmeleyerek bir kez daha havalanmaya ikna etmeye çalıştım. Artık hormadlar bana doğru koşuyordu ve bütün kamp ayaklanmıştı. Benim vuruşlarımdan ve arkamızdan yaklaşan askerlerin gürültüsünden korkan kuş, koşarak onlardan

uzaklaşmaya başladı; ardından da büyük kanatlarını açıp bir anda gayretle çırptı. Sonunda havalandık ve gecenin karanlığına doğru uçmaya başladık.

Yıldızlara bakarak onu Morbus'a doğru çevirdim, yapmam gereken bundan ibaretti çünkü eve dönme iç güdüsü onu doğru rotada ilerletmeye devam etti.

Uçuşumuz hızlı ve güvenliydi, gerçi Thuria ufuk çizgisinden fırlayıp gökyüzünde süratle savrulurken malagor oldukça heyecanlanmıştı.

Thuria'nın Barsoom'un yüzeyinden uzaklığı 10 bin kilometreden azdır ve gezegenin etrafındaki turu 8 saatten kısa sürdüğü için gökyüzünde süratle ilerlemesi muhteşem bir manzara yaratır. Bu manzara, alışkanlıklarını tamamen gündüz vakti gerçekleştiren hayvanların kalplerine büyük bir korku salar. Yine de benim kuşum, sanki bizi takip ediyor gibi görünen o dev ateş topundan uzak durmaya çalışarak mümkün olduğunca alçaktan uçsa da yönünü korumaya devam etti.

Ah, o Mars geceleri! Barsoomlular'ın hayal gücünü büyülemeyi asla bırakmayacak göz kamaştırıcı bir manzaradır. Salyangoz hızında hareket eden tek uydusu gezegenden en fazla tabak boyutunda gözükecek kadar uzak olan Dünya'daki geceler ne kadar da soluk ve sıkıcı olmalı.

Morbus'tan gelirken gece gündüz azimle ilerlememize rağmen iki gün süren mesafeyi, hızla uçan malagor birkaç saat içerisinde katetmişti. Yaratığı, iki gün önce ayrıldığımız adaya biraz güçlükle inmesi için zorladım çünkü Morbus'un kapıları önündeki alışık olduğu yere konmak istiyordu. Ancak sonunda başardım ve rahat bir nefes alarak inatçı bineğimin sırtından indim.

Tekrar havalanmak istemedi ancak onu buna zorladım çünkü güneş doğduktan sonra adadan yükselirken görülmesi riskini alamazdım. Şehre dönen arama birliğinin anlatacağından emin olduğum hikâyelerle kuşkuları kabaracak düşmanlarım, onu görürse tek sığınağımın yerini keşfedebilirdi.

Malagoru kovmayı başardıktan sonra vakit kaybetmeden laboratuvar binasına açılan tünelin girişine gittim ve oraya yığdığım çalı

çırpıyı tünele girmeme yetecek kadar araladım. Tünele girmeden önce büyük bir çalı koparttım ve sürünerek içeri girdikten sonra açıklığı onunla kapattım. Bunun deliği kaplayarak girişi gizlemesini umuyordum. Sonrasında da uzun tünelden geçerek aceleyle 3-17'ye gittim.

Bedenimin hâlâ güvenli bir şekilde mahzene benzeyen mezarında durduğunu gördüğümde oldukça rahatladım. Bir an durup ona baktım, sanırım Janai hariç hiçbir şey için bu kadar yanıp tutuşmamıştım. Yüzümün ve vücudumun kusurları olabilirdi ancak beynimin şu anda yönettiği korkunç canavara kıyasla dünyadaki en güzel şeylerdi. Orada öylece yatıyorlardı, Ras Thavas geri dönmezse benim için çöp fırınına atılmış kadar ulaşılmazlardı.

Ras Thavas! John Carter! Neredeydiler? Belki de Phundahl'da katledilmişlerdi ya da çoktan Büyük Toonol Bataklıkları'na yem olmuşlardı. Belki de John Carter'ın uçağına ulaşmayı başardılarsa bile Helium'a dönerkenki yolculuklarında bir kazaya kurban gitmişlerdi. Benim için döneceklerinden ümidimi neredeyse tamamen kesmiştim çünkü John Carter'ın Helium'a gidip geri gelmesi için yeterli süre çoktan geçmişti. Yine de bütün ümidimi yitirmemiştim.

-XX-

GOOLI'NİN KUDRETLİ JED'İ

Bundan sonraki planlarımın karşılaşacağım durumlara göre şekillenmesi gerektiğinin farkındaydım. Yakalanmadan Ay-mad'ın sarayına ulaşıp Janai onun huzuruna çıkarılana kadar saklanabilmeyi umuyordum. Sonra da Ay-mad'ı öldürmeye çalışacaktım ve başarılı olursam, ki bundan şüphem yoktu, Janai'yle birlikte özgür kalmak için savaşacaktım. İşte bunu yaparken başarısız olmam çok olası gözüküyordu. Yine de en azından onun en büyük düşmanını yok etmiş olacaktım ve bir ihtimal hormadlardan yeterli desteği alabilirdim. Hormadlar daima liderlerinden şikâyetçiydi, onlara Morbus şehrinin ve adasının kontrolünü ele geçirme taahhüdü verebilirdim. Hayal kuruyordum ancak bu asla gerçekleşmeyecekti. Planlarımı tasarlarken dört numaralı tank odasını hesaba katmamıştım.

Koridora açılan kapıya yaklaşırken kalın ahşabın arkasından sesler geldiğini duyar gibi oldum. Son derece dikkatli bir şekilde kapıları yavaşça açtım. Sesleri giderek daha net işitmeye başladım. Tarif etmesi mümkün olmayan, artıp azalan tuhaf bir sesti. Dünyadaki diğer hiçbir şeye benzemeyen bu ses, anlaşılmaz bir şekilde uğuldayan acayip insan sesleriyle karışıyordu.

Bakmadan bile ne olduğunu anlamıştım. Koridora adımımı attıktan sonra sağımda, kapının biraz uzağında kabaran balçık kıvamındaki insan dokusu yığınının bana doğru yaklaştığını gördüm. İnsan anatomisine ait rastgele parçalar üzerinden dışarıya uzanıyordu: Bir el, bütün bir bacak, bir ayak, akciğer, kalp ve sağda solda korkunç sesler çıkaran kafalar... Kafalar bana bağırdı ve bir el uzanıp beni yakalamaya çalıştı ancak ulaşabileceği bir mesafede değildim. Bir saat daha geç gelmiş olsaydım kapıyı açtığım anda bütün o iğrenç yığın üzerime çullanırdı ve Vor Daj'ın bedeni sonsuza dek kaybolurdu.

Sol taraftaki, üst katlara açılan rampa oldukça tenhaydı. Dört numaralı odadaki kitlenin, çukurların diğer tarafından, cadde seviyesinin altında kalan gözetlenmeyen bir açıklıktan girmiş olması gerektiğini anladım. Eninde sonunda her bir deliği dolduracaktı ve rampalardan yukarı tırmanıp laboratuvar binasının üst katlarına da ulaşacaktı.

Bu işin sonu ne olacak diye düşündüm. Teoride, büyümesi asla durmayacak ve tamamen yok edilmediği sürece yayılmaya devam edecekti. Morbus şehrinden taşıp Büyük Toonol Bataklıkları'na yayılacaktı. Şehirleri yutacak ya da duvarlarını aşamazsa onların etrafını sarıp dışarıyla ilişkilerini kesecekti. İçinde yaşayanlar uzun süre açlık çektikten sonra ölmeye mahkûm olacaktı. Ölü deniz dipleri boyunca yuvarlanıp Mars'ın büyük su kanallarındaki tarım arazilerine ulaşacaktı. Sonunda bütün gezegeni sarıp kendisi dışındaki bütün yaşamı bitirecekti. Kendini yiyerek hayatta kalıp sonsuza dek büyümeye devam etmesi mümkündü. Bunu düşünmek bile dehşet vericiydi ancak hiçbiri imkânsız değildi. Bana bunları bizzat Ras Thavas anlatmıştı.

Gecenin bu saatinde ortalıkta kimsenin olmayacağını düşünerek çabucak koridordan rampaya doğru ilerledim, hormadların yönetimine bırakıldığı zaman laboratuvar binasındaki disiplin ve nöbet son derece gevşekti. Ben görevimden alındıktan sonra da durum böyle olmuştu ancak maalesef üst katların askerler ve subaylarla dolu olduğunu görünce hayrete düştüm. O kadar ciddi bir panik havası hakimdi ki kimse bana dikkat etmiyordu. Subaylar bir nebze düzen ve disiplin sağlamaya çalışıyorlardı ancak her yerde görülen dehşet karşısında bariz bir şekilde başarısız oluyorlardı. Parça parça duyabildiğim konuşmalardan anladığım kadarıyla dört numaralı tank odasından yayılan kitle saraya girmişti ve Ay-mad saray mensuplarıyla birlikte adanın surlar dışındaki bir kısmına kaçıyordu. Ayrıca kitlenin şehrin sokaklarına da yayılmakta olduğunu duydum, hormad askerler şehrin içinde kapana kısılmaktan korkuyorlardı. Ay-mad, onların burada kalıp daha fazla yayılmadan önce kitleyi yok etmeye çalışmalarını emretmişti. Subayların bir kısmı, biraz isteksizce de olsa emirleri yerine getirmek için uğraşıyordu ancak çoğu, kaçmak için sıradan askerler kadar sabırsızdı.

Kargaşanın içinden bir asker aninden sesini yükselterek yoldaşlarına seslendi. "Ay-mad, sevdikleriyle kaçarken biz ne diye burada ölmeyi bekliyoruz? Hâlâ açık bir cadde var. Haydi, benimle gelin!"

Bu kadarı yeterli olmuştu. Dev bir dalga halinde çirkin yaratıklar, subaylarını bir kenara savurdular. Bir kısmını öldürüp, bir kısmını çiğneyip geçtiler ve mümkün olan tek kaçış yoluna açılan çıkışa doğru fırladılar. Karşılarında kimse duramazdı. Bense güvenlik için çılgınca kaçan o grubun arasında kaldım. Böylesi daha iyi olmuştu çünkü Ay-mad şehri terk ediyorsa Janai de buraya getirilmezdi.

Caddeye çıktıktan sonra izdiham azaldı ve şehrin kapısına doğru sabit bir akışta ilerledik. Yine de kaçış burada sona ermedi çünkü ödü kopmuş hormadlar şehirden mümkün olduğunca uzaklaşmak için adanın her yerine dağıldılar. Ben ise kendimi neredeyse yapayalnız bir vaziyette şehrin girişindeki malagorların iniş ve kalkış yaptıkları açık alanda buldum. Janai'yi ele geçirenler onu buraya getirecekti, bu yüzden ben de onu bu korkunç şehirden kurtarmanın bir yolunu bulmayı umarak burada bekleyecektim.

Daha önce hiçbir zaman günün ağarması için bu kadar uzun süre beklememişim gibi geliyordu. Şehrin kapıları ve gölün kıyısı arasında kalan açıklık arazide dururken etrafımda neredeyse kimse yoktu. Kapıda yalnızca birkaç asker ve subay kalmıştı, gözcüler sürekli olarak şehre girip kitlenin ne kadar yayıldığını geri bildiriyorlardı. Beni fark etmediklerini düşünüyordum ancak sonunda bir subay yanıma yaklaştı.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu.

"Beni buraya Ay-mad yolladı," diye cevapladım.

"Yüzün çok tanıdık," dedi subay. "Seni daha önce gördüğümden eminim. Sende şüphe uyandıran bir şey var."

Omuz silktim. "Ne düşündüğünün pek bir önemi yok," dedim, "Ben Ay-mad'ın elçisiyim ve kaçakları arayan birliğin başındaki subay için emir taşıyorum."

"Peki," dedi, "Bu doğru olabilir ama yine de seni bir yerlerden tanıyormuş gibi hissediyorum."

"Zannetmiyorum," diye cevapladım. "Yaratıldığımdan beri adanın ucundaki küçük bir köyde yaşıyorum."

"Belki de öyledir," dedi. "Neyse, zaten bir şey fark etmez. Arama birliğinin komutanına ileteceğin mesaj ne?"

"Aynı zamanda şehrin kapılarından sorumlu komutan için de emirlerim var."

"Benim o," dedi subay.

"Güzel," diye cevapladım. "Bana verilen emre göre eğer kadını yakaladılarsa onu alıp bir malagora bindirmem, doğruca Ay-mad'a götürmem. Kapıların başındaki subayın sorumluluğu da bu işin halledilmesini sağlamak. Bir sorun çıkarsa sana yazık olur."

"Hiçbir sorun çıkmayacak," dedi, "Zaten çıkması için bir sebep de göremiyorum."

"Belli olmaz," dedim, "Birisi, Ay-mad'a arama birliğinin komutanının Janai'yi kendine saklamak istediğini ihbar etmiş. Şehir terk edilirken çıkan bütün bu kargaşa, itaatsizlik ve ayaklanma yüzünden Ay-mad kendi otoritesinden pek emin değil. Bu yüzden o komutanın burada değilken yaşananları öğrenince, fırsattan istifade ederek başkaldırmasından ve kadını kaçırmasından çekiniyor."

"Anladım," dedi kapılardan sorumlu subay, "Bu işle ilgileneceğim."

"Arama birliğinin başındaki subayın, aklından neler geçtiğini bilmemesi daha iyi olabilir," diye öneride bulundum. "Beni görmemesi için şehrin kapılarının içerisinde saklanacağım. Sen subayı lafa tutup dikkatini dağıtırken önce kızı sonra da bir malagoru yanıma getirebilirsin. Ben uçarak uzaklaştıktan sonra ona durumu anlatabilirsin."

"İyi fikir," dedi. "Göründüğün kadar aptal değilmişsin."

"Benim hakkımda yanılmadığından eminim," dedim.

"Bak!" dedi, "Sanırım şimdi geliyorlar." Gerçekten de gökyüzünün yükseklerinde, çok uzakta görünen birkaç nokta hızla büyüyordu. Sonunda üzerlerinde askerleri ve tutsakları taşıyan on bir malagor oldukları belirginleşti.

Birlik yaklaşıp iniş yapmaya hazırlanırken, hiçbiri beni görüp tanıyamasın diye şehre girdim. Kapıların subayı yanlarına yaklaşıp birliğin komutanını selamladı. Birkaç dakika konuştular ve sonrasında Janai'nin kapılara doğru geldiğini gördüm. Arkasından da bir asker onu takip etti, büyük bir malagor getiriyordu. Yaklaşırken

adamı dikkatlice inceledim ama onu tanımıyordum, böylece onun da beni tanımadığından emin oldum. Nihayet Janai şehre girdi ve tam karşımda durdu.

"Tor-dur-bar!" dedi heyecanla.

"Sessiz ol," diye fısıldadım. "Büyük bir tehlike içerisindesin fakat daha önce açıkça yaptığının aksine bana güvenirsen seni kurtarabileceğimi düşünüyorum."

"Kime güveneceğimi bilemedim," dedi, "Ama sana herkesten çok güvendim."

Asker yanında malagorla birlikte kapıya varmıştı. Janai'yi malagorun sırtına bindirdim ve ben de ata biner gibi onun arkasına, dev kuşun sırtına atladım. Sonra da havalandık. Janai'yi Ay-mad'a götürdüğümü düşünmeleri için kuşu, adanın doğusuna doğru yönlendirdim ancak birkaç alçak tepeyi aştıktan ve onların göremeyeceği bir yere geldikten sonra adanın güneyine doğru bir dönüş yaparak Phundahl'a doğru yola koyuldum.

Adadan uçarak uzaklaşmaya başladığımızda arkadaşlarının yanına dönmek isteyen büyük kuşu kontrol etmek neredeyse imkânsız hale geldi. İstediğim yöne uçmasını sağlamak için onunla durmadan mücadele etmem gerekiyordu. Uzun bir uçuşun ardından harcadığı bu çaba kısa sürede yorulmasına sebep oldu ve sonunda pes edip benim seçtiğim rotada yavaş ve isteksiz bir şekilde kanat çırpmaya başladı. Sonra da Janai ve ben ilk kez konuşmaya fırsat bulduk.

"Ben oraya vardığımda sen nasıl kapıdaydın?" diye sordu. "Aymad, beni ona götürmesi için seni neden seçti?"

"Ay-mad'ın olaydan haberi yok," diye cevapladım. "Şehrin kapılarındaki subayı ve seni yakalayan birliğin komutanını kandırmak için bu hikâyeyi ben uydurdum."

"Peki ama benim yakalandığımı ve bugün Morbus'a geri götürüleceğimi nereden öğrendin? Bütün bunlar çok kafa karıştırıcı ve şaşırtıcı. Anlam veremiyorum."

"Dün gece kampınızdan bir malagor çalındığını duymadın mı?" diye sordum.

"Tor-dur-bar!" dedi hayretle. "O sen miydin? Orada ne işin vardı?"

"Seni aramak için yola çıkmıştım ve birlik iniş yaparken adanın yakınındaydım."

"Anladım," dedi. "Bu çok akıllıca ve cesurca."

"Bana inanıp güvenseydin," dedim, "Kurtulmuş olabilirdik. Sytor gibi yakalanacak kadar budala olduğumu düşünmüyorum."

"Sana diğer herkesten daha fazla inandım ve güvendim," dedi.

"O halde neden Sytor'la birlikte kaçtın?" diye sordum.

"Sytor'la kaçmadım. Beni ikna etmeye çalıştı. Seninle ilgili inanmak istemediğim bir sürü hikâye anlattı. Nihayet ona kesinlikle onunla gitmeyeceğimi söyledim ancak o ve Pandar gece gelip beni zorla götürdüler."

"Onlara kendi rızanla eşlik etmediğine sevindim," dedim. Bunu yapmamış olduğunu düşünmenin çok iyi hissetmemi sağladığını söyleyebilirim ve artık onu her zamankinden daha çok seviyordum. Yine de bu korkunç bedene ve canavara benzeyen yüze hapsolduğum sürece bunun bana pek bir faydası yoktu.

"Peki ya Vor Daj'a ne oldu?" diye sordu.

"Ras Thavas geri dönene kadar bedenini olduğu yerde bırakmamız gerekiyor, başka bir seçenek yok."

"Peki ya Ras Thavas asla geri dönmezse?" diye sordu sesi titreyerek.

"O zaman Vor Daj sonsuza dek olduğu yerde yatacak," diye cevapladım.

"Bu çok korkunç," dedi kısık sesle. "O çok yakışıklıydı, harika biriydi."

"Ona yakın hissediyor muydun?" diye sordum. Hemen ardından da ondan böyle haksızca faydalandığım için kendimden utandım.

"Yakın hissediyordum," dedi duygularını belli etmeyen bir ses tonuyla. Cevabı da ne heyecan verici ne de yüreklendiriciydi. Aynı cevabı bir thoat ya da calot için bile veriyor olabilirdi.

Öğleden sonra malagorun neredeyse bütün enerjisinin tükendiği belli oluyordu. Bataklıklara doğru giderek alçalmaya başladı ve sonunda gördüğüm en büyük adalardan birinde yere kondu. Burası vadilerden, tepelerden ve ormanlık arazilerden oluşan ilgi çekici bir adaydı. Nehre doğru akan kıvrımlı küçük bir dere vardı,

Barsoom'da görmesi oldukça şaşırtıcı bir manzaraydı. Malagor yere konar konmaz yan yattı ve bizi sırtından attı. Nefes nefeseydi ve çırpınıyordu, ölmek üzere olduğunu düşündüm.

"Zavallı hayvan!" dedi Janai. "Üç gündür sırtında iki kişi taşıyor hem de doğru düzgün hiçbir şey yemeden."

"En azından bizi Morbus'tan uzaklaştırabildi," dedim, "Eğer iyileşirse bizi Helium'a götürecek."

"Neden Helium?" diye sordu.

"Çünkü güvenle sığınabileceğinden emin olduğum tek ülke orası."

"Orada neden güvende olayım ki?" diye sordu.

"Vor Daj'ın bir arkadaşı olduğun için. Barsoom'un Büyük Komutan'ı John Carter, Vor Daj'ın bir arkadaşının iyi karşılandığından ve güvende olduğundan emin olacaktır."

"Peki ya sen?" diye sordu. Helium'a bu korkunç kılıkta girmeyi hayal ettiğimde gözle görülür bir şekilde ürpermiş olmalıyım çünkü çabucak, "Senin de iyi karşılanacağından eminim. Sonuçta sen bunu kesinlikle benden daha çok hak ediyorsun," dedi. Bir müddet sessizce düşündü ve sonra sordu, "Vor Daj'ın beynine ne olduğunu biliyor musun? Sytor, bana yok edildiğini söyledi."

Ona gerçeği anlatmak istedim ancak dilim varmadı. Bu yüzden, "Yok edilmedi. Nerede olduğunu Ras Thavas biliyor. Onu bulabilirsek beynini Vor Daj'ın bedenine geri nakledecek," dedim.

"İkimizin Ras Thavas'ı bulabilmesi mümkün görünmüyor," dedi üzgünce.

Bana da pek olası görünmüyordu ancak pes etmeyecektim. John Carter ve Ras Thavas hayatta olmak zorundaydı! Bir gün onları bulacaktım.

Peki ya Morbus'ta laboratuvar binasının altında yatan bedenime ne olacaktı? Dört numaralı tank odasından çıkan kitle ya onun yanına ulaşırsa? Düşüncesi bile gözlerimin kararmasına sebep oldu yine de bu mümkündü. Bina ve koridor o kitleyle kaplandıysa o şeyin uygulayacağı inanılmaz basınç sonunda 3-17'nin kalın kapısını bile kırabilirdi. Sonra da o iğrenç kafalar, bedenimi yiyip bitirirdi. Bu olmaz ama kitle adadan taşıp bataklıklara yayılırsa sonsuza dek hiç dokunulmadan dursa bile bedenimi geri almak mümkün olmazdı.

Durum çok iç açıcı görünmüyordu ve canım fena halde sıkılmıştı. Janai'nin attığı bir çığlıkla düşüncelerden sıyrıldım.

"Şuraya bak!" dedi.

İşaret ettiği yöne döndüm ve şaşırtıcı derecede yükseğe hoplayıp zıplayarak bize doğru gelen bir grup tuhaf yaratık gördüm. İnsana benzer yaratıklar oldukları belliydi ancak onları Mars'taki diğer hayvanlardan ayıran birtakım farklılıkları vardı. Bacakları uzun ve güçlüydü. Büyük sıçrayışlarının hemen sonrası haricinde dizleri daima bükük duruyordu. Ayrıca uzun ve kuvvetli kuyrukları vardı. Bunlar dışında biçim olarak insana oldukça benziyorlardı. Biraz daha yaklaştıklarında bir tarafında kısa kılıç, diğer tarafında hançer duran basit bir kayış takımı dışında tamamen çıplak olduklarını fark ettim. Bu silahlar dışında hepsi sağ elinde birer mızrak tutuyordu. Kısa sürede etrafımızı sardılar; biraz uzağımızda durup geniş, düz ayaklarından ve kuyruklarından destek alarak dizleri bükük bir şekilde çömeldiler.

"Siz kimsiniz ve burada ne arıyorsunuz?" diye sordu içlerinden biri. Konuşabildiğine şaşırmıştım.

"Adanızın üzerinden uçuyorduk," diye cevap verdim, "Malagorumuz yoruldu ve dinlenmek için yere inmek zorunda kaldı. Mümkün olan en yakın zamanda yola devam edeceğiz."

Adam başını iki yana salladı. "Gooli'yi asla terk edemeyeceksiniz," dedi. Beni dikkatlice inceliyordu. "Nesin sen?" diye sordu.

"Ben bir adamım," dedim biraz abartarak.

Kafa salladı. "Peki ya o?" diye sordu Janai'yi göstererek.

"Bir kadın," diye cevapladım.

Tekrar kafasını salladı.

"Yarım yamalak bir kadın," dedi. "Yavrulaması veya onları sıcak tutması mümkün değil. Yavrusu olsa bile yumurtasından çıktığı anda ölür."

Açıkçası bu konuya girmek için bir sebep göremiyordum, bu yüzden sessiz kaldım. Janai bunu biraz komik bulmuş gibi görünüyordu çünkü son derece kadınsı olduğu barizdi.

"Bize ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordum.

"Sizi Jed'e götüreceğiz, kararı o verecek. Belki yaşamanıza ve çalışmanıza izin verir belki de sizi öldürür. Aşırı çirkinsin ama güçlü görünüyorsun, senden iyi bir işçi olabilir. Kadın -öyle olduğunu söylemeye bin şahit ister ya gerçi- işe yaramaz duruyor."

Ne yapacağımı bilemiyordum. Etrafımız en az elli askerle çevriliydi, kalitesiz olsa da hepsi silahlıydı. Olağanüstü gücümle birçoğunun canına okuyabilirdim ancak eminim ki eninde sonunda hakkımdan gelip beni öldürürlerdi. Onlarla birlikte Jed'in yanına gidip kurtulmak için daha iyi bir fırsat kollamak daha mantıklıydı. "Pekâlâ," dedim, "Sizinle geleceğiz."

"Geleceksiniz tabii," dedi. "Sanki başka çareniz mi var?"

"Sizinle dövüşebilirim," dedim.

"Bak sen, demek dövüşmek istiyorsun, öyle mi?" diye sordu. "Tamam, eğer arzun buysa Jed'in sana istediğini vereceğini düşünüyorum. Gelin bizimle."

Bizi derenin kıyısından götürüp, küçük bir tepeden yukarı çıkardılar. Tepenin ötesinde küçük bir orman gördük. Ormanın kenarında sazdan yapılmış kulübelerden oluşan bir köy vardı.

"İşte," dedi grubun lideri orayı işaret ederek, "Dünyanın en büyük şehri Gooli. Şurada, dev sarayında Gooli'nin ve Ompt Adası'nın tümünün Jed'i, Anatok yaşıyor."

Köye yaklaştığımızda yüz küsür kişi bizi karşılamaya geldi. Aralarında erkekler, kadınlar ve çocuklar vardı. Kadınları incelediğim zaman grubun liderinin Janai'yi kadın olarak görmemesinin nedenini anladım. Ompt Adası'nın yerlisi olan bu Goolialar keseli hayvanlardı. Yumurtlayarak üreyen keseli hayvanlar... Dişiler yumurtluyor ve yumurtalarını karınlarının alt kısmındaki bir kesede taşıyordu. Yavrular bu kesede yumurtadan çıkıyor ve kendi başlarının çaresine bakabilecek hale gelene kadar orada yaşıyordu. Annelerinin keselerinden çıkıp meraklı gözlerle bizi izleyen küçük kafaları görmek oldukça ilginçti. O ana kadar Barsoom'da yalnızca bir tane keseli hayvan olduğuna inanıyordum ve o da bir sürüngendi. Bu yüzden insana son derece benzeyen bu halkın, yavrularını karınlarındaki keselerde taşıdığını görmek bir hayli şaşırtıcıydı.

Köyden bizi karşılamak için gelen yaratıklar bize oldukça kaba davranıyorlardı. Daha yakından incelemek isteyerek bizi sağa sola itip kaktılar. Onlardan çok daha uzun olduğum için benden biraz çekiniyorlardı fakat ben müdahale edip birkaçını yere serecek kadar sertçe itene kadar Janai'yi bir hayli hırpaladılar. Ben bunu yapınca iki üç tanesi kılıçlarını çekip üzerime yürüdü ancak bizi ele geçiren korumalarımız, görevlerini yerine getirerek saldırılarını önledi. Kalabalığı bizden uzak tuttular, sonrasında da bizi samandan yapılmış, diğerlerinden çok daha büyük bir kulübeye doğru götürdüler. Buranın Anatok'un muazzam sarayı olduğunu tahmin ettim. Gerçekten de öyleydi. Jed, yanında birkaç adam, kadın ve bir sürü çocukla birlikte dışarı çıktı. Kadınlar, Jed'in karıları ve onların hizmetçileriydi; erkekler ise danışmanlarıydı.

Anatok'un çok ilgisini çekmiştik, bizimle ve ele geçirilmemizle alakalı birçok soru sordu. Sonra da bize nereden geldiğimizi sordu.

"Morbus'tan geliyoruz," dedim, "Helium'a gidiyoruz."

"Morbus... Helium..." diye tekrar etti. "İkisini de hiç duymadım. Yabanilerin yaşadığı küçük köyler olsa gerek. Gooli gibi şahane bir şehirde yaşadığımız için ne kadar şanslıyız. Sizce de öyle değil mi?" diye sordu.

"Bence Gooli'de, Morbus'tan çok daha mutlusunuzdur; Helium'a göre de oldukça huzurlusunuzdur," diye dürüstçe cevap verdim.

"Bizim ülkelerimiz," diye devam ettim, "Size hiçbir zaman zarar vermedi. Aramızda bir savaş yok, dolayısıyla barış içerisinde kendi yolumuza gitmemize izin verin."

Kahkaha attı. "Diğer köylerin insanları ne kadar akılsız!" dedi yüksek sesle. "Siz, benim kölemsiniz. Bana daha fazla hizmet edemediğiniz zaman öldürüleceksiniz. Herhangi bir yabancının Ompt'tan çıkıp muhteşem şehrimizi yok etmek ve sonsuz zenginliklerimizi çalmak için düşmanlarımızı buraya getirmelerini istediğimizi mi zannediyorsunuz?"

"Bizim halkımız, sizi asla rahatsız etmez," dedim. "Ülkemiz buranın çok uzağında. Halkınızdan biri bizim ülkemize gelse kibar bir muamele görür. Biz yalnızca düşmanlarımızla savaşırız."

"Şimdi aklıma geldi," dedi bizi ele geçiren grubun lideri, "Bu adam, bizimle dövüşmek istediğini söyleyerek kendi ağzıyla düşmanımız olduğunu itiraf etti."

"Ne!" diye bağırdı Anatok. "Pekâlâ, eğer öyleyse aradığını bulacak. Güzel bir dövüşten daha çok sevdiğimiz hiçbir şey yoktur. Hangi silahlarla savaşmak istiyorsun?"

"Rakibim neyi seçerse onunla savaşırım," diye cevapladım.

-XXI-

ÖLÜMÜNE DÜELLO

Çok geçmeden, birebir düellonun Goolialar için çok büyük önem taşıyan bir mesele olduğu belli oldu. Şef ve danışmanları arasında benim karşıma çıkacak rakibi seçmek konusunda uzun bir görüşme gerçekleşti. Bazı savaşçıların niteliklerini tartıştılar ve hatta beş altı kuşak önceki atalarına kadar değerlendirip kıyasladılar. O kadar ciddilerdi ki bu sanki mühim bir devlet meselesiydi. Konferansları sık sık kabilenin diğer üyelerinden gelen öneri ve yorumlarla bölündü. Sonunda iri yarı, genç bir delikanlıyı seçtiler. Genç adam, üzerine yüklenen vazifenin büyüklüğünden etkilenerek uzun ve boş laflarla dolu bir söyleve başladı; kendisinin ve atalarının pek çok erdemini saydı, bir yandan da beni aşağılayıp, beni nasıl bir çırpıda yeneceğini anlatarak böbürlendi. Nihayet kılıç kullanacağımızı seçerek konuşmasını bitirdi. Ardından Anatok, bana söyleyeceğim bir şey var mı diye sordu; bu söylevler belli ki düellodan önceki merasimin bir parçasıydı.

"Sadece sormak istediğim bir soru var," diye cevapladım.

"Peki, neymiş o?" diye sordu Anatok.

"Savaşçınızı yenersem ödülüm ne olacak?" diye sordum.

Anatok'un bir an kafası karışmış gibiydi. "Bu netice sahiden de aklıma gelmemişti," dedi, "Gerçi tabii ki bunun bir önemi yok çünkü sen kazanamayacaksın."

"Yine de bu gerçekleşebilir," diye ısrar ettim, "Eğer öyle olursa ödülüm ne olacak? Arkadaşıma ve bana özgürlüğümüzü verecek misiniz?"

Anatok güldü. "Elbette," dedi. "Sana her istediğinin sözünü rahatlıkla verebilirim çünkü dövüş bittiğinde kaybetmiş ve ölmüş olacaksın."

"Güzel," dedim, "Sakın verdiğin sözü unutma."

"Söyleyeceklerin bu kadar mı?" diye sordu Anatok. "Bize ne kadar iyi olduğunu, kaç adam öldürdüğünü, nasıl maharetli bir dövüşçü olduğunu anlatmayacak mısın? Yoksa hiçbir maharetin yok mu?"

"Bunu yalnızca kılıcım sergileyebilir," diye cevapladım. "Rakibim bolca böbürlendi ve kanımı dökmeden veya bana hiçbir zarar vermeden bunu yapmaya sonsuza dek devam edebilir. Beni korkutmayı bile başaramadı çünkü daha önce birçok adamın böbürlendiğini duydum. Genelde sesi en çok çıkanlar, böbürlenecek en az şeyi olanlardı."

"Gooli'nin savaşçıları hakkında hiçbir şey bilmediğin aşikâr," dedi Anatok. "Biz dünyanın en cesur insanlarıyız ve askerlerimiz en usta silahşorlar. Bu özelliklerimiz sayesinde dünyanın en kudretli ulusuyuz. İnşa edip nesillerdir koruduğumuz bu görkemli şehir ve bu süre zarfında muhafaza etmeyi başardığımız muazzam hazinelerimiz bunun ispatı."

Saman kulübelerinden oluşan derme çatma küçük köye bakındım ve Anatok'un bahsettiği muazzam hazinelerin nerede gizlendiğini,

neyden oluştuğunu merak ettim. Belki de nadir bulunan mücevherlerden ve değerli metallerden oluşan büyük bir depoları vardı.

"Büyük bir zenginliğe veya herhangi bir hazineye dair en ufak bir delil göremiyorum," dedim. "Belki de yine sadece böbürleniyorsunuz."

Bunu duyan Anatok öfkeden çılgına döndü. "Ne cüretle beni sorgularsın seni iğrenç yabani?" diye bağırdı. "Sen bizim zenginliğimiz ya da hazinelerimiz hakkında ne biliyorsun ki? Muhtemelen senin gözlerin Gooli'ninkilerle kıyaslanabilecek bir hazineyi hiçbir zaman görmemiştir."

"Ölmeden önce ona hazineyi gösterin!" diye bağırdı bir asker. "Bizim, hazinemize sahip çıkıp onu korumak için nasıl bu kadar cesur ve savaşçı bir halk olmamız gerektiğini o zaman anlar."

"Fena fikir değil," dedi Anatok. "Nasıl cesaretimiz ve silahşorluğumuz hakkında böbürlenmediğimizi deneyimleyip öğrenecekse biz Gooli halkının zenginliğimiz hakkında böbürlenmediğimizi de

kendi gözleriyle görüp öğrensin. Gel bakalım ahbap, hazinelerimizi bir gör."

Sarayına doğru yol gösterdi ve ben çevremi sarmalayan bir dizi askerle onu takip ettim. Duvarların yanında duran, kuru otlar ve yapraklardan oluşan ve belli ki yatak görevi gören yığınlar, birtakım silahlar, birkaç basit mutfak aleti ve binanın tam ortasında duran geniş bir sandık dışında saman kulübe bomboştu. Anatok, beni bu sandığa götürdü, büyük bir gösterişle kapağını kaldırıp içindekileri sergiledi. Hareketleriyle sanki, "Artık dünyada senin için görmeye değer hiçbir şey kalmadı, her şeyi gördün," diyordu.

"İşte," dedi, "Karşında, Gooli'nin zenginlikleri."

Sandığın yaklaşık dörtte üçü deniz kabuklarıyla doluydu. Anatok ve diğerleri tepkimi görmek için beni yakından izliyordu.

"Hazine nerede?" diye sordum. "Bunlar yalnızca deniz kabuğu."

Anatok öfkesini bastırmaktan dolayı titriyordu. "Seni zavallı, cahil yabani!" diye bağırdı. "Senin Gooli'nin hazinesinin kıymetini ve güzelliğini anlayamayacağını bilmeliydim. Yürü, dövüş başlasın; ne kadar çabuk ölürsen dünya için o kadar iyi olur. Biz, dünyanın en akıllı ve bilge insanları olan Goolialar, cehalete ve aptallığa tahammül edemeyiz."

"Haydi," dedim. "Bir an önce şu işi bitirmemiz daha iyi olur."

Düello hazırlığı oldukça törensel bir meseleydi. Başında Anatok ve danışmanlarının olduğu bir tören alayı oluşturuldu. Ardından, rakibimi takip eden, yaklaşık on askerden oluşan bir şeref kıtası geçti. Bunların arkasından da ben yürüdüm, Janai'yi yanıma almasam yalnız olacaktım, buna bir itirazları olmamıştı. Kabilenin geri kalanı; askerler, kadınlar ve çocuklar da bizim peşimizden geldi. Tamamen katılımcılardan oluşması ve hiç izleyici olmaması bakımından ilgi çekici bir geçit töreniydi. Sarayın etrafında bir tur attık ve sonrasında ana caddeden yürüyüp köyden çıktık. Köylüler bir ortasında benim, rakibimin ve şeref kıtasının olduğu bir çember oluşturdular. Anatok'tan gelen bir talimat üzerine kılıcımı çektim, rakibim ve yanındaki on asker de böyle yaptılar. Sonra da birbirimize doğru ilerledik.

Anatok'a döndüm. "Diğer askerlerin burada ne işi var?" diye sordum.

"Onlar Zuki'nin asistanları," diye cevapladı.

"Hepsiyle mi dövüşmem gerekiyor?" diye sordum.

"Yok, hayır," diye cevapladı Anatok. "Sen yalnızca Zuki ile dövüşeceksin, asistanları ona sadece zor durumda kalırsa yardım edecek."

Yani aslında on bir adamla dövüşecektim.

"Dövüş, korkak!" diye bağırdı Anatok. "Güzel bir dövüş izlemek istiyoruz."

Tekrar Zuki ve yardımcılarına doğru döndüm. Çok ama çok yavaşça bana doğru geliyor, beni korkutmak için uğraşırcasına yüzlerini değişik şekillere sokuyorlardı. Bütün bunlar bana o kadar saçma geldi ki gülmeden edemedim. Yine de durumun ciddiyetinin farkındaydım çünkü kötü silahşorlar olsalar bile on bir kişiye karşı tek başımaydım. Bütün avantaj onlardaydı.

Yüzüm zaten aşırı çirkindi ama aniden suratımı korkunç bir şekilde gülümseyerek buruşturdum ve vahşi bir nida atarak üzerlerine atladım. Tepkileri inanılmazdı. Arkasını dönüp kaçan ilk kişi Zuki'ydi, kendileri de şiddetli saldırımdan kaçmaya çalışan arkadaşlarıyla çarpıştı. Peşlerinden gitmedim ve bunu gördüklerinde durup tekrar bana döndüler.

"Gooliaların övündüğü cesaretin bir örneği mi bu?" diye sordum Anatok'a.

"Az önce çok incelikli bir stratejiye şahit oldun," dedi Anatok, "Ama bunu takdir edebilmek için fazlasıyla cahilsin."

Bir kez daha bana doğru geldiler, yine çok yavaş ilerliyorlardı. Bu defa yüz ifadelerini yaparken aynı zamanda bir nevi savaş narası atıyorlardı.

Tekrar üzerlerine hücum etmek üzereydim ki bir kadın çığlık atarak aşağıdaki vadiyi işaret etti. Diğerleriyle birlikte ben de dikkatini çekenin ne olduğu görmek için o tarafa döndüm. Gan Had, Tun Gan ve ben; Sytor ile Janai'nin peşinden giderken teknemize saldıranlara benzer yarım düzine yabani olduğunu gördüm. Onları gördükleri anda köylüler çığlık çığlığa bağırmaya başladılar. Bir avuç asker haricinde herkes, kadınlar ve çocuklar ormana doğru

koştular. Geri kalanlar korkudan donakalıp kaçamadıkları için mi yoksa ani bir cesaret patlaması yaşadıkları için mi duruyorlardı emin olamadım. Az önceki rakibim Zuki, kalanlar arasında değildi. O ve Anatok diğer herkesten önde, ormana doğru başa baş yarışıyordu.

Yanımda duran bir askere, "Kim bunlar?" diye sordum.

"İnsan yiyenler," diye cevapladı. "Son baskınlarından sonra, tekrar gelirlerse kurban olmamız için biz seçildik."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, "Kurban mı?"

"Evet, kurban," diye cevapladı. "Geldiklerinde onlara kendi rızamızla beş asker vermezsek saldırıp köyü yakarlar, hazinemizi alıp kadınlarımızı çalar ve bulabildikleri bütün adamları öldürürler. Bu yöntem daha iyi ama seçilenler için zor. Yine de itaat etmekten başka çaremiz yok çünkü eğer karşı gelseydik kabile bizi işkenceyle öldürürdü."

"Tamam da onlara neden teslim oluyorsunuz ki?" diye sordum. "Yalnızca altı kişiler ve biz de öyleyiz. Onlarla savaşalım. Kazanma şansımız onlarınkiyle aynı."

Bana hayretle baktılar. "Ama biz ona bir üstün olmadığımız sürece kimseyle savaşmayız," dediler, "Bu iyi bir strateji olmaz."

"Stratejinizi unutun," diye komut verdim, "Benimle birlikte bu adamlara karşı koyun."

"Yapabileceğimizi düşünüyor musun?" diye sordu bir tanesi diğer birine.

Gelen cevap "Daha önce hiç denenmedi," oldu.

Sabrım tükendi. "Bu, şimdi yapmamanız için bir sebep değil," diye bağırdım. "Bana çok azıcık yardım etseniz bile hepsini öldürebiliriz."

"Bana bir kılıç ver," dedi Janai, "Ben de yardım edeceğim."

"Haydi deneyelim," dedi Goolialardan biri.

"Neden olmasın?" dedi bir başkası. "Zaten her halükârda öleceğiz."

Yabaniler artık bize iyice yaklaşmıştı. Kahkahalarla gülüyor, aralarında konuşup Goolialara aşağılayıcı bakışlar atıyorlardı. "Yürüyün," dedi bir tanesi, "Silahlarınızı yere atın ve bizimle gelin."

Cevap olarak ileri sıçradım ve tek bir darbeyle adamı başının tepesinden göğüs kemiğine kadar ikiye yardım. Beş Goolia yavaşça ileri adım attı. Savaşmak için yürekleri yoktu ancak benim indirdiğim ilk darbenin başarısını gördüklerinde cesaretlendiler. Aynı zamanda yabaniler ise şaşırıp kalmıştı. Bir tanesinden sonra durmayıp yabanilerin kalanının üstüne gitmeye devam ettim. Bu sefer küçük bir mücadeleyle karşılaştım ancak kolumun uzanabildiği mesafe ve olağanüstü gücüm, bana karşı koyamayacakları bir üstünlük sağlıyordu. Kısa süre içerisinde üç tanesi yere yığılmıştı, diğer üçü ise son sürat koşarak kaçıyordu.

Ömürlerinde belki de ilk kez düşmanın geri çekildiğini gören Goolialar cesaret abidesine dönüşüp düşmanlarının peşine düştüler. Kendilerini her defasında 5 metre ileri götüren büyük sıçrayışlarla hareket ettiklerinden onları kolayca yakalayabilirlerdi ancak platonun sınırından sonra kaçmalarına izin verdiler ve sıçrayarak geri geldiler. Göğüsleri kabarmıştı, yüz ifadelerinden memnuniyetleri ve gururları okunuyordu.

Belli ki ormanda saklananlar, karşılaşmamıza şahit olmuştu çünkü şimdi tüm kabile bize doğru gelmeye başlamıştı. Anatok, biraz utanmış görünüyordu fakat sözlerinden aksi anlaşılıyordu. "İşte stratejimizin değerini gördün," dedi, "Korkup kaçmış gibi görünerek onları buraya çektik ve sonra da yok ettik."

"Ne beni ne de kendini kandırıyorsun," dedim. "Siz palavracı ve korkak bir ırksınız. Senin savunmak için en ufak bir çaba sarf etmeyip, kurban olarak vereceğin beş askeri kurtardım. Altı yabaninin, kendinle birlikte bütün askerlerini de kovalamasına izin verdin. Hepinizi tek başıma öldürebileceğimi biliyorsun. Şimdi, yaptıklarımdan dolayı ödül olarak ben ve yoldaşım yolculuğumuza devam etmek için planlarımızı yapana kadar burada kalmamıza izin vermeni talep ediyorum. Eğer reddedecek olursan kılıcımın keskin kenarını ilk sen hissedersin."

"Beni tehdit etmene gerek yok." dedi tir tir titreyerek. "Yaptıkların için sizi özgür bırakma niyetindeydim. Bizimle kalmakta ya da istediğiniz gibi gelip gitmekte serbestsiniz. Eğer geldiklerinde düşmanlarımızla savaşırsanız dilediğiniz sürece burada kalabilirsiniz."

-XXII-

PHUNDAHL'A DOĞRU

Ertesi gün Janai'yle birlikte iyileşmiş mi diye bakmak için malagorumuzu aramaya gittik ancak onu dair bir iz bulamadık. Ya uçup gittiğini ya da Anatok'un bana Gooli'den biraz uzaktaki bir adadan geldiğini söylediği yabaniler tarafından ele geçirildiğini düşündüm.

Bir an önce bir tekne inşa etmeye koyuldum. Aşırı tembel olmalarına ve kolayca yorulmalarına rağmen Goolialılar, bana biraz olsun yardım etti. Kesinlikle hayatımda karşılaştığım en işe yaramaz insan ırkı onlardı. Enerjilerinin neredeyse tamamını böbürlenerek sarf ediyor ve hemen hemen hiçbir şey başarmaya harcamıyorlardı. Yabanilerle olan karşılaşmamızdan yalnızca birkaç saat sonra büyük zaferleriyle övünüp her şeyi kendilerinin başardığını söylüyorlardı. Anatok, zaferin en büyük sebebinin, kendi deyişiyle muhteşem stratejisi olduğunu iddia ediyordu. Dünyada Goolialar gibi pek çok insan var fakat bazıları hakkındaki gerçek asla ortaya çıkmıyor.

Tekneyi inşa ettiğimiz sonraki birkaç hafta içerisinde Zuki'yle oldukça samimi hale geldik. Onun ortalamanın üzerinde bir zekâsı ve diğer Gollialarda bir nebze bile olmayan kısmi bir espri anlayışı olduğunu keşfettim. Bir gün ona deniz kabuklarını neden çok değerli bir hazine olarak gördüklerini sordum.

"Kendisini üstün hissetmek için Anatok'un hazineye sahip olması şart," diye cevapladı. "Ondan önceki liderler için de aynı şey geçerliydi, hatta hepimiz için öyle. Büyük bir hazineye sahip olmak bize aşırı önemli hissettiriyor ancak temkinli bir halk olduğumuzdan dolayı başka kimsenin istemeyeceği bir hazine seçtik. Aksi takdirde savaşçı halklar durmadan gelip hazinemizi çalmaya çalışırdı. Bazen biraz şapşalca olduğunu düşünüyorum ama bunu Anatok'a ya da diğerlerine söylemeye cüret edemem. Hayatları boyunca Gooli'nin sonsuz hazinesinin büyük önemini dinlediler ve öğrendiklerini sorgulamıyorlar çünkü bunu istemiyorlar."

"Övündükleri cesaretleri ve Anatok'un stratejisi için de aynısını mı hissediyorlar?" diye sordum.

"Ah, hayır. O başka," diye cevapladı Zuki. "Onlar gerçek. Biz sahiden de dünyanın en cesur insanlarıyız ve Anatok en büyük stratejist."

Hazineyi sorgulamak espri anlayışının sınırıydı. Gooliaların mertliğinden veya Anatok'un stratejisinden şüphe etmenin yüküne dayanamazdı. Belki de Gooli halkının böyle olması daha iyiydi. Kendilerine olan gülünç hayranlıkları, onlara gerçeği kabullenirlerse asla sahip olamayacakları bir moral veriyordu.

Janai, tekneyi inşa ederken benimle birlikte çalıştığı için çoğunlukla bir aradaydık. Yine de daima ona tiksindirici geldiğimi hissediyordum. Mümkün olduğu sürece bana asla dokunmadı. Ayrıca, genelde doğrudan suratıma bakmadı ama onu bunun için suçlayamazdım. Öte yandan, insanın çirkin ama sadık bir köpeği sevmesi gibi bana sevgi beslemeye başladığını hissediyordum. Bu gerçekten de bir köpek olmak istememe sebep oluyordu çünkü en azından o zaman beni okşardı. Fakat Mars'ın calotlarından bile çirkin olduğumdan, bana karşı ne kadar şefkat duyarsa duysun onu her zaman tiksindirecektim.

Bu düşünceler üzerine zavallı bedenimin durumunu merak ettim. Hâlâ 3-17'de güvenli bir vaziyette saklı mıydı yoksa dört numaralı odadan çıkan o korkunç kitle onu içine çekip yutmuş muydu? Bedenimi bir daha görebilecek miydim? Janai farkında olmasa bile yalnızca onun uğruna var olan bu beynim, bedenime bir daha geri dönebilecek miydi? Her şey ümitsiz görünüyordu. Artık malagoru da kaybettiğimize göre Helium'a yolculuğumuz imkânsızı başarmaya yakın duruyordu.

Sonunda tekne tamamlanmıştı ve Goolialar onu göle taşımam için bana yardım ettiler. Tekneyi erzakla doldurdular. Bana fazladan mızraklar, Janai'ye ise kılıç ve hançer verdiler. Teknenin eşsiz olduğunu ve bunu Goolialar'dan başkasının yapamayacağını söyleyerek inşaasıyla böbürlendiler. Bize verdikleri silahlar ve erzaklarla da epey övündüler. Onlar böyle övünmeye devam ederken biz, Büyük Toonol Bataklıkları'ndan geçerek batıya doğru giden tehlikeli yolculuğumuza başladık.

-XXIII-

AMHOR'UN TUTSAKLARI

Büyük Toonol Bataklıkları'nın çok büyük bir kısmı insanlar için yaşamaya elverişsizdi ama biz, bir hafta boyunca, yabani kabilelerin bile yaşayamadığı kasvetli arazilerden geçmiştik. Ancak büyük sürüngenler ve devasa böcekler gibi başka tehlikelerle karşılaştık. Bu böceklerin bazıları o kadar büyüktü ki kanat açıklıkları 10 metreyi geçiyordu. Güçlü çeneleri, kılıç gibi iğneleri hatta bazısında bunların ikisi bile vardı; bu canavarlardan biri bizi kolaylıkla öldürebilirdi. Neyse ki hiçbir saldırıya uğramadık. Bataklıktaki daha küçük sürüngenleri avlıyorlardı ve böceklerin daima galip geldiği birçok karşılaşmaya şahit olduk.

Gooli'den ayrıldıktan bir hafta sonra bir gün bataklıklardaki çok sayıda olan göllerden birinde kürek çekiyorduk. Önümüzdeki ufuk çizgisinin biraz üzerinde, yavaşça bize doğru gelen büyük bir savaş gemisi gördük. Kalbim anında neşeyle doldu.

"John Carter!" diye bağırdım. "Sonunda geldi. Kurtuldun Janai."

"Ras Thavas da onunla birliktedir," dedi, "Morbus'a geri dönüp Vor Daj'ın bedenini diriltebiliriz."

Beklentimin yarattığı rahatlama ve mutlulukla heyecana kapılıp, "Tekrar yaşayacak, hareket edecek ve sevecek," dedim.

"Peki ya bu John Carter değilse?" diye sordu.

"O olmalı Janai. Başka hangi medeni insan, bu korkunç diyar üzerinde dolaşır ki?"

Kürek çekmeyi bıraktık ve büyük uçan geminin yaklaşmasını izledik. Çok alçaktan, zeminin en fazla 30 metre yükseğinde seyrediyor ve oldukça yavaş ilerliyordu. Yakınımıza geldiğinde kanoda ayağa kalktım ve doğruca üzerimize geldikleri için bizi

görmemesinin mümkün olmadığını bilmeme rağmen dikkat çekmek için kollarımı havada sallamaya başladım.

Gemide hangi ulusa ait olduğunu beyan eden bir sembol yoktu ama bu, potansiyel düşmanların olduğu topraklara tek başına giren Marslı donanmaları için alışılmadık bir durum değildi.

Geminin hatları da bana oldukça yabancıydı, yani bu aracı tanıyamıyordum. Belli ki Helium'un sınır bölgelerinde hâlâ kullanılmakta olan eski tür gemilerdendi. John Carter'ın daha hızlı, yeni model araçlar yerine neden böyle bir taneyi seçtiğini anlayamıyordum ancak mantıklı bir sebebi olduğunu ve bunu sorgulamanın bana düşmeyeceğini biliyordum.

Gemi yaklaştıkça daha da alçaldı, artık bizi gördüklerini biliyordum ve nihayet tam üzerimizde durdu. Çıkartma halatı, omurgadaki bir kapaktan bize doğru indirildi ve ben de onu, gemiye rahatça çıkarılması için çabucak Janai'nin vücuduna bağladım. Ben onu bağlamakla uğraşırken benim için bir halat daha indirildi. Biraz sonra ikimiz de gemiye doğru yukarıya çekiliyorduk.

Geminin ambarına çıktığımız anda etrafımızdaki gemicileri görme

fırsatım oldu. Tam o anda, bunun kesinlikle bir Helium gemisi olmadığını anladım. Adamlar başka bir ülkenin kayış takımlarını giyiyordu.

Janai korku dolu gözlerle bana döndü. "Ne John Carter ne de Ras Thavas bu gemide," diye fısıldadı, "Helium gemisi değil bu. Amhor'un Prensi, Jal Had'ın gemilerinden biri. Kim olduğumu anlarlarsa Morbus'ta bile buradan daha güvende olurum."

"Bunu öğrenmelerine izin veremezsin," dedim. "Unutma, sen Heliumlusun." Kafa sallayarak anladığını belirtti.

Etrafımızdaki subaylar ve gemiciler bana Janai'den çok daha fazla ilgi duymuşlardı. Laflarını sakınmadan iğrençliğim hakkında yorum yapıyorlardı.

Hemen üst güverteye, komutanları olan subayın karşısına çıkarıldık. Bana saklamak için pek çabalamadığı bir tiksinmeyle baktı.

"Kimsin sen?" diye sordu. "Nereden geliyorsun?"

"Ben, Morbuslu bir hormadım," diye cevapladım, "Yoldaşım ise Heliumlu bir kız, Mars'ın Büyük Komutanı John Carter'ın bir arkadaşı."

Janai'ye uzunca bir süre ciddiyetle baktı. Sonra da dudaklarına çirkin bir gülümseme yerleşti. "Milliyetini ne ara değiştirdin Janai?" diye sordu. "Kimliğini reddetmeye çalışmana gerek yok Janai, seni tanıyorum. Yüzünü milyonlarca insan arasından bile seçebilirim çünkü portren Amhor'un bütün gemi komutanlarının kamarasında olduğu gibi benimkinde de asılı. Seni Prens Jal Had'a teslim edecek kişiyi muazzam bir ödül bekliyor."

"Janai, Mars'ın Büyük Komutanı'nın himayesi altında," dedim. "Onu Helium'a götürürsen John Carter sana Jal Had'ın sunduğundan çok daha büyük bir ödül verir."

Başıyla beni işaret ederek, "Kim bu şey?" diye sordu komutan Janai'ye. "Onun tutsağı değil miydin?"

"Hayır," diye cevapladı Janai. "O, benim dostum. Pek çok kez beni kurtarmak için hayatını tehlikeye attı. Bizi ele geçirdiğinizde ise beni Helium'a götürmeye uğraşıyordu. Lütfen beni Amhor'a geri götürmeyin. Tor-dur-bar bunun doğru olduğunu söylüyorsa ikimizi Helium'a götürmeniz durumunda John Carter'ın size yüklü bir ödeme yapacağından eminim."

"Sonra da Amhor'a döndüğümde Jal Had beni işkence ederek öldürsün, öyle mi?" diye sordu komutan. "Katiyen olmaz! Doğruca Amhor'a geri gidiyorsun. Ayrıca, bu ucubeyi Jal Had'a teslim ettiğimde de muhtemelen alacağım ödül daha fazla olacak. Bu şey, onun koleksiyonu için güzel bir parça olur ve Amhor'un vatandaşlarını bolca güldürüp eğlendirir. Eğer uslu durursan Jal Had sana iyi davranır Janai. Daha önce yaptığın gibi akılsızlık etme. Sonuçta Amhor'un Prensesi olmak hiç de fena olmayacaktır."

"Morbuslu Ay-mad'la birlikte olmayı bile tercih ederim," dedi kız, "Bunun yerine ise ölürüm daha iyi."

Komutan omuz silkti. "Kendi bileceğin iş," dedi. "Amhor'a varana kadar bu mesele üzerine düşünmek için bolca zamanın olacak. İyice düşünmeni ve fikrini değiştirmeni öneririm." Bize kamara tahsis

edilmesi ve dikkatlice gözetilmemiz için talimat verdi. Ama sorun çıkarmadığımız sürece hapsedilmeyecektik.

Güverteden geminin içine açılan kapıdan aşağı indirilirken, bir adamın aniden koşarak güverteyi geçtiğini ve gemiden aşağı atladığını gördüm. O kadar hızlı hareket etmişti ki kimse ona engel olamamıştı. Komutan da buna şahit olmasına rağmen kimse onu kurtarmak için çaba harcamadı ve hepsi, gemiye giden yolda devam etti. Bize eşlik eden subaya o adamın kim olduğunu ve neden gemiden atladığını sordum.

"O bir köleydi, belli ki Amhor'da köle olmaktansa ölmeyi tercih etti," diye açıkladı.

Hâlâ gölün yüzeyine çok yakın bir irtifadaydık. Adam gemiden atladığında küpeşteye koşan bir gemici seslenerek adamın bizim terk ettiğimiz kanoya doğru yüzdüğünü söyledi.

"Büyük Toonol Bataklıkları'nda uzun süre hayatta kalamaz," dedi subay bizi kamaralarımıza indirirken.

Janai'ye gemideki en iyi kamara verilmişti çünkü onun Amhor'un Prensesi olmasını bekliyorlardı. Bu yüzden de ona iyi davranıp sempatisini kazanmaya çalışıyorlardı. En azından Amhor'a varana kadar ona her türlü nezaketi ve saygıyı göstereceklerini anladığım için rahatladım.

Bense iki kişilik küçük bir kamaraya götürüldüm. Kamarada bir adam daha vardı. Ben içeri girerken pencereden dışarı baktığı için bana sırtı dönüktü. Subay, kapıyı arkamdan kapatıp gittiğinde yeni yoldaşımla baş başa kaldım. Kapı kapanınca arkasını dönüp bana baktı, ikimiz de şaşırıp bastık çığlığı. Oda arkadaşım Tun Gan'dı. Beni tanıdığında biraz korkmuş gibi görünüyordu. Beni terk edip gitmiş olduğu için vicdan azabı çekiyor olmalıydı.

"Demek sensin?" dedim.

"Evet, şu anda beni öldürmek istiyorsundur," diye cevapladı, "Ama beni fazla suçlama. Pandar'la durumu tartıştık. Seni terk etmek istemedik ancak Morbus'a dönersek hepimizin öleceğini biliyorduk. Öte yandan, ikimiz kanoyla yola devam ettiğimizde en azından kurtulmak için bir şansımız vardı."

"Seni suçlamıyorum," dedim. "Aynı şartlar altında ben de öyle yapabilirdim. Zaten beni terk etmeniz daha iyi bir sonuç yarattı çünkü bu sayede Morbus'a birkaç saat içerisinde ulaşıp, Janai onu kaçıran birlikle oraya vardığında onu kurtarabildim. Neyse, sen nasıl oldu da bu gemiye geldin?"

"Pandar ve ben yaklaşık bir hafta önce ele geçirildik, belki de iyi oldu çünkü biz yerlilerden kaçarken bu gemi yanımıza alçalarak onları korkutup kaçırdı. Gemi gelmese yakalanıp öldürülmemiz kaçınılmazdı. Bu yüzden ben gemiye memnuniyetle bindim ama Pandar hiç istekli değildi. Amhor'a gidip köle olmaya niyeti yoktu. Yalnızca Phundahl'a geri dönme hayaliyle yaşıyordu."

"Pandar şimdi nerede?" diye sordum.

"Biraz önce gemiden aşağı atladı, sen geldiğinde onu izliyordum. Gemiye alınmadan önce senin kullandığını tahmin ettiğim kanoya yüzdü ve şimdiden Phundahl'a doğru kürek çekmeye başladı."

"Umarım oraya ulaşabilir," dedim.

"Ulaşamayacak," diye kehanette bulundu Tun Gan. "Dünyadaki hiçbir insanın bu cehennem gibi bataklığın tehlikelerini tek başına aşabileceğine inanmıyorum."

"Şu ana kadar uzun bir yol katettiniz," diye hatırlattım.

"Evet ama ileride nasıl tehlikeler olduğunu kim bilir?"

"Amhor'a gitmekten rahatsız değil misin?" diye sordum.

"Neden olayım ki?" diye soruyla cevap verdi. "Amhorlu suikastçı Gantun Gur olduğumu sandıkları için bana büyük bir saygı duyuyorlar."

"Şahane!" diye bağırdım. "Bir an için senin, Gantun Gur'un bedenini aldığını unutmuştum. Bedenine uygun bir şekilde yaşayıp onları kandırmaya devam edebileceğini düşünüyor musun?"

"Sanırım bunu yapabilirim," diye cevapladı. "Benim beynim diğer birçok hormadınki gibi kıt değil. Onlara kafama bir darbe aldığımı ve geçmişimle ilgili birçok şeyi unutmama sebep olduğunu söyledim. Şimdiye kadar benden şüphelenmediler."

"Senden hiçbir zaman şüphelenmeyecekler," dedim, "Çünkü bir başka canlının beyninin, Gantun Gur'un kafatasına nakledilebileceği akıllarına bile gelmez."

"O halde sen de onlara söylemezsen bunu asla öğrenemezler," dedi. "Ben zaten katiyen söylemem, bu yüzden lütfen bana yeni adımla hitap etmeyi unutma. Niçin gülümsüyorsun?"

"İçinde bulunduğumuz durum çok gülünç. İkimiz de kendimiz değiliz. Ben, senin bedenindeyim; sen ise başka bir adamın."

"Peki ya sen kimdin, bedenimde kimin beyni var?" diye sordu. "Bunu epeydir merak ediyorum."

"Merak etmeye devam et," diye cevapladım, "Asla öğrenemezsin."

Uzun bir müddet bana dimdik baktı. Sonunda yüzü aydınlandı. "Şimdi anladım," dedi. "Daha önce tahmin edemediğim için çok aptalım."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," dedim sinirle, "Ayrıca senin yerinde olsam tahmin bile yürütmezdim."

Başıyla onayladı. "Pekâlâ, Tor-dur-bar, nasıl istersen."

Konuyu değiştirmek için, "Acaba Amhor'dan gelen bu gemi ne diye Büyük Toonol Bataklıkları üzerinde tek başına dolanıyor?" diye sordum.

"Amhor Prensi Jal Had vahşi hayvanları toplamayı kendisine hobi edinmiş. Çok sayıda hayvanı olduğunu söylüyorlar, bu gemi de yeni türler bulmak için Büyük Toonol Bataklıkları'nı arıyor."

"Janai'yi aramıyorlar mıydı yani?"

"Hayır. Ele geçirildiğinde yanındaki kişi Janai miydi? Gemi üzerinden geçerken yalnızca bir anlığına iki silüet seçebildim."

"Evet, Janai de gemide. Şimdi, Amhor'a varmadan önce onu gemiden nasıl çıkaracağım sorunuyla karşı karşıyayım."

"Belki de bunu başarman mümkün olabilir," dedi. "Ara sıra yeni türler avlamak için gemiyi yere indiriyorlar. Denetim çok gevşek. Hatta bizi neredeyse hiç gözetlemiyorlar. Pandar bu yüzden kolayca kaçabildi."

Ne var ki komutan Janai'yi yakaladığını anladığı anda geminin burnunu Amhor'a çevirdiği için kaçmak için hiç fırsatımız olmadı. Gemi ne yere indi ne de yakınından uçtu.

Amhor, bizim yakalandığımız noktanın yaklaşık 1200 kilometre kuzeyindeydi ve gemi, bu mesafeyi yedi buçuk saat civarı bir sürede katetti.

Bu süre boyunca kabininde durduğu için Janai'yi hiç görmedim.

Amhor'un üzerine gece yarısı vardık ve sabaha kadar şehrin üstünde süzülerek bekledik. Taşıdığımız değerli kargodan dolayı etrafımızda devriye gemileri duruyordu. Biz şehre vardığımızda Jal Had uyuyordu ve kimse onu rahatsız etmeye cesaret edememişti. Kulak misafiri olduğum bazı şeylerden onun kötü bir şöhreti olduğunu ve herkesin ondan epey korktuğunu anlamıştım.

İkinci zode dolaylarında yanımıza bir kraliyet aracı yanaştı ve Janai'yi aldı. Şehrin üzerine vardığımızda beni Gantun Gur'un kamarasından alıp geminin ambarındaki başka bir kabine kilitledikllerinden, Janai'yi almalarına engel olmak için elimden hiçbir şey gelmiyordu. Büsbütün çaresiz hissediyordum. Kendi bedenimle hiçbir zaman dönememekle kalmayıp Janai'yi de bir daha asla göremeyebilirdim. Başıma ne geleceği umurumda değildi, yalnızca ölmeyi diledim.

-XXIV-

KAFESE KAPATILDIM

Janai götürüldükten sonra gemi, bir iniş pistine doğru alçaltılıp sabitlendi. Kısa bir süre sonra da hücremin kapısı açıldı ve kendimi, bir subayın emrindeki asker birliğinin karşısında buldum. Ağır zincirler taşıyorlardı. Biraz sonra bunlarla ellerimi kelepçelediler. Direnmedim çünkü artık hiçbir şeyi umursamıyordum.

İniş pistine çıkarıldım, oradan da bir asansörle zemine indirildim. Beni gemiden alan askerler tarafından daha önce hiç görülmemiştim. İlgilerini kazanmış olmamın yanı sıra benden biraz da korkuyorlardı. Caddeye çıktığımızda dikkatleri üzerime çekmiştim. Biraz sonra bir yer uçağına bindirildim ve saraya giden geniş bir caddede hızla ilerledik.

Bu yer uçakları, Mars şehirlerinin çoğunda yaygın olarak kullanılan bir şahsi ulaşım aracıdır. Azami irtifaları yaklaşık 30 metre, ulaşabilecekleri son sürat saatte 100 kilometredir. Amhor'da kuzey güney yönündeki bütün trafik, zemin seviyesinde akar ve kavşaklarda doğu batı yönündeki trafik bunun üzerinden geçer. Doğru batı yönündeki trafik, kuzey güney yönündekinin üstüne yükselmeye mecburdur çünkü her kavşakta yaklaşık 3 metre yüksekliğe tırmanıp kavşaktan sonra aniden sonlanan birer geçit vardır. Bu rampalar, doğu batı yönündeki bütün trafiğin, kuzey güney yönünün üzerinden geçmesini sağlar. Her caddede araçlar yalnızca tek bir yönde ilerler; paralel caddelerdeki akış ise sırayla bir kuzeye bir güneye doğrudur. Yani caddelerin yarısı bir yöne gider, diğer yarısı ise tersi yöne. Sola dönüşler, hız kesmeden basit bir yöntemle iki yöndeki şeridin de üzerine yükselerek yapılır. Sonuç olarak, trafik her yönde yaklaşık saatte 80 kilometre hızla kesintisiz bir şekilde akar. Park yerleri boldur ve binaların içinde, kaldırımın yaklaşık 20 metre yükseğinde bulunurlar. Kuzey doğu yönündeki yaya trafiği, Kuzey Güney Caddeleri'nin iki tarafında da zemin seviyesinde her yönde kesintisiz

devam eder. Doğu Batı Caddeleri'nde ise kavşaklardaki alt geçitler sayesinde ilerler.

Bir Mars şehrindeki trafik sistemini detaylıca ve hatta belki bıktırıcı bir şekilde anlattım çünkü John Carter, bana Dünyalı şehirlerindeki trafiğin sıkışmalarından ve kafa karıştırıcılığından bahsetmişti. Bunun, kardeş gezegenimizdeki mucitlere, Mars şehirlerinde yaygın olarak kullanılanlara benzer yer uçakları geliştirmek için ilham olmasını umuyorum.

Gidiyor olduğumuz saray arazisi yaklaşık 80 dönümlük bir alan kaplıyordu. Buraya açılan caddelerde soyluların sarayları diziliydi, onların da biraz ilerisinde üst sınıf mağazalar ve oteller vardı. Amhor küçük bir şehirdi ve prenslikte şehir denilebilecek tek yerdi, diğerleri yalnızca ufacık, etrafa yayılmış köylerdi. Prensliğin başlıca ticari faaliyeti thoat ve zitidar yetiştirmektir. Thoatlar Mars'ın binek hayvanları, zitidarlar ise koşum hayvanlarıdır. Aynı zamanda bunların ikisi yemek için de yetiştirilir. Amhor; kurutulmuş et, deri ve diğer yan ürünleri Duhor, Phundahl ve Toonol'a ihraç eder.

Amhor, taşralı çobanların buluşma noktasıdır. Bu adamlar; zorluk çıkaran, saygısız ve kavgacı inanlardır ancak daima zenginlerdir ve bol keseden harcarlar. Yani burası her yönüyle ilginç bir şehirdir. Gerçi insan hayvanat bahçesindeki bir kafes içerisinden buranın tadını pek çıkaramaz. Saray arazisinin arka kapısından içeri sokulduktan birkaç dakika sonra ben tam da burayı boylamıştım.

Burada, bir caddenin iki tarafında Mars'a özgü çok çeşitli hayvan türlerini içeren kafesler, çukurlar ve inler duruyordu. Gün içerisinde sivil halkın saray arazisinin bu bölümünde serbestçe dolaşmasına izin veriliyordu. Caddeden her gün geçen kalabalıklar için gezegenin faunasına dair hem öğretici hem de eğlendirici bir sergi sunuluyordu.

Amhor'un Prensi Jal Had'ın zoolojik sergisinin eşsiz bir özelliği, çeşitli ırklardan Marslı insanlar da içermesiydi. Solumdaki kafeste uzun, sivri dişleri ve dört kolu olan iri bir yeşil adam; sağımda ise Ptarthlı bir kırmızı adam duruyordu. Thoatlar, zitidarlar ve insana oldukça benzeyen vahşi, kıllı yaratıklar olan Barsoom'un büyük beyaz maymunları vardı. Bu maymunlar belki de en çok korkulan Marslı hayvanlardır. Ayrıca yakınımda iki apt, yani çok uzaklardaki

Okar'dan gelen kutup canavarları vardı. Bu büyük yaratıkların vücudu kılla kaplıydı ve altı bacakları vardı. Bacaklarının dört tanesi kısa ve güçlüydü, onu kar ve buz üzerinde taşıyorlardı. Diğer iki bacağı ise kaslı boynunun iki yanındaki omuzlarından öne doğru uzanıyordu ve uçlarında beyaz, tüysüz eller duruyordu. Avlarını bu eller ile yakalayıp tutuyorlardı. John Carter bana bu hayvanların kafalarının ve ağızlarının, çenelerinin altındaki düzlükten ileri doğru kıvrılan iki büyük boynuz dışında Dünya'daki su aygırlarınkine benzediğini söylemişti. İki devasa gözleri, kafalarının tepesinden boynuzlarının başladığı noktaya kadar uzanan oval birer küreydi; yani silahları olan boynuzları aslında binlerce farklı benekten oluşan gözlerinin alt kısmından çıkıyordu. Gözlerini oluşturan bu beneklerin her birinin kendi göz kapağı vardı, bu sayede aptlar gözlerinin istediği kadarını kapatabiliyordu. Bunlar dışında hayvanat bahçesinde banth, calot, darseen, orluk, sith, sorak, ulsio ve daha bir sürü hayvan; böcekler ve insanlar, hatta Bantoom'a özgü tuhaf örümcek adamlardan bir tane bile vardı. Ancak beni kafesime koydukları anda serginin gözde parçası ben oldum. İtiraf etmeliyim ki hayvanat bahçesindeki en çirkin yaratık kesinlikle bendim. Belki de artık farklılıklarımdan gurur duymalıydım çünkü Jal Had'ın koleksiyonuna katmayı başardığı iğrenç yaratıkların en beterinden bile çok daha fazla ilgi çekiyordum.

Kafesimin önünde hayretten çenesi düşen kalabalıklar toplanıyordu, birçok kişi beni sopalarla dürtüyor ya da üzerime küçük taşlar veya yemek parçaları atıyordu. Sonunda bir görevli kafesimin üzerine asmak ve seyircileri bilgilendirmek için elinde bir tabelayla geldi. Asmadan önce tabelanın üzerindekileri okuma fırsatı buldum: MORBUSLU HORMAD, BÜYÜK TOONOL BATAKLIKLARI'NDA ELE GEÇİRİLMİŞ İNSANA BENZEYEN BİR CANAVAR.

Saraydan gelen bir muhafız birliği caddeye girip bütün ziyaretçileri hayvanat bahçesinden çıkardığında yaklaşık iki saattir kafesteydim. Birkaç dakika sonra caddenin uzaktaki ucundan trompetlerin gürültüsü yükseldi ve oraya baktığımda bir grup adam ve kadının yaklaştığını gördüm.

"Ne oluyor?" diye sordum yan kafesteki kırmızı adama.

Adam konuşabilmeme şaşırmış gibi bana baktı. "Jal Had, seni görmeye geliyor," dedi. "Seninle oldukça iftihar edecek çünkü dünyada sana benzeyen hiçbir şey yok."

"Zamanla böyle olmadığını öğrenebilir," dedim. "Ne yazık ki benden milyonlarca var ve liderleri bütün Barsoom'u fethedip yağmalamak istiyor."

Bunu duyan kırmızı adam güldü fakat benim bildiklerimi bilse gülemezdi.

Kraliyet zümresi yaklaşırken Jal Had, diğerlerinden birkaç adım önde yürüyordu. Çok çirkin görünümlü bir adamdı, gaddar bir gülümsemesi ve sinsi bakışları vardı. Yaklaştı ve kafesimin önünde durdu. Diğerleri de gelip onun arkasında durunca Janai'nin de onlar arasında olduğunu gördüm. Kafasını kaldırıp bana baktığında gözlerinde biriken yaşları gördüm. Birkaç dakika beni büyük bir ilgiyle inceledikten sonra "Muhteşem," dedi Jal Had. "Dünyada buna benzer bir tür daha olmadığına bahse girerim." Yanındakilere döndü. "Siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Hepsi, neredeyse bir ağızdan "Harika bir şey," diye cevapladı. Yalnızca Janai bir şey demedi ve sessiz kaldı.

Jal Had, bakışlarını Janai'nin üzerine çevirdi. "Peki ya sen ne düşünüyorsun, sevgilim?" diye sordu.

"Çok şey düşünüyorum," dedi Janai. "Tor-dur-bar, benim dostum ve onu böyle kafese tıkmanın çok acımasızca olduğunu düşünüyorum."

"Vahşi hayvanların şehirde başıboş dolaşmasını mı tercih ederdin?" diye sordu.

"Tor-dur-bar, vahşi bir hayvan değil, o cesur ve sadık bir dost. O olmasa çoktan ölmüştüm. Belki de ölsem daha iyi olurdu ancak yine de benim için göğüs gerdiği zorluklar ve tehlikeler için ona minnet duymaktan asla vazgeçmeyeceğim."

"O halde bunun için ödüllendirilmeli," dedi Jal Had cömertçe. "Kraliyet sofrasının artıkları ile beslenecek."

İşte bu şahaneydi; bir Helium soylusu olan ben, Amhor Prensi Jal Had'ın sofrasından arta kalanlar ile beslenecektim. Yine kendimi o masadan artanların muhtemelen hayvanat bahçesindeki yaratıklara normalde verilenlerden çok daha iyi olduğunu düşünerek kendimi avuttum. Gururumu da artıklarla birlikte kolayca yutabilirdim.

Elbette, Janai'yle konuşma fırsatım olmadı bu yüzden başına ne geldiğini ya da daha sonra neler geleceğini biliyor muydu öğrenemedim.

"Seninle ilgili bir soruma cevap ver," dedi Jal Had. "Sen sadece tek bir ucube misin yoksa senin gibi başkaları da var mı? Annen ve baban nasıl canlılar?"

"Ne annem ne de babam var," diye cevapladım. "Ama benim gibi bir sürü kişi var, milyonlarca."

"Annen, baban yok mu?" diye sordu. "Yine de bir tür yaratık senin içinden çıktığın yumurtayı yumurtlamış olmalı."

"Bir yumurtadan çıkmadım," diye cevapladım.

"O halde," dedi Jal Had, "Yalnızca gördüğüm en büyük ucube değil aynı zamanda en büyük yalancısın. Belki iyi bir dayak, sana edepli olup Jal Had'a yalan söylememeyi öğretir."

"Yalan değildi," dedi Janai. "Doğruyu söylüyor."

"Demek sen de," dedi Jal Had, "Sen de beni ahmak yerine koyuyorsun, öyle mi? Terbiyeli davranmazlarsa kadınlarımı da hayvanlarım gibi dövdürebilirim."

"Sahiden de ahmak olduğunu kanıtlıyorsun," dedim, "İkimizden de gerçeği işitmene rağmen hâlâ inanmıyorsun."

"Kapa çeneni!" diye bağırdı muhafızların başındaki subay. "Bu hadsiz yaratığı öldüreyim mi Jal Had?"

"Hayır," diye cevapladı Prens. "O çok kıymetli. Belki daha sonra onu dövdürtürüm." Sıradan bir adamın uzuvlarını teker teker kopartabilecek olan beni dövmek için kim kafesime girmeye cüret edebilir merak ettim.

Jal Had arkasını dönüp uzaklaştı, yanındakiler de onu takip etti. Caddeden çıktıklarında sivil halkın içeri girmesine tekrar izin verildi ve hava kararana kadar düşük çeneli insan kalabalığının hakaretlerine ve bakışlarına katlanmak zorunda kaldım. Artık kafeslenmiş hayvanların, onlara bön bön bakan insanlara nasıl bir nefret duyduğunu anlıyordum.

Hayvanlar, kalabalık hayvanat bahçesinden çıkarıldıktan sonra beslendi çünkü Jal Had, hayvanların yemek yerken kendilerini izleyen bakışlar olmadığında daha rahat ettiğini keşfetmişti. Bu yüzden kafeslerinin el verdiği ölçüde huzur ve dinginlikle beslenmelerine izin veriliyordu. Bana diğerleriyle birlikte yemek verilmedi, bunun yerine çok geçmeden genç bir köle, yanında Jal Had'ın sofrasından

artanlarla dolu bir sepetle geldi. Kafesime yaklaşırken genç adamın gözleri, yoğun bir merak ve hayretle fal taşı gibi açılmıştı. Kafesimin ön tarafında, bana yemek verilmesi için yere yakın küçük bir kapak vardı. Ancak genç adam belli ki onu yakalamamdan çok korktuğu için bunun açmaktan çekiniyordu.

"Korkmana gerek yok," dedim. "Sana zarar vermeyeceğim. Ben vahşi bir hayvan değilim."

Bunun üzerine yaklaştı ve çekingen bir şekilde küçük kapağı açtı. "Korkmuyorum," dedi ancak bunun doğru olmadığını biliyordum.

"Nerelisin?" diye sordum.

"Duhor," diye cevapladı.

"Bir arkadaşımın arkadaşı orada yaşıyor," dedim.

"Kimmiş o?"

"Vad Varo," diye cevapladım.

"Ah, Vad Varo! Onu çok defa gördüm. Eğitimimi tamamladığımda onun muhafızları arasında göreve başlayacaktım. Prensesimiz Valla Dia'yla evlendi. Harika bir savaşçıdır. Onu tanıyan arkadaşın kim?"

"Helium'un Prensi ve Mars'ın Büyük Komutanı John Carter," diye cevap verdim.

İşte şimdi gözleri yerinden fırlayacak gibi açılmıştı. "John Carter'ı tanıyor musun? Onu, Barsoom'un en usta silahşorunu duymayan kimse yoktur. Peki ama senin gibi biri nasıl oldu da John Carter'la arkadaş oldu?"

"Kulağa garip gelebilir," diye itiraf ettim, "Ama işin doğrusu John Carter benim en yakın dostum."

Bitişiğimdeki kafeste duran kırmızı adam, "Sen John Carter'ı nereden tanırsın ki?" diye sordu. "Ben Heliumlu'yum ve imparatorluğun hiçbir yerinde senin gibi tek bir yaratık yok. Büyük bir yalancı olduğunu düşünüyorum. Bana da Jal Had'a da yalan söyledin ve şimdi de bu genç köleyi kandırıyorsun. Böyle yalanlar atarak eline ne geçecek zannediyorsun? Marslılar'ın dürüstlükleriyle gurur duyan insanlar olduğunu hiç mi duymadın?"

"Yalan söylemedim," dedim.

"John Carter'ın nasıl göründüğünü bile bilmiyorsun," diye çıkıştı kırmızı adam.

"Siyah saçı, gri gözleri ve seninkinden daha açık bir ten rengi var," diye cevapladım, "Jasoom'dan geldi ve şu anda Helium'un Prensesi Dejah Thoris ile evli. Barsoom'a yeni geldiği zaman Thark'ın yeşil adamları tarafından ele geçirilmişti. Kuzey'in sarı adamlarının diyarı Okar'da ve Dor Vadisi'ndeki thernlerle savaştı; Barsoom'un her bir köşesinde mücadele verdi. Onu son gördüğümde ise birlikte Morbus'taydık."

Kırmızı adam şaşırmıştı. "İlk atalarım aşkına," dedi hayretle, "Gerçekten de John Carter hakkında çok şey biliyorsun. Belki de sahiden doğruyu söylüyorsundur."

Genç köle beni pür dikkat izliyordu. Oldukça etkilenmiş olduğunu görebiliyordum. Güvenini kazandığımı ve daha sonrasında arkadaşlığını kazanabileceğimi umuyordum. Çünkü Amhor'un Prensi Jal Had'ın sarayında bir dostum olmasını istiyordum.

"Demek John Carter'ı gördün," dedi. "Onunla konuştun ve ona dokundun... Ah, ne kadar şahane!"

"Bir gün Amhor'a da gelebilir," dedim, "Eğer gelirse ona Tor-durbar'ı tanıdığını ve iyi davrandığını söyle; John Carter senin de arka-
 daşın olacaktır."

"Sana elimden gelen her türlü nezaketi göstereceğim," dedi, "Üstelik senin için yapabileceğim herhangi bir şey olursa memnuniyetle yaparım."

"Aslında benim için yapabileceğin bir şey var," dedim.

"Nedir o?" diye sordu.

"Fısıldayabilmem için yanıma yaklaş." Tereddüt etti. "Merak etme, sana zarar vermeyeceğim."

Kafese yaklaştı. "Ne yapabilirim?" diye sordu.

Diz çöküp dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Janai adındaki kız hakkında öğrenebileceğin her şeyi bilmek istiyorum. Yani Jal Had'ın sarayında ona neler olduğunu ve başına neler geleceğini."

"Sana öğrenebildiğim her şeyi anlatacağım," dedi ve boş sepeti de alıp uzaklaştı.

-XXV-

PRENS HAYVANAT BAHÇESİNDE

Günler monoton geçiyordu, günlerin sıkıcılığını yalnızca bitişik kafesteki kırmızı adam ve günde iki kere ziyaret eden, Orm-O adındaki Duhorlu genç köleyle sohbet etmek azaltıyordu.

Heliumlu kırmızı adamla aramda güzel bir samimiyet gelişmişti. Adı Ur Raj'dı; bana adını söylediğinde onunla yıllar önce tanıştığımızı hatırlamıştım. İmparatorluğun sınır bölgesindeki Hastor şehrindendi ve orada konuşlanmış savaş gemilerinden birinde zamanında bir Padwar'dı. Ona Vor Daj adında bir subayı hatırlıyor mu diye sorduğumda gayet iyi hatırladığını söyledi.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu.

"Hem de çok yakından," diye cevapladım. "Hatta dünyada onun kadar iyi tanıdığım kimse yok."

"Peki ama onunla nasıl tanıştın?" diye sordu.

"John Carter'la birlikte Morbus'taydı," diye cevapladım.

"Fevkalade bir subaydı," dedi. "Dev donanma Hastor'a geldiğinde onunla uzun uzadıya muhabbet ettiğimizi hatırlıyorum."

"Üzerinde çalıştığın, çok uzak mesafelerdeki düşman gemilerini bile motorlarının sesini algılayarak tespit edebilecek bir icat hakkında konuştunuz. Hiçbir motorun bir diğeriyle aynı titreşimleri yaymadığını keşfetmiştin ve bu titreşimleri uzak mesafeden doğru bir şekilde kaydeden bir alet geliştirdin. Ayrıca, onu evlenmeyi hayal ettiğin çok güzel genç bir kadınla tanıştırdın."

Ur Raj'ın gözleri hayretle kocaman açıldı. "Bütün bunları bilmen nasıl mümkün olabilir?" diye sordu. "Yıllar önce tanıştığı, nispeten tanımadığı birisiyle arasında geçen konuşmaları sana bu kadar ince ayrıntısına kadar anlattığına göre onunla gerçekten çok samimi olmalısın."

"İcadından ne bana ne de bir başkasına bahsetti," diye cevapladım, "Çünkü sen icadını geliştirmeyi tamamlayıp Helium donanmasına sunana kadar ondan kimseye bahsetmeyeceğine dair sana söz verdi."

"Madem sana kendisi anlatmadıysa bunları nasıl bilebilirsin ki?" diye sordu.

"İşte bunu asla öğrenemezsin," diye cevapladım, "Sadece şunu bilmeni isterim ki Vor Daj hiçbir zaman sırrına ihanet etmedi."

Sanırım bundan sonra Ur Raj bana biraz hayranlık duymaya, bazı esrarengiz ve doğaüstü güçlerim olduğuna inanmaya başladı. Bazen onu kafesinin zemininde oturmuş beni incelerken yakalıyordum, kuşkusuz ona açıklanamaz gibi görünen bu gizeme bir cevap arıyordu.

Genç köle, Orm-O'yla da arkadaş olmaya başlamıştık, bana Janai'yle ilgili öğrenebildiği her şeyi anlatıyordu. Gerçi yok denecek kadar az bilgi toplayabilmişti. Ondan, Jal Had'ın en yaşlı karısının Janai'yi kanatları altına aldığını, dolayısıyla şu anda ciddi bir tehlike içerisinde olmadığını öğrendim. Jal Had'ın birkaç eşi vardı ancak ilk karısından ödü kopuyordu. Bu kadın, uzun süredir Jal Had'ın ilgisini diğer kadınlarla paylaşmayı reddediyordu ve bunların sayısının artmasını istemiyordu. Özellikle de Janai gibi genç bir kadın tarafından.

"Söylentiye göre," dedi Orm-O, "Eline geçen ilk fırsatta Janai'den kurtulacakmış. Şu anda tereddüt etmesinin tek sebebi, bunu yaptığı takdirde Jal Had'ın öfkeden çıldırıp onu öldürmesinden korkmasıymış. Fakat bunu kendisinden şüphelenilmeyecek bir şekilde başarmanın bir yolunu bulabilir. Hatta son zamanlarda esaretten yeni kurtulan Amhorlu suikastçı Gantun Gur ile birkaç defa görüşmüş. Doğrusunu söylemem gerekirse Janai'nin yerinde olmayı hiç istemezdim, hele de Gantun Gur Vanuma'yı yeterince dinleyip vereceği işi kabul ederse."

İşte bu bilgi, Janai'nin güvenliği için oldukça endişelenmeme sebep olmuştu. Elbette, Gantun Gur'un onu öldürmeyeceğinden gayet emindim ancak Janai'yi ortadan kaldırmayı kafaya koyduysa bu, Vanuma'nın başka yöntemler bulmasına engel olmazdı.

Orm-O'dan Janai'yi uyarmasını istedim. Eline imkân geçerse uyaracağını söyledi.

Janai'nin karşı karşıya olduğu tehlike sürekli aklımdaydı. Ona yardım edemiyor olmak beni neredeyse çılgına döndürüyordu. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı ama hiçbir çare yoktu. Çok çaresizdim ve Janai'nin durumu da bir o kadar ümitsizdi.

Hayvanat bahçesinde bazı günler hareketsiz geçiyordu ancak genellikle kafeslerin arasındaki caddeden bir insan seli geçiyordu. Beni görmeye gelip karşımda bazen saatlerce dikilerek caddeyi tıkayan insanlar olmadığında bile hemen hemen her zaman kafesimin önünde küçük bir kalabalık toplanmış oluyordu. Daima aralarında yeni simalar oluyordu ancak çok sık geldiği için tanımaya başladıklarım da vardı. Bir gün kalabalığın içinde Gantun Gur'u gördüm. İnsanları itekleyip bolca söylenmelerine ve bazı kaba laflar etmelerine sebep olarak bana doğru yaklaşmaya başladı. Sonunda biri onu tanıdı ve insanlar adını işitince ona yol verdiler. Çünkü kimse Amhorlu suikastçıyı sinirlendirmek istemiyordu. Asıl adam ne kadar büyük bir ün salmıştı!

"Kaor, Tor-dur-bar," dedi kafese yaklaşıp.

"Kaor, Gantun Gur," diye cevapladım. "Seni tekrar görmek ne güzel. Seninle özel olarak konuşabilmeyi isterim."

"Ziyaretçiler dışarı çıkarıldıktan sonra geri geleceğim," dedi. "Anlarsın ya, Amhor'da ve saray çevresinde imtiyazlı biriyim. Kimse beni karşısına almak istemiyor, Jal Had bile."

O gün sanki bir türlü bitmedi, ziyaretçiler hiçbir zaman gitmeyecek gibiydi. Vakit geçmek bilmedi. Ancak nihayet muhafızlar insanları dışarı çıkardı ve hayvanların yemeklerini taşıyan el arabaları caddeden getirildi. Ardından yemek artıklarının olduğu sepetle Orm-O geldi ancak hâlâ Gantun Gur ortalarda yoktu. Beni yine mi terk etti veya övündüğü imtiyaz hikâyeden mi ibaretti diye merak etmeye başladım. Onu görmeyi çok istiyordum çünkü sonunda Janai'ye yardımı dokunabileceğini düşündüğüm bir plan geliştirmiştim. Orm-O'ya Janai'yi sordum fakat yalnızca kafasını salladı ve onu birkaç gündür sarayda görmediğini söyledi.

"Vanuma onu öldürtmüş olabilir mi?" diye sordum çekinerek.

"Olabilir," dedi. "Son duyduğuma göre Janai'ye eskisi gibi iyi davranmıyordu. Kimisi diyor ki onu her gece kırbaçlıyormuş."

Vanuma ya da bir başkasının Janai'yi kırbaçladığını hayal edemiyordum çünkü o, buna uysalca razı gelecek biri değildi.

Hava neredeyse kararmıştı. Gantun Gur'dan bütün ümidimi kesmiştim ki kafesime yaklaştığını gördüm.

"Kaor, Tor-dur-bar!" dedi. "Lafa tutuldum, hem de Jal Had'ın ta kendisi tarafından. Benimle görüşmeye geldi."

"Bu sefer kimin öldürülmesini istiyor?" diye sordu Ur Raj.

"Sadece onu öldürmeyi planlamadığımdan emin olmak istedi," diye cevapladı Gantun Gur. "Olduğum kişiyi, Suikastçılar Loncası'nın başı olmayı, Amhor'un Prensi olmaya bile tercih ederim biliyor musun? Gücümün sınırı yok, herkes benden korkuyor çünkü beni tanısalar bile bütün suikastçılarımı tanımıyorlar. Bana karşı komplo kurabilecek kişiler bile casuslarım bunu öğrenir diye bir şey yapmaya korkuyor."

"Laboratuvar binasından beri çok yol katettin, Gantun Gur," dedim gülümseyerek. "Neyse, bana Janai hâlâ hayatta mı söyler misin? İyi mi? Güvende mi?"

"Hayatta ve iyi ancak güvende değil. Amhor'dayken asla güvende olamaz. En azından Vanuma yaşadığı sürece canı güvende değil. Elbette ne benim ne de suikastçılarımın Janai'ye zarar vereceğini söylememe gerek bile yok ancak Vanuma bu işi yapacak başka birini bulabilir ya da çaresizlikten kendisi yapabilir. Bu yüzden yapabileceğim en iyi şeyin Vanuma'yı öldürtmek olduğuna karar verdim."

"Hayır, olmaz," diye itiraz ettim. "Vanuma aradan çıktığı zaman, Janai'yi Jal Had'dan koruyacak kimse kalmaz."

"Haklısın," dedi Gantun Gur, kafasını kaşıyarak. "Meselenin bu kısmını değerlendirmemiştim. Gerçi bu Janai için çok da kötü olmayabilir çünkü Amhor Prensesi konumuna gelir. Ayrıca Jal Had'ın diğer eşlerini gördüğüm kadarıyla Janai, ihtilafsız kraliçe olarak liderlik eder."

"Ama o, Jal Had'la evlenmek istemiyor," dedim. "Vor Daj, ona âşık. Janai'yi onun için kurtarmalıyız."

"Vor Daj," dedi Gantun Gur, "Morbus'un laboratuvar binası altındaki çukurlarda ölü gibi yatıyor. Dört numaralı tank odasından çıkan dehşet muhakkak etrafını sarmıştır hatta belki de onu çoktan yutmuştur. Hayır, mümkün değil, Tor-dur-bar. Vor Daj'a olan sadakatini takdir etsem de bunun boşuna olduğunu düşünüyorum. Sen de Janai de onu bir daha asla görmeyeceksiniz."

"Ne olursa olsun, Janai'yi onun için kurtarmak adına elimizden geleni yapmak zorundayız. Çünkü hiç değilse ben, Vor Daj'ın bir gün kurtulacağından ümidimi kesmedim."

"Peki, bir planın var mı o halde?" diye sordu.

"Evet," dedim, "Var."

"Nedir?" diye sordu.

"Bizzat konuşman gerekse bile Vanuma'ya, Jal Had'ın onun Janai'yi öldürmek için suikastçı tutmaya çalıştığını öğrendiği haberini ver. Janai herhangi bir sebepten ölürse Vanuma'yı derhal öldürmeye yemin ettiğini söyle."

"Fena fikir değil," dedi Gantun Gur. "Kadın kölelerinden biri aracılığıyla ona bunu hemen iletebilirim."

"Bu işi hallettiğini öğrendiğim zaman daha rahat nefes almaya başlayacağım," dedim.

O gece uzun bir süre sonra ilk kez çok daha huzurlu uyudum. Çünkü en azından bir süreliğine Janai'nin güvende olacağını biliyordum. Ertesi sabah yaşanacaklardan haberim olmadığından içim rahattı.

-XXVI-

ADDERİN ISIRIĞI

Hücrem, yanlamasına duran bir bölme ile ikiye ayrılıyordu. Ön-deki yarısı açık ve caddeye bakıyordu; diğer kısım ise içinde tek bir küçük pencere ve arka duvarında ağır bir kapı olan karanlık bir bölmeydi. Burası benim yatak odamdı ve yatağım, Barsoom'un ölü denizlerinin yüzeyini kaplayan yosunsu, koyu sarı bitkilerden oluşan bir yığındı. Bir makaranın üzerinden geçen ve oradan da kafesin arka kısmının dışına çıkan bir halat vasıtasıyla kaldırılıp indirilen sürgülü bir kapı iki bölmeyi birbirine bağlıyordu. Ben ön kısımdayken görevliler kapıyı indirip arka kısmı temizlemek için içeri girebiliyorlardı ve yine aynı şekilde öbür kısmı da temizliyor-lardı. Kimse benimle aynı bölmede yalnız kalmaya kalkışmıyordu.

Jal Had'ın kafeslerimizi gayet temiz tuttuğunu söyleyebilirim ancak bunun sebebi insani içgüdüleri değil, bizi daha sağlıklı tuta-bileceğini fark etmesiydi.

Gantun Gur'un ziyaretinden sonraki sabah, davulların gümbürtü-sü ve üflemeli çalgıların acıklı sesleriyle çaldığı ağıta benzer müzik ile uyandım. Uyumaya devam etmem mümkün olmadığından hücremin aydınlık ön bölmesine çıktım ve Ur Raj'ın, yüzünü ken-di kafesinin parmaklıklarına dayamış bir şekilde saraya baktığını gördüm.

"Nedir bu müzik?" diye sordum. "Bir şeyi mi kutluyorlar?"

"Belki de kutluyorlardır," diye cevap verdi gülümseyerek, "Gerçi bu müzik kraliyet ailesinden birinin öldüğü anlamına geliyor."

"Umalım da ölen Jal Had olsun," dedim.

"Muhtemelen o kadar şanslı değiliz," dedi Ur Raj.

Görevliler hayvanları besleyerek caddeden bize doğru geliyor-lardı, Ur Raj'ın kafesine vardıklarında onlara kimin öldüğünü sorduk. Bizi ilgilendirmediğini söylediler ve devam ettiler. Elbette

biliyorlarsa bize söylememeleri için bir sebep yoktu fakat bize insan değil vahşi hayvan muamelesi yapmak kendilerini önemli hissettiriyordu. Vahşi hayvanlar, efendilerinin hayatı hakkında bir şey bilmemeliydi.

Bitişik kafesteki yeşil adam hiçbir zaman cana yakın bir komşu olmamıştı. Sanırım ondan daha fazla ilgi görmeme içerliyordu. Bana hiç seslenmemişti ve benim onunla konuştuğum birkaç seferde ise ya tek kelimelik cevaplar vermiş ya da hiç vermemişti. Gerçi tabii ki bunun sebebi, yeşil insanların doğası gereği somurtkan ve suskun bir ırk olması da olabilirdi. Fakat o an, oldukça beklenmedik bir şekilde benimle konuşmaya başladı.

"Şayet Jal Had öldüyse," dedi, "Günlerce süren bir karmaşa olacak. Uzun süredir buradayım ve çok şey öğrendim. Jal Had'ın yerini almak isteyen bazı kişiler olduğunu biliyorum. Öldüyse Amhor'u bir iç savaş bekliyor olabilir. Bu kaçmayı denememiz için uygun bir zaman olur."

"Kaçmak için bir şansımız olduğunu düşünseydim," dedim, "Bunun için Jal Had'ın ölmesini beklemezdim."

"Muhafızların sıkı düzenini bozacak ve şehirde kargaşa yaratacak bir şey gerçekleşene kadar," dedi yeşil adam, "hiçbir kaçış planının başarılı olma ihtimali yok. Fakat bu gerçekleştiğinde başarılı olabilecek bir planım var."

"Nedir planın?" diye sordum.

"Parmaklıklara yaklaş, fısıldayarak anlatayım. Kimsenin kulak misafiri olmasını istemiyorum. Bu işi bir kişi tek başına başaramaz ama sana ve yanındaki kırmızı adama güvenebileceğimi düşünüyorum. İkinizi de dikkatlice izledim, planımı başarıyla tamamlamak için gerekli cesarete ve zekâya sahip olduğunuza inanıyorum." Sonra da fısıldayarak aklındaki fikri anlattı. Fena değildi ve işe yarama ihtimali vardı. Yeşil adam, planı Ur Raj'a da açıklamamı istedi, ben de öyle yaptım. Kırmızı adam ciddiyetle dinledi ve sonra da başıyla onayladı.

"Başarılı da olsa başarısız da," dedi, "Ömür boyu burada hapsolmaktan iyidir."

"Aynı fikirdeyim," dedim, "Sadece benim hayatım söz konusu olsaydı bunu bir an önce denemek isterdim fakat Janai'yi de kurtarabileceğim bir fırsat için beklemeliyim."

"Senin o kırmızı kız Janai'ye olan ilginin sebebi nedir?" diye sordu Ur Raj. "Senin kadar çirkin birine bakmayacağı kesin."

"Vor Daj'a onu koruyacağıma söz verdim," dedim, "Bu yüzden o olmadan gidemem."

"Anladım," dedi Ur Raj, "Mademki hiçbir kaçış planı başarılı olmayacak, Janai'yi yanımıza almayı da planlayabiliriz. İşimizi bir nebze bile zorlaştırmaz. Neyse ki hayal kurmamızı engelleyemiyorlar, Tor-dur-bar. Bulabileceğimiz tek mutluluk bundan ibaret olduğu için bari keyfini çıkarıp gerçekten kayda değer hayaller kuralım. Ben, başarılı olup Jal Had'ı öldüreceğimizin ve benim Amhor'un Prensi olacağımın hayalini kuruyorum. Seni de Dwarlarımdan biri yapacağım Tor-dur-bar. Hatta seni şimdiden atıyorum." Bu küçük şakasına içten bir şekilde güldü, ben de ona eşlik ettim.

"Ama ben Morbus'tayken bir Odwar'dım," dedim.

"Ah, pekâlâ, burada da bir Odwar olacaksın o zaman. Kendini terfi edilmiş say."

Yeşil adam, söylediklerimizi hiç komik bulmadı, hepsini ciddiye almıştı. Onların bizim gibi bir mizah anlayışı yoktur, başkalarının acı çektiğine şahit olmaları haricinde asla gülümsemez veya kahkaha atmazlar. Daha önce onların en gaddar şekillerde işkence ettikleri bir kurbanı izlerken gülmekten sahiden yerlerde yuvarlandıklarını görmüştüm. Konu hakkında daha fazla konuşmamız Orm-O'nun kahvaltım için artıklarla dolu sepeti getirmesiyle bölündü.

"Ne oldu, Orm-O?" diye sordum. "Bu müzik neden?"

"Haberin yok mu?" dedi. "Vanuma öldü. Kölelerinden biri bana zehirlendiğinden emin olduklarını söyledi. Jal Had'dan şüpheleniyorlar."

Vanuma ölmüştü! Şimdi Janai'nin başına ne gelecekti.

Hayvanat bahçesinde esir olan bizler, Vanuma öldükten sonra sarayda gerçekleşenlerden tek bir durum dışında pek etkilenmedik. Beş gün sonra düzenlenecek cenazeye kadar halkın saray arazisine girmesi engellendi. Bu yüzden biz, son derece keyifli olacağını

düşündüğüm sessiz sakin bir süreç için heyecanla bekledik. Ancak kısa bir süre içerisinde bunun, beklediğim kadar hoş olmadığını fark etim çünkü tekdüzelik tahammül edilmezdi. Tuhaf gelebilir ama meraklı kalabalığı özledim ve onların da bizim için aynı ölçüde eğlence, oyalanma ve meşgale sağladığını anladım.

Bu süre zarfında Orm-O'dan, Janai konusunda bir süreliğine de olsa içimi rahatlatan bir şey öğrendim. Saray adabı gereği, kraliyet ailesinin yirmi yedi günlük bir yas dönemi boyunca her türlü zevkten kaçınması gerektiğini söyledi. Öte yandan, bu yas dönemi biter bitmez Jal Had, Janai'yle evlenmeyi planlıyordu.

Öğrendiğim bir başka şey ise Vanuma'nın ailesinin, onu Jal Had'ın zehirlediğine inandığıydı. Kraliyet soyundan gelen güçlü asilzadelerdi ve içlerinden biri Amhor'un Prensi olmaya talipti. Dur Ajmad denen bu adam, Jal Had'dan çok daha popülerdi ve Jal Had'ın şahsi birlikleri haricinde ordu üzerindeki nüfuzu çok büyüktü.

Orm-O olmasa hayvanat bahçesindeki bizlerin, bütün bunlar hakkında hiçbir bilgisi olmayacaktı. Neyse ki o, bize düzenli olarak haber veriyordu. Bu sayede biz de sarayda ve şehirde olup bitenleri Amhor'un sıradan vatandaşları kadar iyi biliyorduk. Gün geçtikçe hayvanat bahçesini ziyaret eden insanların mizacının değiştiğini görebiliyordum. Gergin ve kaygılılardı, sık sık gözlerini saraya doğru çeviriyorlardı. Kafesler arasındaki caddede her zamankinden daha büyük bir insan kalabalığı vardı fakat bize bakmaktan ziyade saray arazisinde olabilecekleri görmek için orada olduklarını hissediyordum. Aralarında fısıldaşan gruplar toplanıyordu ama onların umurlarında değildik. Vahşi hayvanlardan çok daha önemli meselelerle ilgilendikleri ortadaydı.

Daha sonra, yas döneminin bitmesine yakın bir gün sabahın erken saatlerinde, ateş eden Mars tüfeklerinin kesintili seslerini, trompetlerin çalındığını ve komutlar bağırıldığını duydum. Muhafızlar, halkın içeri girmesi için az önce açılmış olan kapıları kapattı. Kapıda bekçi olarak kalanlar haricindeki bütün askerler ve görevliler saraya doğru koştu.

Bütün bunlar çok heyecan vericiydi ancak heyecana kapılıp bunun, benim ve Janai için ne anlam ifade ettiğini unutmadım. Aynı

zamanda yeşil adam, Ur Raj ile konuştuğumuz plan da aklımdaydı. Bu yüzden, son görevlilerden biri caddeden saraya doğru koşarken kendimi kafesimin zemine attım, yanıma gelmesi için çığlık atarken acı içinde kıvrandım. Numaranın işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum çünkü adam muhakkak diğerleriyle birlikte gidip sarayda neler olduğunu görmek istiyordu. Sorumlu olduğu kişilere, hele benim kadar değerli birine bir şey olursa Jal Had'ın görevinin başından ayrıldığı için onu mutlaka cezalandıracağını düşünmesine güveniyordum. Üstelik Jal Had'ın verdiği cezalar genellikle ölümcül oluyordu.

Adam bir an kararsız kalarak dönüp bana doğru baktı. Tekrar saraya gitmeye başladı fakat birkaç adım attıktan sonra dönüp kafesime doğru koştu. "Neyin var senin, canavar?" diye bağırdı.

"Uyuduğum bölmede acayip bir sürüngen var," diye bağırdım. "Beni ısırdı ve ölüyorum."

"Nereni ısırdı?" diye sordu.

"Elimi," diye bağırdım. "Gel de bak."

Kafese yaklaştığı anda ben çabucak parmaklıkların arasından uzanıp onu boğazından yakaladım. Soluk borusunun üzerinde elimi o kadar hızlı ve sert sıktım ki çığlık atmaya fırsatı olmadı. Ur Raj ve yeşil adam, kafeslerinin parmaklıklarına yapışmış beni izliyordu. Muhafızın öldüğünü yalnızca üçümüz görmüştük.

Üzerindeki kayış takımına bağlı bir halkada asılı anahtarlara uzanabilene kadar adamın cesedini yukarı kaldırdım. Sonra da onu yere bıraktım. Kafesin önündeki kapıyı tutan asma kilide rahatlıkla uzandım ve birkaç saniye içerisinde dışarıdaydım. Caddeden geçen birinin ne yaptığımı görememesi için çabucak kafeslerin altından sürünerek arka tarafa geçtim. Yeşil adamı ve Ur Raj'ı serbest bıraktım. Bir süreliğine orada durup tasarladığımız planı tamamen uygulamak mantıklı mı diye değerlendirdik. Bizi oldukça tehlikeli bir duruma sokacaktı ancak doğacak kargaşanın, dikkati başka yöne çekerek bize daha iyi bir kaçış şansı sunabileceğine inanıyorduk.

"Evet," diyerek onayladı Ur Raj. "Ne kadar büyük bir karmaşa çıkarsa saraya ulaşıp senin Janai'ni bulma şansımız o kadar fazla olur."

Bütün planın absürt ve çaresizce olduğunu kabul etmem gerek. Başarılı olma ihtimali belki de yüz milyonda birdi.

"Pekâlâ," dedim, "haydi."

Kafeslerin arkasında görevlilerin hayvanları zapt etmek için kullandığı sopa ve değneklerden birkaç tane bulduk ve bunları da elimize alarak saraya en uzak, kapıya en yakın olan kafeslere doğru ilerledik. Aynı zamanda benim öldürdüğüm görevliden aldığım bir hançerim ve kısa kılıcım vardı fakat planlarımızda bir aksilik olursa bunların bana pek bir faydasının dokunacağını zannetmiyordum.

Kapıya en yakın kafesten başlayarak hayvanları serbest bırakıp, onları önümüze katarak kafeslerin arkasından saraya doğru götürdük.

Hayvanları kontrol edemezsek bize saldırmalarından ve bizi öldürmelerinden endişeleniyordum ama kısa süre içerisinde, bakıcıların kullandığı sivri değneklerden korkmayı tecrübeyle öğrenmiş olduklarını anladım. Onları dürtmek ve hizaya sokmak için bunları kullandık. İki büyük apt ve beyaz maymunlar bile somurtkan bir şekilde önümüze düştü. Başta çok az gürültü veya karmaşa vardı, yalnızca etoburlar kısık sesle hırlıyorken otoburlar gergince homurdanıyordu. Ancak biz işe devam ettikçe hayvanların sayısı ve çeşidi arttı, aynı zamanda çıkardıkları seslerin şiddeti de büyüdü. Sonunda zitidarların böğürmeleri, çılgına dönmüş thoatların inlemeleri; banthların, aptların ve önümüzde yürüyen daha bir sürü gergin hayvanın kükreme ve hırlamaları her yerde yankılanıyordu.

Daima kapalı tutulan bir kapı, sarayın hemen etrafındaki araziyi hayvanat bahçesinden ayırıyordu. Görevliler bugün heyecandan kapıyı kapatmayı unutmuştu. Bu sayede hiçbir engelle karşılaşmadan hayvanları buradan geçirip sarayın arazisine soktuk.

Artık o korkunç sürüdeki her bir hayvan, alışık olmadıkları özgürlüğün gerginliği ve arkadaşlarının çıkardığı seslerin verdiği heyecanla sarayın içindeki hatta ötesindeki bir mesafedeki herkesin mutlaka duyacağı kadar ateşli, dehşet cümbüşe katılmıştı. Görev yerlerinden ayrılmış sorumluların bize doğru koştuğunu gördüm. Hayvanlar da onları görmüştü ve büyük beyaz maymunlar gibi içlerinden daha akıllı olan bazıları tutsakken onların kendilerine yaptığı eziyetleri ve acımasızlıkları hatırlamış olmalı ki öfkeyle kükreyerek, gürleyerek ve hırlayarak üzerlerine atlayıp onları

öldürdüler. Sonra da kanın ve intikamın tadını alıp iyice kızışarak, kapıları Dur Ajmad'ın birliklerinin tehditine karşı koruyan askerlere doğru devam ettiler.

Tam olarak böyle olmasını ummuştuk çünkü dikkatleri başka yöne çeken bir kargaşa yaratarak Ur Raj, yeşil adam ve benim fark edilmeden yandaki bir kapıdan saraya girmemize olanak sağlamışlardı.

Nihayet Janai'nin tutsak olduğu saraya girmeyi başarmıştım fakat durumu lehimize çevirecek bir plan hâlâ çok uzağımızdaydı. Evet, saraya girmiştim ama Janai bu koca sarayın neresindeydi?

-XXVII-

TEHLİKENİN İÇİNE UÇUŞ

Sarayın bulunduğumuz kısımlarındaki odalar ve koridorlar bomboştu, sakinleri ya saklanıyor ya da kapıları savunuyorlardı.

"Şimdi burada olduğumuza göre," dedi yeşil adam Bal Tab, "Sırada ne var? Kırmızı kadın nerede?"

"Aramak için fazla büyük bir saray," dedi Ur Raj. "Hiçbir müdahaleyle karşılaşmasak bile çok uzun zaman alır, zaten çok geçmeden yolumuzu kesen askerler olacaktır."

"Bu koridordan biri geliyor," dedi Bal Tab. "Yaklaştığını duyabiliyorum."

Koridor hemen ileride sola kıvrılıyordu ve buradan anında tanıdığım bir genç belirdi. Bu Orm-O'ydu. Hızla bana doğru koştu.

"Üst kattaki pencereden saraya girdiğini gördüm," dedi. "Elimden geldiğince hızlı bir şekilde yanına geldim."

"Janai nerede?" diye sordum.

"Seni oraya götüreceğim," dedi, "Ama yakalanırsam öldürülürüm. Çok geç kalmış olabilirsin çünkü Jal Had, yas dönemi bitmemiş olmasına rağmen onu dairesinde ziyaret etmeye gitti."

"Çabuk ol," diye bağırdım ve Orm-O koridorda koşuşturarak ilerlemeye başladı. Ur Raj, Bal Tab ve ben de arkasından gidiyorduk. Bizi kıvrımlı bir rampanın ayağına getirdi ve üçüncü kata çıkmamızı, burada sağa dönüp koridorun sonuna kadar gitmemizi söyledi. Janai'nin dairesinin kapısını orada bulacaktık.

"Jal Had, Janai'nin yanındaysa koridorda muhafızlar olacaktır," dedi, "Dövüşmeniz gerekecek ama en azından karşınızdakilerin tabancası olmaz çünkü Jal Had, suikasta uğramaktan korktuğu için sarayda kendisinden başka kimsenin tabanca taşımasına izin vermiyor."

Orm-O'ya teşekkür ettikten sonra üçümüz rampadan yukarı çıktık. Üçüncü kata vardığımızda kısa bir koridorun sonundaki bir kapının önünde iki askerin beklediğini gördüm. Jal Had ve Janai bu kapının ardında olmalıydı.

Onları görür görmez askerler de bizi gördü ve kılıçlarını çekerek bize doğru geldiler.

"Ne işiniz var burada?" diye sordu bir tanesi.

"Jal Had'la görüşmek istiyorum," diye cevapladım.

"Jal Had'la görüşemezsin," dedi. "Ait olduğun yere, kafesine geri dön."

Bal Tab, cevap olarak elindeki metal dürtme değneğiyle bir darbe indirerek askeri yere serdi. Neredeyse aynı anda ben de diğer askerle kılıçla çarpışmaya başladım. Adam gerçekten iyi bir silahşordu ancak hem John Carter'ın bir öğrencisi olan, hem de aşırı uzun bir kol ve muazzam bir güç avantajına sahip birisiyle boy ölçüşmesi mümkün değildi.

Oyalanmak veya ona uzun süre acı çektirmek istemediğim için işini çabucak bitirdim.

Bal Tab gülümsüyordu çünkü insanların öldüğünü görmek onu eğlendiriyordu. "Elin iyi kılıç tutuyor," dedi; bir yeşil Marslı'nın bunu söylemesi büyük bir iltifattı.

Rakibimin üzerinden geçip kapıyı hızla açtım ve odaya girdim. Bu küçük giriş salonunda kimse yoktu. Bu odanın sonunda bir başka kapı vardı, arkasından sinir veya heyecandan dolayı yükselmiş sesler geldiğini duyabiliyordum. Çabucak harekete geçip diğer odaya girdim ve Jal Had'ı, Janai'yi kollarının arasında tutarken buldum. Janai, kaçmak için çabalıyor ve ona vuruyordu. Jal Had'ın yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Janai'ye vurmak için yumruğunu kaldırdığını gördüm.

"Dur!" diye bağırdım, ikisi de dönüp beni gördü.

"Tor-dur-bar!" diye bağırdı Janai, sesinden rahatladığı anlaşılıyordu.

Jal Had bizi gördüğünde Janai'yi sertçe kenara itti ve radyum tabancasını çekti. Üzerine doğru atıldım ama ben daha ona ulaşamadan metal bir değnek omuzumun üzerinden vızıltıyla geçti ve

daha tabancasını doğrultup tetiği çekemeden Amhor'un Prensi'nin kalbine saplandı. Değneği Bal Tab fırlatmıştı ve ona muhtemelen canımı borçluydum.

Sanırım hepimiz az önce yaşananların aniliği ve ciddiyetinden dolayı biraz şaşırmıştık. Bir an için orada öylece durup Jal Had'ın cesedine baktık.

"Güzel," dedi Ur Raj sonunda, "Öldü. Şimdi ne yapacağız?"

"Saray ve etrafı onun adamlarıyla dolu," dedi Janai. "Ne yaptığımızı öğrenirlerse hepimizi öldürürler."

"Üçümüz onlara uzun süre unutamayacakları bir savaş yaşatalım," dedi Bal Tab.

"Karanlık çökene kadar saklanabileceğimiz bir yer varsa," dedi Ur Raj, "Saraydan uzaklaşabileceğimizden eminim. Hatta şehri terk etmeyi bile başarabiliriz."

"Hava kararana kadar saklanabileceğimiz bir yer biliyor musun?" diye Janai'ye sordum.

"Hayır," dedi, "Aramayacakları hiçbir yer bilmiyorum."

"Üstümüzdeki katta ne var?" diye sordum.

"Kraliyet hangarı," diye cevapladı, "Orada Jal Had'ın şahsi uçakları duruyor."

Heyecandan istemsizce bağırdım. "Ne büyük şans!" dedim. "Jal Had'ın uçaklarından daha çok işimize yarayacak bir şey yok."

"Ama hangarlar muhafız dolu," dedi Janai. "Nöbet değiştirirken kapımın önünden geçtikleri için hangar muhafızlarını çok defa gördüm. Daima on kişiden fazlalardı."

"Bugün o kadar kalabalık olmayabilirler," dedi Ur Raj, "Çünkü Jal Had'ın sarayın kapılarını savunmak için bütün birliklerine ihtiyacı vardı."

"Keşke yirmi kişi olsalar," dedi Bal Tab, "Daha güzel bir dövüş olur. Umarım sayıları çok az değildir."

Jal Had'ın radyum tabancasını Ur Raj'a verdim, sonra da dördümüz koridora gidip çatıdaki hangara çıkan rampadan yukarı tırmandık. Ur Raj'ı, Bal Tab ve benden daha ufak olduğu için önden gönderdim; keşif yaparken yakalanma ihtimali daha düşüktü.

Ayrıca kırmızı bir adam olması da onu bu iş için daha uygun yapıyordu çünkü Bal Tab'a ya da bana göre daha az şüphe uyandırırdı. Üçümüz onu az bir mesafe geriden takip ettik, çatıyı görebileceği bir yere vardığında durup bekledik.

Bize doğru döndü. "Nöbette yalnızca iki adam var," dedi. "İşimiz kolay olacak."

"Koşup üzerlerine atlayacağız," dedim. "Hazırlıksız yakalarsak onları öldürmemize gerek kalmayabilir." Birçok çarpışmaya dahil olmuş deneyimli bir adam olmama rağmen eğer başka bir çare varsa insanların öldüğünü görmekten hoşlanmıyordum, özellikle de benim elimde can veriyorlarsa. Maalesef çatıdaki kraliyet hangarında nöbet tutan adamlar canlarını pek umursamıyor gibiydi çünkü görür görmez üzerimize koştular. Teslim olurlarsa onlara zarar vermeyeceğimin sözünü vermeme rağmen üstümüze gelmeye devam ettiler ve sonunda, onlara karşılık vermekten başka çaremiz kalmadı.

Yanımıza varmadan hemen önce bir tanesi, diğerine sessizce bir şey söyledi ve adam arkasını dönüp çatının öbür tarafına son sürat koştu. Arından yürekli arkadaşı bize saldırdı, ortadan kaybolmadan önce ikinci adamın, çatının zeminindeki bir kapaktan içeri girdiğini göz ucuyla gördüm. Belli ki arkadaşı oyalamak için canını feda ederken o yardım çağırmaya gitmişti. Bunu fark ettiğim anda yakınına sıçrayıp askeri öldürdüm. Gerçi söylemem gerek, daha önce hiçbir adamı öldürürken bu kadar isteksiz olmamıştım. Bu sıradan asker, tam anlamıyla bir kahramandı. Onun canına kıymak çok talihsiz bir durumdu ancak ya o canından olacaktı ya biz.

Hemen peşimize düşebileceklerini bildiğim için diğerlerine beni takip etmelerini söyleyip hızla hangara girdim. Burada çabucak, hepimizin sığacağı, yeterince hızlı görünen bir uçak seçtim.

Ur Raj'ın pilotluk yapabildiğini biliyordum, bu yüzden ona kontrollerin başına geçmesini söyledim. Bir an sonra hangardan dışarıya çıkmış, çatıda ilerliyorduk.

Kalkış yaparken hayvanların çığlıklarının ve askerlerin bağırışlarının yükseldiği saray arazisine baktım. Kapının düştüğünü ve Dur Ajmad'ın adamlarının, Jal Had'ın birliklerinden geri kalanların üzerine akın edip onları bozguna uğrattığını gördüm.

Biz yükselirken biraz uzaktaki bir devriye gemisi döndü ve bize doğru gelmeye başladı. Hemen Bal Tab'a ve Janai'ye içeri girmelerini söyledim, Ur Raj'a bazı talimatlar verdikten sonra devriye gemisinin mürettebatı hiçbirimizi görmesin diye ben de onların yanına indim.

Devriye gemisi süratle yanımıza yaklaştı. Koşulabilecek bir mesafeye girdiğinde bize gemide kimler olduğunu ve nereye gittiğimizi sordu. Talimatlarıma uyarak Ur Raj, Jal Had'ın içeride olduğunu ve istikametimizi açıklamamasını emrettiğini söyledi. Devriye gemisinin komutanı, bu açıklamanın doğruluğundan şüphelenmiş olabilirdi ancak belli ki gerçekten gemide olması ve bu emri vermiş olması durumunda prensini kızdırma riskini göze almak istemedi. Bu yüzden çekildi ve yolumuza devam etmemize izin verdi. Fakat daha sonra bizi takip etmeye başladı ve daha şehrin sınırlarından çıkamadan en az bir düzine uçağın peşimizden geldiğini gördüm. Hangardan kaçan nöbetçi alarmı çalmış olmalıydı. Belki Jal Had'ın cesedini bulmuş da olabilirlerdi. Her halükârda takip edildiğimiz ortadaydı, diğer gemiler devriye gemisine yetişip onunla konuştuklarında, onlar da tam gaz üstümüze geldi.

-XXVIII-

BÜYÜK DONANMA

El koyduğumuz uçağın hızıyla bizi takip eden araçlarınki neredeyse aynıydı fakat devriye gemisi diğerlerinden daha hızlıydı ve eninde sonunda bize yetişeceği ortadaydı.

Gemiyi aceleyle gözlemleyip güvertenin altındaki bölmelerde tüfekler, pruva ve kıç tarafında ise küçük toplar olduğunu gördük. Hepsi Mars'ta çağlar boyunca yaygın olarak kullanılan alışıldık patlayan füzeler ateşliyordu. Geminin hayati bir bölgesine doğrudan isabet eden tek bir füze, onu kolaca etkisiz hale getirirdi. Devriye gemisinin menzile girer girmez ateş açacağını biliyordum. Amhorluları daha fazla kandıramayacağımızı anlar anlamaz güverteye geri dönmüştüm, Ur Raj'ın yanında durmuş onu daha hızlı gitmesi için sıkıştırıyordum.

"Gemi tam gaz gidiyor," dedi, "Yine de aramızdaki mesafeyi kapatmaya devam ediyorlar. Öte yandan, fazla endişelenmemiz gerektiğini sanmıyorum. Fark etmemiş olabilirsin ama bu geminin gövdesi çok iyi korunuyor. Muhtemelen diğer gemilerden daha sağlam olmasının sebebi, bunu bizzat Jal Had'ın kullanıyor olması. Yalnızca kontrollere ya da dümene tam isabet bir atış yaparak bizi durdurabilirler, tabii bize çok yaklaşmayı başarıp yan taraftan da ateş açabilirler ancak kendi silahlarımızı kullanarak bunu engelleyebiliriz."

Janai ve Bal Tab'da güvertede yanıma geldi ve üçümüz orada durup bize giderek yaklaşan devriye gemisini izledik.

"Bakın!" dedi Janai, "Ateş açtılar."

"Bize kadar gelmedi, zaten muhtemelen ıskalarlardı," dedi Bal Tab.

"Kısa süre içerisinde nişanlarını düzeltip menzile girecekler," diye tahminimi söyledim.

Janai ile Bal Tab'a aşağı inmelerini söyledim çünkü gereksiz yere canlarını tehlikeye atmanın bir anlamı yoktu.

"Menzile girdiklerinde, Bal Tab," dedim, "Seni çağıracağım, gelirken aşağıdan iki üç tüfek getir."

Ardından kıç tarafındaki topun başına gittim, ben üzerimize gelen devriye gemisine doğru nişan alırken bizi bir kez daha kıl payı ıskaladılar. Sonra da çok titiz bir şekilde topu ayarladım ve ateş ettim.

"Güzel!" diye bağırdı Janai. "İlk denemede isabet ettirdin." Arkamı döndüğümde hem onun hem de Bal Tab'ın arkamda çömelmiş olduğunu gördüm. Topun kalkanı bizi korumasına rağmen burada olmanın çok tehlikeli olduğunu düşünüyordum. Ancak ikisi de birkaç tüfek ve daha fazla cephane getirmek dışında aşağıda durmayı reddetti.

Atışım isabet etmiş olmasına rağmen belli ki neredeyse hiçbir hasar vermemişti, gemiyi ne yavaşlatmış ne de onun ateş açmasını engellemişti.

Şimdi devriye gemisi muhtemelen bize bordadan ateş açma niyetiyle hafifçe sağa yönelmeye başlamıştı.

Artık iki taraf da durmadan ateş ediyordu, ara sıra bir top mermisi kalkana ya da geminin gövdesine çarpıp patlıyordu.

Ur Raj'ı düz bir rotada ilerlemesi için uyardım çünkü arkamızdaki düşmanı en küçük hedef olan kıç tarafımızda tutmaya çalışırsak rotamızı değiştirip geniş bir yay çizmemiz gerekirdi, bu sayede de daha büyük gemiler bize yetişirdi. İşte o zaman muhakkak yakalanır ya da öldürülürdük.

Amhor çok uzaklarda kalana kadar bu kovalamacalı savaş devam etti. Bir zamanlar Mars'ın görkemli okyanuslarının olduğu, şimdi ise yalnızca rüzgârın ve göçebe yeşil insanların volta attığı uçsuz bucaksız kurak araziler üzerinde hızla ilerliyorduk. Devriye gemisi arayı giderek kapatıyordu, bizim uçağımızdan bir nebze daha hızlı oldukları belli olan daha büyük gemilerden oluşan filo da bize biraz yaklaşmıştı. Devriye gemisi yavaşça yanımıza sokuluyordu ancak arada hâlâ kayda değer bir mesafe vardı. Ateş etmeyi kesmişlerdi ve şu anda teslim olmamızı işaret ediyorlardı ancak cevap olarak Bal Tab ve ben hem pruva hem de kıç toplarını üzerlerine çevirdik.

Ateşimize karşılık verdiler, bütün toplarıyla bordamıza saldırıyorlardı. Janai'yi kendimle birlikte topun arkasındaki kalkanın altına çektim ancak Bal Tab kurtulamamıştı. Dimdik doğrulduğunu ve geminin yan tarafından sırtüstü aşağı yuvarlandığını gördüm.

Bal Tab'ı kaybetmiş olmaktan dolayı üzgündüm. Sadece savunma gücümüz azalmakla kalmamış, sadık bir yoldaşı ve iyi bir savaşçıyı kaybetmiştik. Yine de o artık yoktu ve yas tutmanın bize bir faydası olmayacaktı. Dilediği gibi savaşarak ölmüştü ve bedeni isteyeceği bir yerde yatacaktı: Ölü bir denizin dibindeki sarı yosunlar üzerinde.

Artık füzeler, aracımızın sağlamlaştırılmış yanlarında ve arkasında saklanmış olduğumuz kalkanın üzerinde durmaksızın patlıyordu. Ur Raj, zırhlı pilot kompartmanında gayet iyi korunuyordu.

Siperlerimizin arkasında kaldığımız sürece üçümüz de gayet güvende duruyorduk ancak geminin yan tarafındaki zırhlar patlayan füzelerin bombardımanına daha ne kadar dayanabilir bilmiyordum.

Ur Raj'ın dikkatini üzerime çekip ona yükselmesini ve devriye

gemisinin üzerine çıkmaya çalışmasını işaret ettim. Eğer ona yukarıdan ateş edebilirsek, etkisiz hale getirmemiz mümkün olabilirdi.

Yükselmeye başladığımızda, Ur Raj bana seslenip karşıyı işaret etti. Gördüğüm manzara neredeyse nefesimi kesmişti. İçinde bulunduğumuz mücadeleyle uğraşırken fark etmediğimiz, büyük savaş gemilerinden oluşan bir donanma oldukça yüksekten ve tam tepemizden bize yaklaşıyordu.

Sayılarından ve boyutlarından dolayı bunların Amhor'un gemileri olmadığından emindim ancak altlarındaki konumumuzdan pruvalarındaki sembolleri ya da güvertelerinin üstünde dalgalanan bayrakların renklerini göremiyordum. Hangi ulustan olurlarsa olsunlar onların eline düşmemiz, Amhorluların eline düşmemizden daha kötü olamazdı. Bu yüzden Ur Raj'a, onlara doğru ilerlemeye devam etmesi ve onlarla devriye gemisi arasında kalmaya çalışması talimatını verdim. Bu sayede devriye gemisinin, bizi ıskalarsa dev topları onu tek atışta paramparça edebilecek büyük savaş gemilerini vurmaktan çekinerek ateş etmeyi kesmesini umuyordum.

Doğru tahmin etmiştim, devriye gemisi peşimizden gelmeye devam etmesine rağmen ateş etmeyi durdurdu.

Artık donanmanın öndeki gemisine hızla yaklaşıyorduk. Geminin yan taraflarından bize bakan adamları görebiliyordum. Derken, büyük gemi yavaşladı.

Yükselip pruvasına daha da yaklaştığımızda Ur Raj, aniden büyük bir coşkuyla bağırdı. "Helium donanması bu!" Sonra ben de geminin pruvasındaki sembolü gördüm ve artık Janai'nin kurtulduğunu bildiğim için kalbim yerinden fırlayacaktı.

Kim olduğumuzu öğrenmek için bize seslendiler. "Hastorlu Ur Raj," diye cevapladım, "Helium Donanması'nda bir Padwar ve birlikte Amhor'da tutsaklıktan kaçtığı iki arkadaşı."

Gemiye binmemiz komutunu verdiler ve Ur Raj uçağımızı, onların küpeştelerinin üzerinden geçirip savaş gemisinin dev güvertesine indirdi.

Ben güverteye atlayıp Janai'yi aşağı indirirken subaylar ve askerler bana hayretle bakıyordu. Ur Raj da yanımıza geldi.

Bu esnada Amhorlu devriye gemisi belli ki donanmanın nereye ait olduğunu keşfetmişti çünkü geri dönmüş, son sürat kardeş gemilerine doğru gidiyordu. Kısa süre sonra da bizi takip eden bütün gemiler, tam gaz Amhor'a gitmeye başlamıştı çünkü Ur Raj'ın Heliumlu olduğunu biliyor ve onu esir tuttukları için misillemeye uğramaktan korkuyorlardı.

Janai, Ur Raj ve ben, geminin komutanı olan subayın karşısına çıkarıldık. Ur Raj, onu zorlanmadan kimliği konusunda ikna etti. "Peki ya bu ikisi?" diye sordu subay Janai ve beni göstererek.

"Ben, Vor Daj'ın bir dostuyum," diye cevapladım, "Bu kız, Janai de öyle. Ayrıca, sadık bir şekilde John Carter'a da hizmet ettim. Benim hayatta ve iyi olduğumu duymaktan memnun olacaktır."

"Sen, Tor-dur-bar mısın?" diye sordu subay.

"Evet," diye cevapladım, "Bunu nasıl bilebildin?"

"Bu donanma seni ve Janai'yi aramak için Amhor'a gidiyordu."

"Peki ama bizim Amhor'da olduğumuzu bilebilmeniz nasıl mümkün olabilir?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Aslında gayet basit," diye cevapladı. "Donanma John Carter ve Ras Thavas'ı Morbus'a götürüyordu. Dün Büyük Toonol Bataklıkları'nın üzerinden geçerken yabaniler tarafından kovalanan bir kırmızı adam gördük. Aralarına bir bomba bırakan yabanileri geri püskürttüğümüzde kanoları adamınkine yetişmek üzereydi. Sonra da alçaldık ve kurtarma halatıyla adamı gemiye aldık. Adının Pandar olduğunu ve Morbus'tan kaçtığını söyledi. John Carter onu sorguladığında Amhorlu bir uçağın seni ve Janai'yi ele geçirdiğini öğrendi. Donanmaya sizi kurtarmak için bir an önce Amhor'a gitmesi emredildi."

"Üstelik tam da zamanında yetiştiniz," dedim, "Ama söyler misin hem John Carter hem de Ras Thavas hayatta mı?"

"Evet," dedi, "Ruzaar adındaki gemideler."

Daima duygularım üzerinde kusursuz bir kontrole sahip olmamla övünmüşümdür ancak John Carter ve Ras Thavas'ın yaşadığına dair bu son delilden sonra hayatımda ilk kez az kalsın hüngür hüngür ağlayacaktım. Geçmek bilmeyen aylar boyunca mücadele ettiğim şüpheler ve belirsizliklerden sonra gelen bu rahatlama beni neredeyse mahvetmişti. Ancak kendimi toparladım ve bir süre sonra başka bir korku, çirkin yüzünü gösterdi. John Carter ve Ras Thavas yaşıyordu. Peki ya Vor Daj'ın bedeni varlığını koruyor muydu? Eğer öyleyse bile herhangi bir kimsenin gücü onu kurtarmaya yeter miydi?

-XXIX-

MORBUS'A GERİ DÖNÜYORUM

Biraz sonra Ruzaar'a aktarılmıştık. Burada John Carter ile Ras Tahavas beni içten bir şekilde karşıladı.

Onlara hikâyemi anlattığımda ve Ur Raj, Amhor'da başka bir Heliumlu esir olmadığını söylediğinde John Carter donanmayı tekrar Morbus'a çevirdi.

Dört numaralı tank odasında yaşanan kazayı ve sonuçlarını anlattığımda Ras Thavas bir hayli endişelenmişti.

"Durum çok vahim," dedi, "Onu asla durduramayabiliriz. Umarım Vor Doj'ın bedenine ulaşmamıştır."

"Ah, böyle bir şeyi dile getirme bile," dedi Janai hüzünle. "Vor Daj'ı kurtarmak zorundayız."

"Bu donanmayla Vor Daj'ı kurtarmak için geri döndüm," dedi John Carter, "Henüz yok edilmediyse onu almadan buradan ayrılmayacağımdan emin olabilirsin."

Korkarak ve çekinerek John Carter'a Dejah Thoris'in sağlık durumunu sordum.

"Ras Thavas sağ olsun, tamamen iyileşti," diye cevapladı. "Helium'daki bütün usta cerrahlar ondan ümidi kesmişti ancak mucizeler yaratan Ras Thavas, onu kusursuz sağlığa kavuşturdu."

"Morbus'tan Helium'a dönerken zorluk yaşadınız mı?" diye sordum.

"Zorluktan başka bir şey yaşamadık," diye cevapladı. "Morbus'tan Phundahl'a kadar neredeyse durmaksızın böcekler, hayvanlar, sürüngenler ve yabani insanlarla savaştık. Nasıl hayatta kalıp oradan kurtulduğumuz benim için bir gizem ancak Dur-dan ve Ras Thavas kılıç ve hançer ile iyi iş çıkardı. Kimseyi kaybetmeden neredeyse uçağa kadar ulaştık. Sonra, uçağa varmadan bir gün

önce Dur-dan, Bataklıklarda karşılaştığımız son vahşi yabanilerle savaşırken öldürüldü. Zamanımızın çoğunu, Morbus ve Phundahl arasındaki yolculukta harcadık. Ayrıca elbette Helium'da Dejah Thoris tedavi görürken de bir süre kaldık. Bir şekilde kurtulacağından emindim. Güçlü, zeki ve beceriklisin. Yine de dört numaralı tank odasında yaşananlardan haberim olsaydı sanırım kurtulacağına olan güvenim sarsılırdı."

"Korkunç bir facia," dedim, "Belki de dünya çapında bir facia ve daha önce gördüğünüz her şeyden daha dehşet bir manzara. Onunla savaşmak mümkün değil çünkü parçalara ayırsanız bile büyümeye ve yayılmaya devam ediyor."

O akşam güvertede yürürken Janai'nin tek başına küpeştede durduğunu gördüm. Beni ne kadar çirkin bulduğunu tahmin ettiğimden asla onun yanında bulunmak için ısrar etmiyordum ancak bu sefer beni o durdurdu.

"Tor-dur-bar," dedi, "Benim için yaptıklarından dolayı sana yeterince teşekkür edebilir miyim bilmiyorum."

"Teşekkür beklemiyorum," dedim. "Sana ve Vor Daj'a hizmet ede-

bilmiş olmak benim için yeterli."

Bana dikkatlice baktı. "Vor Daj'ın bedeni hiçbir zaman kurtarılamazsa Tor-dur-bar, bu senin için ne ifade eder?"

"Bir dostumu kaybederim," dedim.

"Peki yaşamak için Helium'a gelir misin?"

"Yaşamak ister miyim bilmiyorum," dedim.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü dünyada benim kadar çirkin bir canavara yer yok."

"Böyle söyleme, Tor-du-bar," dedi şefkatle. "Çirkin değilsin çünkü senin temiz bir kalbin var. Başta seni tanımadan önce çirkin olduğunu düşünmüştüm fakat şimdi, dostum, yalnızca senin karakterinin güzelliğini ve asaletini görüyorum."

Çok inceydi ve ona bunu söyledim. Yine de dedikleri çok çirkin olduğum gerçeğini ve Helium'a gitmeye razı olursam bütün kadınları ve çocukları korkutacağım gerçeğini değiştirmiyordu.

"Bence görünüşünün Helium'da pek bir önemi olmayacak," dedi. "Birçok arkadaşın olacağından eminim. Peki ya Vor Daj kurtarılamazsa bana ne olacak?"

"Endişelenmene gerek yok. John Carter bununla ilgilenecek."

"Ama John Carter'ın bana hiçbir borcu yok," diye üsteledi.

"Yine de seninle ilgilenecek."

"Sen de beni görmeye geleceksin, değil mi Tor-dur-bar?" diye sordu.

"İstersen tabii ki," dedim ama Tor-dur-bar'ın hiçbir zaman Helium'u görmeyeceğini biliyordum.

Bir süre sessizce gözlerini üzerime dikti ve sonra dedi ki, "Aklından ne geçtiğini biliyorum, Tor-dur-bar! Şimdiki halinle asla Helium'a gelmeyeceksin. Ama artık Ras Thavas döndüğüne göre neden daha önce bunu çok daha az hak eden birçok hormad için yaptığı gibi senin beynine de yeni bir beden vermesin?"

"Olabilir," diye cevapladım, "Peki ama yeni bir bedeni nereden bulacağım?"

"Vor Daj'ın bedeni var," dedi fısıldayarak.

"Benim beynimin Vor Daj'ın bedenine nakledilmesini istediğini mi söylüyorsun?"

"Neden olmasın?" diye sordu. "Benim en yakın ve en sadık dostum olan kişi senin beynin. Sytor bana, Vor Daj'ın beyninin yok edildiğini söylemişti. Belki de gerçekten öyledir. Eğer bu doğruysa onun yok edilmesine senin sebep olduğunu söylerken yalan söylediğini biliyorum. Çünkü artık seni daha iyi tanıyorum ve bir dostuna asla bu şekilde ihanet etmeyeceğini biliyorum. Ancak şans eseri beyni yok edilmiş olursa benim için bir arkadaşımın beyninin, çok beğendiğim birinin bedenini kontrol etmesi kadar güzel ne olabilir?"

"Peki ama kendine daima 'bu bedende bir hormadın beyni var. Bu Vor Daj değil yalnızca tankta üretilmiş bir şey' demez misin?"

"Hayır," diye cevapladı. "Bunun hiçbir önemi olduğunu düşünmüyorum. Kendimi o bedenin ve bu beynin birbirine ait olduğuna ikna etmekte zorlanacağımı sanmıyorum. Öte yandan, Tor-dur-bar'ın bedenini yöneten beynin bir tankta üretilmiş yapış yapış hayvan dokusundan çıktığına inanmakta güçlük çekiyorum."

"Ras Thavas bana yakışıklı bir beden verecek olursa," dedim şakayla karışık, "O zaman Vor Daj'ın bir rakibi olacağından emin olabilirsin."

Bana muzip bir bakış attı. "Zannetmiyorum," dedi.

Bununla neyi kastettiğini ve bana neden öyle tuhaf bir şekilde baktığını merak ettim.

Büyük Toonol Bataklıkları'na gece vakti yaklaştık. Büyük donanma Phundahl şehri üzerinden ihtişamla yol alıyordu. Işıltılı şehir altımızdaki karanlıkta parlıyordu ancak hiçbir devriye gemisi bizi sorgulamak için yanımıza yanaşmadı. Gemilerimizin hepsi ışıklandırılmıştı. Şehrin üzerinden geçmeden uzun bir süre önce bizi görmüş olmalılardı ama gemileri zayıf olan Phundahl, bizim kadar büyük yabancı bir donanmaya meydan okumazdı. Biz gecenin karanlığında doğuya doğru gözden kaybolduğumuzda Phundahl'ın Jed'inin rahat bir nefes aldığını hayal edebiliyordum.

-XXX-

İKİ DÜNYANIN SONU

O gece üzerinden geçerken Büyük Toonol Bataklıkları'nın ıssız arazisinin tuhaf, değişik bir güzelliği vardı ve karanlıkta daha gizemli görünüyordu. Mars'ın ince atmosferinden gözüken sonsuz sayıda yıldızın ışıltısı sular üzerinden yansıyordu. Gökyüzünde hareket eden aylar, durgun gölcüklerden yansıyor ya da kayalık adaları yumuşak bir ışıkla aydınlatıp onları büyülü adalara dönüştürüyordu. Yer yer yabanilerin kamp ateşlerini görüyorduk, uzaklarda söyledikleri barbar şarkılarının ve davullarının boğuk gümbürtüsünün sesi kulaklarımıza belli belirsiz ulaşıyordu. Ara ara vahşi yaratıkların çığlığı veya kükremesi duyuluyordu.

Küpeştede yanıma gelmiş olan John Carter, "Büyük okyanusların sonuncusu," dedi. "Buranın kaçınılmaz sonu, gezegenin de mutlak sonu olacak ve Mars, eski ihtişamının anısı bile kalmadan sonsuza dek uzayda savrulmaya devam edecek."

"Bunu düşünmek beni hüzünlendiriyor," dedim.

"Beni de," diye cevapladı.

"Ama sen Dünya'ya dönebilirsin," diye hatırlattım.

Gülümsedi. "İkimizin de Mars'ın sonu için endişelenmesine gerek olduğunu sanmıyorum, en azından önümüzdeki bir milyon yıl boyunca."

Güldüm. "Nedense sen anlatırken son çok yakın gözüktü," dedim.

"Göreceli olarak bakarsak öyle," diye cevapladı. "Burada, bir zamanlar Barsoom'un büyük çoğunluğunu kaplayan okyanusları bize yalnızca bu sığ bataklık hatırlatıyor. Dünya'da ise sular gezegenin dörtte üçünü kaplıyor ve 10 kilometre derinliğe kadar ulaşıyor. Yine de o gezegeni de aynı kader bekliyor. Dağlar yıkılıp denizlere dökülecek, denizler buharlaşacak ve bir gün, şu anda Pasifik

Okyanusu'nun dalgalandığı yerlerde büyük bir okyanus olduğunu hatırlatan tek şey Toonol Bataklıkları gibi çorak bir arazi olacak."

"Beni üzüyorsun," dedim.

"Neyse o zaman bunun için şimdi endişelenmeyelim," diyerek güldü. "Düşünmemiz gereken, iki dünyanın sonundan çok daha önemli meseleler var. Bir dostun kaderi, bir gezegeninkinden önce gelir. Bedenini kurtaramazsak ne yapacaksın?"

"Helium'a asla bu bedenle geri dönmem," dedim.

"Seni suçlayamam. Sana başka bir beden bulmamız gerekir."

"Hayır," dedim. "Bu meseleyi çok düşündüm ve son kararımı verdim. Kendi bedenim yok edildiyse bu bedeni de beynimle birlikte yok edeceğim. Elbette benimkinden çok daha güzel bedenler vardır ancak ona o kadar bağlıyım ki bir başkasının bedeninde yaşamaya dayanamam."

"Karar vermekte acele etme, Vor Daj." dedi.

"Tor-dur-bar, Prensim," diye düzelttim.

"Gerçeği neden hâlâ gizliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü Janai bilmiyor," dedim.

Başıyla onayladı. "Onun için bir şey fark ettireceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Hiçbir zaman bu insana benzemeyen yüzü ve bedeni unutamaz ve Vor Daj'ın kafatasında bile olsa bunun daima bir hormadın beyni olduğundan şüphelenir diye korkuyorum. Sen, Ras Thavas ve ben dışında kimse gerçeği bilmiyor, Prensim. Yalvarırım gerçeği hiçbir zaman Janai'ye açıklamayın."

"Nasıl istersen," dedi, "Yine de hata yaptığından oldukça eminim. Sana değer veriyorsa bunun onun için hiçbir önemi olmayacaktır. Değer vermiyorsa da senin için bir önemi olmaz."

"Hayır," dedim. "Tor-dur-bar'ı unutmayı kendim istediğim gibi onun da kesinlikle hafızasından silmesini diliyorum."

"İşte bunu asla yapmayacak," dedi, "Çünkü bana anlattığı kadarıyla Tor-dur-bar'a karşı çok güçlü duygular besliyor! O, Vor Daj'ın en tehlikeli rakibi."

"Yapmayın," diye rica ettim. "Bunun düşüncesi bile çok korkunç."

"İnsanı insan yapan karakteridir," dedi John Carter, "İçinde bulunduğu beden değil."

"Yapma, dostum," diye cevapladım. "Ne kadar felsefe yaparsak yapalım hiçbir şey Tor-dur-bar'ı bir kırmızı kadına layık bir eş yapmaz, hele de Janai'ye."

"Belki de haklısındır," diye bana katıldı, "Ancak onun için yaptığın muazzam fedakarlıktan sonra kendi elinle ölmekten daha iyi bir ödülü hak ettiğine inanıyorum."

"Yarın bu meselenin aslını öğreneceğiz," dedim. "Şimdiden ufukta günün ilk ışıklarını görebiliyorum."

Bir süre sessizce düşündü ve sonra dedi ki, "3-17'ye ve Vor Daj'ın bedenine ulaşmak karşılaşacağımız en küçük zorluk olabilir. Beni asıl endişelendiren şey bütün laboratuvar binasının dört numaralı tank odasındaki kitleyle kaplanmış olması ihtimali. Durum böyleyse senin beynini kendi bedenine naklederken uygulanması gerekecek hassas operasyonda lazım olan ekipmanları almak için Ras Thavas'ın laboratuvarına ulaşmamız neredeyse imkânsız olacak."

"Bunu öngörmüştüm," diye cevapladım, "Morbus'tan ayrılmadan önce, gereken her şeyi 3-17'ye götürdüm."

"Harika!" dedi. "Çok rahatladım. Ras Thavas ve ben, onun laboratuvarına asla ulaşamayacağımız neredeyse kesin olduğu için çok kaygılanıyorduk. Kitlenin büyümesine engel olmak için bütün Morbus'u yok etmemiz gerekeceğine inanıyor."

Morbus'a vardığımızda hava aydınlanmıştı. Bizim bulunduğumuz Ruzaar haricindeki gemiler, dört numaralı odadan çıkan kitlenin ne kadar yayıldığını gözlemeleri için adayı turlamaya gönderildi.

Ruzaar, zeminden 1-2 metre yükseğe kadar alçalarak 3-17'ye giden tünelin girişinin olduğu adaya yaklaştı ve oraya giderken gözlerimiz korkunç bir manzarayla karşılaştı. Kıvranan, kıpırdayan bir doku yığını Morbus'un ana adasından çıkıp suyun üzerinden yayılmış ve artık küçük adayı tamamen kaplamıştı. Meydan okuma dolu çığlıklar atan iğrenç kafalar bize bakıyordu, eller bizi yakalamak için uzanıyordu ama nafile...

Tünelin girişini aradım ancak görünmüyordu, tamamen kıvranan kitle ile kaplanmıştı. Yüreğim parçalandı çünkü kitlenin tünele

girip 3-17'ye ulaştığından emindim. Aşılamaz bir engelle karşılaşmadığı sürece her türlü açıklığa girip en kolay yoldan ilerlemeye devam edeceğini biliyordum.

Yine de tünelin ağzını yeterince sıkı kapatıp kitlenin oraya girmesine engel olduğum umuduna çaresizce tutunuyordum. Gerçi durum böyle olsa bile o iğrenç bariyeri aşıp tünelin girişine nasıl ulaşabilirdik?

John Carter, birkaç personeliyle birlikte küpeştenin yanında duruyordu. Janai, Ras Thavas ve ben ise biraz arkasındaydık. Belirgin bir dehşet ifadesiyle Ras Thavas'ın yaratığına bakıyordu. Personellerine emirler verdi ve iki tanesi bunları uygulamak için gitti. Sonra konuşmadan bekledik; altımızda kabaran korkunç şeyin çığlıkları, söylenmeleri ve el kol hareketleri karşısında sessiz kalmıştık.

Janai yanımda duruyordu. Aniden koluma sarıldı. İlk kez bana kendi isteğiyle dokunmuştu. "Ne kadar korkunç!" diye fısıldadı. "Vor Daj'ın bedeni hâlâ yerinde duruyor olamaz, bu iğrenç kitle binaların içinde ve şehrin duvarları dışında her yere yayılmış olmalı."

Başımı salladım. Diyecek hiçbir şeyim yoktu. Koluma sıkıca bastırdı. "Tor-dur-bar, Vor Daj'ın bedeni kaybolduysa fevri bir şey yapmayacağına dair bana söz ver."

"Bunu düşünmeyelim," dedim.

"Ama düşünmek zorundayız ve bana söz vermelisin."

Kafa salladım. "Benden istediğin şey çok fazla," dedim. "Bir hormadın bedeninde hapsolduğum sürece benim için mutluluk söz konusu değil." O anda kendimi ele verdiğimi fark ettim ama Janai bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Sadece sessizce durup altımızdaki berbat şeye baktı.

Ruzaar şimdi yükseliyordu, yaklaşık 150-200 metre irtifaya kadar yükselmeye devam etti. Sonra da tekrar sabit durdu. Küçük adanın, tünelini girişinin olduğu kısmının hemen üzerinde süzülüyordu. Ardından aşağı yakıcı bir bomba bırakıldı ve patlayarak yanan parçaları her tarafa saçılan kitle, kıvranıp çığlıklar attı.

Bu dehşet olay üzerinde durmayacağım ama mağaranın girişinin çevresindeki 30 metrelik bir alanda yalnızca kömür olmuş,

dumanı tüten bir yığın kalana kadar bombalar birbiri ardına bırakıldı. Sonra da Ruzaar zemine doğru alçaldı ve ben bir halatla aşağı indirildim. Ras Thavas ve iki yüz asker de beni takip etti. Askerler ellerindeki kılıçlar ve yanan meşalelerle şimdiden kaybettiği alanı kaplamak için ilerleyen kitleye hemen saldırdılar.

Tünelin girişini kapatmak için kullandığım taşı toprağı temizlemek için uğraşırken yüreğim ağzımdaydı, çalışmaya devam ettikçe buranın aşılmış olduğuna dair hiçbir belirti görmedim ve nihayet açtığımda sevinçten neredeyse çığlık atacaktım çünkü tünelin içi temizdi.

O tünelden 3-17'ye doğru bir kez daha giderken neler hissettiğimi tarif edemem. Bedenim hâlâ orada mıydı? Bir bütün halinde güvende miydi? Uzun süre yokluğum esnasında başına gelmiş olabilecek bin bir türlü korkunç şey düşündüm. Gerçeği bir an önce öğrenmek için karanlık tüneli neredeyse koşarak geçtim. Nihayet tünelden odaya açılan kapağı açarken ellerim titriyordu. Bir an sonra 3-17'deydim. Vor Daj'ın bedeni bıraktığım gibi orada yatıyordu.

Kısa bir süre sonra Ras Thavas da bana katıldı. Onun da ekipmanı ve bedeni dokunulmamış halde bulunca rahat bir nefes aldığını gördüm. Ras Thavas'ın bir şey söylemesini beklemeden kendi bedenimin yanındaki ersite masanın üzerine uzandım. Ardından Ras Thavas üzerime eğildi, küçük bir kesik açtığını ve canımın biraz acıdığını hissettim. Sonra da bilincim kapandı.

-XXXI-

MACERANIN SONU

Gözlerimi açtım. Ras Thavas üzerime eğiliyordu. Yanımda hormad, Tor-dur-bar'ın bedeni yatıyordu. O anda hayatımda daha önce yaşamadığım kadar, rahatladım, mutlu oldum ve sevindim; gözlerim yaşlarla doldu. Kendi bedenime kavuştuğum için değil, onunla Janai'nin ayaklarına kapanabileceğim için böyle hissediyordum.

"Gel bakalım, evlat," dedi Ras Thavas. "Uzun süredir buradayız. Kapının arkasındaki kitle çırpınıyor ve çığlıklar atıyor. Umarım tünelin diğer ucunda kaybettiği toprağa geri yayılmamıştır."

"Pekâlâ," dedim, "Bir an önce dönelim." Masadan indim ve bir kez daha kendi ayaklarım üzerinde doğruldum. Kaslarım biraz sertleşmişti, bunu Ras Thavas da fark etti.

"Biraz sonra geçecek," dedi. "Uzun süredir ölüydün." Gülümsedi.

Bir süre durup Tor-dur-bar'ın kaba saba bedenine baktım. "Sana iyi hizmet etti," dedi Ras Thavas.

"Evet," diye onayladım. "Ona verebileceğim en büyük ödül, onu sonsuza dek burada unutulması için bırakmak. Onu burada, hayatı ilk defa hissettiği binanın altındaki çukurlarda sonsuza dek gömülmeye terk edeceğiz. Onu terk ederken, Ras Thavas, bir nebze bile pişman değilim."

"Muazzam bir gücü ve anladığım kadarıyla kılıç kullanmak için faydalı bir kolu vardı," dedi Mars Dehası.

"Yine de onsuz bir hayata katlanabileceğimi düşünüyorum," dedim.

"Ah bu gösteriş merakı!" diye bağırdı Ras Thavas. "Bir asker olan sen, yakışıklı bir yüz uğruna inanılmaz bir güçten ve eşsiz bir kılıç kolundan vazgeçiyorsun." Bana güldüğünü gördüm. Kendi

bedenime tekrar sahip olduğum sürece isterse bütün dünya bana gülebilirdi.

Hemen tünelden geri döndük ve adaya tekrar çıktığımızda askerler hâlâ ısrarcı kitleyle savaşıyordu. Biz Ruzaar'dan indiğimizden beri dört birlik, nöbet değiştirmişti. Buraya vardığımızda sabahın erken saatleriydi ama şimdi güneş batmak üzereydi. Bana Ruzaar'dan indiğimizden beri yalnızca birkaç dakika geçmiş gibi geliyordu.

Çabucak gemiye çıkarıldık ve burada bizi tebriğe boğdular.

John Carter, elini omzuma koydu. "Senin için öz oğlummuşsun gibi endişelendim," dedi.

Yalnızca bunu söylemişti ama bunlar, başkasının benim için düzeceği methiyelerden katbekat değerliydi. Gözlerimin güvertede gezindiğini fark edince dudaklarına bir gülümseme yerleşti. "Nerede o?" diye sordum.

"Beklemenin gerginliğine dayanamadı," dedi, "Uzanmak için kamarasına gitti. Oraya gidip haberleri kendin versen iyi olur."

"Teşekkür ederim, efendim," dedim, birkaç dakika sonra Janai'nin kamarasının kapısını çalıyordum.

"Kim o?" diye sordu.

"Vor Daj," diye cevapladım ve davet etmesini beklemeden kapıyı açıp içeri girdim.

Ayağa kalktı ve bana doğru geldi, gözleri sorgular bir biçimde kocaman açılmıştı. "Gerçekten sen misin?" diye sordu.

"Benim," diye doğruladım ve ona yaklaştım. Sarılıp onu sevdiğimi söylemek istiyordum fakat aklımdan geçenleri anlamış gibi görünüyordu ve beni eliyle işaret ederek durdurdu.

"Bekle," dedi. "Benim Vor Daj'ı doğru düzgün tanımadığımın farkındasın değil mi?"

Bunu düşünmemiştim ama doğru söylüyordu. Tor-dur-bar'ı çok daha iyi tanıyordu. "Bir soruma cevap ver," dedi.

"Nedir?" diye sordum.

"Teeaytan-ov nasıl öldü?" diye sordu.

Tuhaf bir soruydu. Bunun Janai'yle ya da benle ne ilgisi vardı? "Neden sordun ki? Biz laboratuvar binasından kaçarken, 3-17'ye

giden koridorda bir hormad askerin darbesi sonucunda öldü," diye cevapladım.

Aniden gülümsedi ve bembeyaz dişleri göründü. "Az önce seni durdurduğumda bana ne söyleyecektin?"

"Seni sevdiğimi söyleyecektim," dedim, "ve aşkımın karşılıklı olması için bir umut var mı diye soracaktım."

"Vor Daj'ı pek tanımıyordum," dedi, "Benim sevmeyi öğrendiğim kişi Tor-dur-bar'dı. Fakat şimdi bir süredir şüphelendiğim şeyin doğru olduğunu biliyorum ve benim için yapmaya hazır olduğun fedakarlığı anlıyorum." Yanıma yaklaştı ve kollarını boynuma doladı. İlk kez, sevdiğim kadının dudaklarını dudaklarımda hissettim.

* * * * *

On gün boyunca büyük donanma Morbus'un üzerinde gezinerek şehrin, adanın ve bütün dünyayı kaplamak için her yönde yayılmaya başlamış olan devasa kitlenin üzerine bombalar yağdırdı. John Carter, felaketin bütün izlerini ortadan kaldırana kadar oradan ayrılmadı. Nihayet büyük savaş gemileri burnunu Helium'a çevirdi ve Pandar'ı ülkesine döndürmek için Phundahl'a uğradıktan sonra eve doğru yola devam ettik. Janai ve ben, elde etmek için birlikte çeşitli felaketler atlattığımız mutlu sona doğru gidiyorduk.

İkiz şehirlerin görkemli kuleleri uzaklarda görüldüğünde Janai ve ben Ruzaar'ın pruvasında duruyorduk. "Keşke bana Teeaytan-ov'un nasıl öldüğünü neden sorduğunu söylesen," dedim. "Sen de bunu benim kadar iyi biliyordun."

"Şapşal!" dedi gülerek. "Morbus'a dönerken Tor-dur-bar, Pandar ve benden başka donanmada olan hiçkimse o dövüşten kurtulamadı. Bu üç kişi arasında benden önce sadece Tor-dur-bar'ı görmüş olabilirdin. Dolayısıyla bana doğru cevap verdiğinde kafatasına Tor-dur-bar'ın beyninin aktarılmış olduğunu anladım. Tüm bilmek istediğim buydu çünkü Tor-dur-bar'a onu sevmemi sağlayan karakteri ve zarafeti veren o beyindi. Beynin başta kime ait olduğunu önemsemiyorum, Vor Daj. Bana söylemek istemezsen bunu hiçbir zaman sormayacağım ama yine de onun kendi beynin

olduğundan ve beni Ay-mad'dan daha rahat koruyabilmek için Tor-dur-bar'ın kafasına naklettirdiğinden şüpheleniyorum."

"Kendi beynim," dedim.

"Kendi *beynimdi,* demek istiyorsun," dedi gülerek, "Çünkü artık benim."

SON

ütopya | distopya | bilimkurgu dizisi

1 | kırılca adam	edward page mitchell
2 | ay'daki adam	francis godwin
3 | distopya	alparslan bozkurt
4 | xipehuz: şekiller	rosny aîné
5 | summerfield vakası	w. henry rhodes
6 | tuğla ay	edward everett hale
7 | son adam	jean-baptiste de grainville
8 | dünyanın efendisi	robert hugh benson
9 | çağdaş bir ütopya	h. g. wells
10 | doğanın ölümü	rosny aîné
11 | mizora	mary e. bradley lane
12 | pitsim garı	gürkan kadıoğlu
13 | yeni amazonya	elizabeth burgoyne corbett
14 | ay'a yolculuk	george tucker
15 | mars prensesi	edgar rice burroughs
16 | erkek hakları	annie denton cridge
17 | geleceğin cumhuriyeti	anna bowman dodd
18 | uzay seyyahları	rosny aîné
19 | mars tanrıları	edgar rice burroughs
20 | bilimkurgu manifestosu	maurice renard
21 | geleceğin havva'sı	villiers de l'isle-adam
22 | symzonya	adam seaborn
23 | görünmez olmak isteyen adam	maurice renard
24 | mars komutanı	edgar rice burroughs

25 | tuhaf john	olaf stapledon
26 | sağ kalan	julie guinand
27 | thuvia, mars kızı	edgar rice burroughs
28 | ötekinin keşfi	alice ilgenfritz jones ella merchant
29 | armageddon m.s. 2419	philip francis nowlan
30 | mars satrancı	edgar rice burroughs
31| 5 saniyede venüs'e	fred t. jane
32 | gece postasıyla	rudyard kipling
33 |elektrosfer	uraz sarı
34 | mars dehası	edgar rice burroughs
35 | mars askeri	edgar rice burroughs
36 | venüs korsanları	edgar rice burroughs
37 | lümen	camille flammarion
38 | mars kılıçları	edgar rice burroughs
39 | uzayın derin karanlığı	barış toprak
40 | venüs'ün derinliklerinde	edgar rice burroughs
41 | efsuncu ve diğer öyküler	olaf stapledon
42 | mars'ın yapay adamları	edgar rice burroughs

haziran 2023 itibariyle

dizinin yeni çalışmaları için fihrist kitap'ı takip ediniz.

klasikler dizisi

1 | max ve moritz	wilhelm busch
2 | dünyanın daimon'u	percy bysshe shelley
3 | son adam: kıyamet şiirleri	blake, poe, wordsworth, keats vd.
4 | açıktaki kayık	stephen crane
5 | slovak halk hikâyeleri	pavol dobsinsky
6 | kadın manzaraları: toplu öyküler	kang kyung-ae
7 | sakal: toplu öyküler	janko polic kamov
8 | mogens ve diğer öyküler	jens peter jacobsen
9 | buyruğu çiğnemek	toson şimazaki
10 | mandarin ve diğer öyküler	eça de queiroz
11 | patates ve diğer öyküler	kim dong-in
12 | komedyen	wladyslaw stanislaw reymont
13 | anarşinin maskesi	percy bysshe shelley
14| kızılderili öyküleri & efsaneleri	zitkala-sa
15 | dindar helena	wilhelm busch
16 | her dem yeşil	şim hun
17 | yaşama dair öyküler	mary wollstonecraft
18 | şiirler	friedrich von schiller
19 | benim saf amcam ve diğer öyküler	chae man-sik
20 | mary	mary wollstonecraft
21 | madam sourdis ve diğer öyküler	émile zola
22 | eski zaman öyküleri	ivana brlić-mažuranić
23 | mozaik: toplu öyküler	prosper mérimée

haziran 2023 itibariyle

dizinin yeni çalışmaları için fihrist kitap'ı takip ediniz.

fihristkitap.com

fihristkitap.com

eserleri 100 milyonlarca kişi tarafından ilgiyle okunan edgar rice burroughs, bilimkurgu yazınına yön veren "john carter" barsoom dizisiyle karşınızda!

9. kitap "mars'ın yapay adamları" ile aksiyon dolu hikâye devam ediyor!

20. yüzyılın ilk "çok ama çok satan" bilimkurgu klasiği; sonraki kuşak tüm bilimkurgu yazarlarının anılarında büyük yeri olan, [redacted] adar her bilimkurgu macera dizisi...

[redacted] s ağır yaralanmıştır ve John Carter onu ölüme teslim etmemeye kararlıdır. Heliumlu Padwar Vor Daj ile birlikte Mars Dehası Ras Thavas'ın peşine düşer. Bu sırada kurnaz bilgin, gözlerden uzakta yepyeni projesinin üzerinde çalışmakta; âdeta Tanrı'ya öykünerek yaratılışı tekrar edip "hormad" adını verdiği yeni bir tür üretmektedir.

Akıllara *Frankenstein*'ı getiren, aşkı uğruna bir hormadın bedenine bürünen Heliumlu kahramanın ağzından dinlediğimiz bu hikâye, bir yandan döneminin siyasi yapısını ve baskın ideolojilerini eleştirirken; diğer yandan okuru yepyeni bir maceraya, yaratılışa tanıklık etmeye çağırıyor.

Edgar Rice Burroughs, Barsoom dünyasında, yaratıcılığının sınırı olmadığını bir kez daha kanıtlıyor.

Sizleri bu soluksuz maceraya davet ediyor!

0804462 UTA
THG
0804462
UTA

fihrist standartlarında üretilmiştir

fihristkitap.com